

မှော်ဘီမြို့နယ် နှော့ကုန်းကျေးရွာ

ကျေးဇူးရှင်

သဲအင်းဂူဆရာတော်ဘုရားကြီး

ကိုယ်တိုင်ဟောကြားတော်မူသော

ခန္ဓာကိုယ်တွေ့ ဝိပဿနာ

ကျင့်စဉ်တရား နိဗ္ဗာန်ဝင်ခန်း

မွှ်အိမြို့နယ် နှောကုန်းကျေးရွာ

ကျေးဇူးရှင်

သဲအင်းဂူဆရာတော်ဘုရားကြီး

ကိုယ်တိုင်ဟောကြားတော်မူသော

ခန္ဓာကိုယ်တွေ့ ဝိပဿနာ

ကျင့်စဉ်တရား နိဗ္ဗာန်ဝင်ခန်း

ဘာသာရေးဆိုင်ရာ စာပေခွင့်ပြုချက် အမှတ် (၃၉၃၈)

ပထမအကြိမ်၊ ၁၉၆၉ ခု၊ နိုဝင်ဘာလ၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၀။

ဒုတိယအကြိမ်၊ ၁၉၇၀-ခု၊ ဧပြီလ အုပ်ရေ ၅၀၀၀။

ထုတ်ဝေသူ။ ။ ဦးဩဘာ (ကင်းလွတ်ခွင့် ၀၁၁၈၁)
မိုးဦးကောင်းဘုရား ဗုဒ္ဓသာသနာ့ဝေယျာဝစ္စ
နိဗ္ဗာန်ဆော်ဝတ်အသင်း အကျိုးတော်ဆောင်
ရန်ကုန်မြို့။

ပုံ နှိပ် သူ။ ။ မောင်သန်းဦး (၀၇၃၂-မြ)
မိဘမေတ္တာ ရွှေတုံဆိပ်ပုံနှိပ်တိုက်၊
၂၇၊ ဗဟန်းလမ်းမကြီး၊ ရန်ကုန်မြို့။

အမှာဓာ နိဒါန်း။

ကျွန်တော်များ မိုဃ်းကောင်းအရိယာဓမ္မာရုံကြီးတွင် ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ စတင်ပွင့်ပေါ်လာကတည်းက တရားများ မြောက်မြားစွာကို ယနေ့အထိ သာသနာတော်အတွက် ဝေနေယျ အများ ကျွတ်ဘန်းဝင်ရန် ရည်သန်ပြီး စုဆောင်းထားပါသော်လည်း မည်သည့် တရားစာအုပ်ကိုမျှ ပုံနှိပ်ရိုက်ဝေ၍ မေ့ဒါန လှူဒါန်းခြင်း လုံးဝမပြုခဲ့ပေ။

ယခု အခါတွင် ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ သာသနာ သည် မှန်ကန်လျှင် အောက်ကိုမစုံ အထက်ကိုဆန်သည့် ထုံးတမ်း စဉ်လာအတိုင်း ယနေ့တခြား ဒီရေအလားကဲ့သို့ တိုးပွားလာပြီး နယ် အရပ်ရပ်ရှိ ယောဂီ များသည် ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ အမြဲတစေ ဟောကြားတော်မူအပ်သော တရားတော်များအား နာကြားမှတ်ယူကျင့်သုံးရန် ပြင်းပြသော ဆန္ဒဖြင့် လာရောက် တောင်းပန်ကြသဖြင့် ယောဂီအများ၏ ဆန္ဒလည်း ပြည့်ဝစေ ဆရာတော်ဘုရား၏ ဟောကြားတော်မူအပ်သော တရားတော်များကိုမနာကြားဘူးကြသေးသောခြေတော်ရင်းသို့မလာရောက် နိုင်သည့် ဝေနေယျ ယောဂီများ ဖတ်ရှု နာကြား ကြရခြင်းဖြင့် ကျွတ်တမ်းဝင် တရားထူးရကြစေရန် ရည်သန်၍ မွန်မြတ်သော စေတနာအပြည့်အဝဖြင့် ဤခန္ဓာကိုယ်တွေ့ဝိပဿနာ ကျင့်စဉ် တရား နိဗ္ဗာန်ဝင်ခန်းကို ဒုတိယအကြိမ် မေ့ဒါနအဖြစ် ဖြင့် ယောဂီများအား လှူဒါန်းထုတ်ဝေအပ်ပါကြောင်း။

၎င်းတရားတော်များကိုဆရာတော်ဘုရားကြီး ကိုယ်တော်တိုင်
၁၃၃၈ ခုနှစ်၊ ဝါတွင်းကာလ၌ ဟောကြားထားသော တရား
ကြိုးခွေများမှ တိုက်ရိုက်ကူးယူပြီး မူရင်းပကတိ အသံထွက်အတိုင်း
ရေးသားထားပါသဖြင့် မိမိကိုယ်တိုင် နာယူရအံ့သကဲ့သို့ နှလုံး
သွင်း အာရုံပြုပြီး ဖတ်ရှုလေ့လာ အားထုတ်ပါက တထိုင်တည်း
ဖြင့် တရားထူးရနိုင်ကြောင်း မှန်မြတ်သောစေတနာဖြင့် တင်ပြ
အပ်ပါသည်။

(ပုံ) ဩဘာ

ဓမ္မဒါနပြုလိုသော ယောဂီ
များ ဆက်သွယ်ပါက
သာသနာကြီး၏ အကျိုး
အတွက် ကူညီရန်အသင့်
ရှိပါကြောင်း။

နိဗ္ဗာန်ဆော်အကျိုးတော်ဆောင်
အရိယာဓမ္မာရုံကြီး
မိုဃ်းကောင်းဘုရား
ရန်ကင်းစာတိုက်
ရန်ကုန်မြို့။
ဖုံး-၅၁၁၉၈

ဒကာကြီးရေ၊ တရားကြိုးခွေထဲက ယောဂီကနေပြီး တရား
တောင်းတယ် တကာကြီးရဲ့၊ အဟုတ်အမှန် ရုပ်နာမ်သဘာဝကို
တရားတောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ပညတ်ဘဲတောင်းတာဘဲ၊ ရုပ်နာမ်
ဆိုတာ ပညာတ်လား၊ ပရမတ်လား၊ ရုပ်နာမ် သဘာဝဆိုတာ
ပညာတ်လား၊ ပရမတ်လား၊ သိရမှန်ကတော့ ရုပ်သဘော
တရားလေး ပြောလိုက်ရင် ပညာတ်ဘဲ။ အဲဒီတော့ပြောလိုက်ရင်
ပညာတ်ဖြစ်တော့ ပညာတ်ပြောမှသာလျှင် ပရမတ်ပေါက်မယ်။
ပရမတ် ပြောပါဆိုလျှင် ဘယ်လိုလုပ် ပြောမလဲ။ အဲဒီတော့
ပညာတ်ပြောမှသာလျှင် ပရမတ်သဘောပေါက်တယ်။ ဘုရားရှင်
ကိုယ်ဘော်မြတ်ကြီးလဲဘဲ။ ပညာတ်နှင့် ပရမတ်(၂)ခုစပ်ပြီးတော့
စကားဟာ ပြောသွားတယ်။

ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်၊ ပရိသတ် သတ္တဝါတွေ သိကြအောင် ဆိုပြီးတော့
ပညာတ်နှင့်ပရမတ် (၂)ခု စပ်စပ်ပြီးတော့ သဘောပြောသွား
တယ်။ အဲဒီတော့ ဘုရားကဟောလိုက်တာကတော့ သူတရားက
အံ့ကုန်လုံး အမှန်ကြီးဘဲ။ အဲဒီတော့ အယူအဆ လေးတွေက
နဲ့နဲ့တော့ ကွာတယ်။ အယူအဆလေးတွေက ကွာပြန်တော့လဲ
ဒကာကြီးရယ်၊ ဒကာကြီးတို့ ဦးပဉ္စင်းတို့ဟာ သမထဝိပဿနာ
ဝိပဿနာယာနိက၊ သမထယာနိက၊ ဒါတွေကိုမကွဲဘူး ဒကာ
ကြီးရဲ့။

အတိတ်ကာလတုံးက မကဲ့ဘူး။ အခုအခါ သာသနာကြီး
မှီလာတဲ့ အချိန်အခါမှာ သမထနှင့် ဝိပဿနာဟာလဲ ကဲ့ဘို့
အင်မတန် ခဲယဉ်းတယ်။ လုပ်ယူမှ ခန္ဓာရှာမှ သဘာဝ တွေ
လာတဲ့ အချိန်အခါကျတော့ သိကောင်းတဲ့တရား ခန္ဓာကမှ
ခရှာလို့ရှိရင် အပြင်ဘက် ရှာနေလို့ကတော့ သိမလား။ သဘာဝ
သဘောတရားဆိုတာ ဒါပါ။ သဘာဝသဘောဆိုတာ ဒါဘဲ
သူ့ သဘော သူ့ အသီးသီး ဆောင်နေတဲ့ရုပ်ဓမ္မ၊ နှာမိဓမ္မလို့ ဘုရား
ကဟောတယ်။ အဲဒီတော့ ဝိပဿနာယာနိက၊ သမထယာနိက၊
ဘချို့ကတော့ ရှုတဲ့ဥစ္စာဟာ ဘာကိုရှုသလဲဆိုတော့ များသော
အားဖြင့် ဒကာကြီးရေ အပြောကတော့ ပရမတ်ပြောတယ်။
လုပ်တဲ့အချိန်အခါကျတော့ ပညတ်ကြီး။

အဲဒီတော့ ဘုရားကဟောထားတာက ဘယ်လိုဟောထားလဲ
အတိတ်၊ အနာဂတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်တဲ့၊ ကာလသုံးပါးရှိတယ်မဟုတ်လား။
အတိတ်ဆိုတာလဲ မရှိတော့ဘူး ပျက်သွားပြီ။ နောက်ထပ် အသစ်
တဖန် မဖြစ်တော့ဘူး။ မရောက်သေးသော အနာဂတ်စိတ်ကိုလဲ
မမျှော်နဲ့ မင်းမရောက်သေးဘူး။ ပစ္စုပ္ပန်ကို သဘောတရားလေး
ပစ္စုပ္ပန်သာ ဘုရားကဟောတယ်။ အတိတ်တွေ အနာဂတ်တွေ
မဟောဘူး။ အဲဒီတော့ အတိတ် အနာဂတ်ဟောတဲ့ ကာလ
(၃)ပါး ဟောပြန်တော့လဲ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဟောတယ်။ ဝိပဿနာ
သက်သက်ဟောတော့ ဘာဟောလဲ ပစ္စုပ္ပန် သဘော တရားဘဲ
ဟောတယ်။

အတိတ်ကိုလဲ တွေးလိုက်မှာစိုးလို့ မရောက်သေးသော အနာ
ဂတ်စိတ်ကို မျှော်လိုက်မှာစိုးလို့ မရှိတဲ့ တရားတွေကို ရှိတယ်
ထင်လိုက်မှာစိုးလို့ ပစ္စုပ္ပန်ဘဲဟောတယ်။ အဲဒီတော့ ဦးပဉ္စင်းကလဲ
၆

ရန်ကုန်မြို့ကြီး ဟောနေတဲ့ ဥစ္စာက လက်ဦးတုံးကတော့ ဒကာ
ကြီးရေ သူများပေးတဲ့ဥစ္စာကို စာဆိုတဲ့ဥစ္စာက ဦးပဉ္စင်းကတော့
စာမှမတတ်ဘဲကိုး ဒကာကြီးရဲ့။ စာဆိုတဲ့ဥစ္စာ သူများသူများ
နှိုင်းယှဉ်ညှိသားပြီး ခေးမှသာလျှင် လက်သင့်ခံနိုင်တယ်။ ခန္ဓာ
အတွေ့ကျတော့ သဘောကျတော့ မတူဘူးဗျ။

စာကတော့ သူက ဘောဒေဝပုတ္တရေလို့ ရှိရင်တူမှ၊ ဟိုက
နမောတဿ ရေးလို့ရှိလျှင် ဒီက နမောတဿမှ၊ ဟိုက ယဿ
နုဘာဝတော (မခေါ်တောင် မခေါ်တတ်ပါဘူးဗျ) ဟိုက
ယဿနုဘာဝတောကို ရေးထားလို့ရှိမရင် ဒီက ယဿနုဘာဝတော
နှင့် တူမှ မတူလို့ရှိရင် အပြစ်တင်ပြီ (တတာကြီးရဲ့) အဲဒီတော့
စာဆိုတဲ့ဥစ္စာအရိယာသူတော်ကောင်းများဟာ ရှေးအရိယာကြီး
တွေဟာ ခန္ဓာကိုယ်တွေ ဉာဏ်အမြင်၊ ပညာအမြင်၊ မြင်သွားတော့
စာဘယ်တော့မှ မရေးဘူး။ စာရေးတယ်ဆိုတဲ့ဥစ္စာ သူများနှင့်
ညှိနှိုင်းရေးရမဲ့ တရားတွေကို ခန္ဓာကဆိုတဲ့ ဥစ္စာက စာနှင့်
သွားကိုက်ကြည့်ဆိုလို့ရှိရာ သဘောချင်းက ကဲ့နေတယ် ဒကာ
ကြီးရဲ့။

တကယ် ပညတ် ခန္ဓာက သဘာဝ။ အဲဒီတော့ သဘာဝတရား
ဆိုတာ ခုနတုံးက တရားတောင့်တဲ့ ရုပ်နာမ်သဘာဝ အထင်
အရှား ဟောပြောဆုံးမ ဩဝါဒ ပေးပါ ဆိုတော့ သဘာဝက
သတ်သတ်၊ ရုပ်နာမ်ကသတ်သတ်၊ အဲဒီလို ကွာမနေဘူးလား။
အဲဒီတော့ သဘာဝတရားကတော့ တကယ် ခန္ဓာမှာ ရှာလျှင်
သဘာဝတရား တွေပါတယ်။ အဲဒီတော့ ဒကာကြီးတို့၊ ဦးပဉ္စင်း
တို့လဲဘဲ အတိတ်ကာလတုံးက ဒကာကြီး၊ ဦးပဉ္စင်းဟာ အခုမှ
ရဟန်း(၇)ဝါ ရပါသေးတယ်။ (၇)ဝါရသေးတော့ ဦးပဉ္စင်း၏

သဲအင်းဂူက ယောဂီများသည် သမာဓိအခြေခံခဲ့သေးတဲ့ အချိန်
အခါမှာ ဦးပဉ္စင်းက ဘယ်လိုပေးသလဲဆိုတော့ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား
ပေးတာကိုဘဲ ပြောတာ ဘယ်လို အခြေခံ ပေးသလဲ ဆိုတော့
သမထကြီးကိုပေးလိုက်တယ်။ သမထကြီးပေးတာပေါ့၊ ဘယ်လို
ပေးသလဲ၊ စပြီးဟည်ကထဲကိုက ဒကာမကြီးတွေ ဒကာကြီးတွေ
တရားနှလုံးကျင့်ကြံအားထုတ်တဲ့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ် ရှုတဲ့အချိန်အခါ
မှာ သတိပဋ္ဌာန်တရား(၄)ပါးပေးတယ်။ ဘုရားကလဲ သတိပဋ္ဌာန်
တရား(၄)ပါးဘဲ ဟောတယ်မဟုတ်လား။ ကာယသတိပဋ္ဌာန်။
ဝေဒနာသတိပဋ္ဌာန်၊ စိတ္တသတိပဋ္ဌာန်၊ ဓမ္မာသတိပဋ္ဌာန်။ သတိ
ပဋ္ဌာန်တရား (၄) ပါးက လွဲလို့ နိဗ္ဗာန် ရောက်ကြောင်းတရား
မရှိဘူးတဲ့။

အဲဒီတော့ သတိပဋ္ဌာန်တရား(၄)ပါးဟာ ကနဦး စိတ်ကလေး
သည် (ဘုရားက စိတ်ဘဲဟောတယ် မဟုတ်လား) အဲဒီ ကနဦး
စိတ်ကလေးက ပထမ အာနာပါနသတိကို ယူလိုက်တယ်။ တချို့
ကတော့ အာနာပါနတာ သမထကြီးလို့ဆိုတယ်။ သမထလုပ်ရင်
သမထပေါ့၊ ဝိပဿနာလုပ်ရင် ဝိပဿနာကြီးပေါ့၊ (ရွှေသဲလုံး
အမျှပွင့်သွားတဲ့ မြတ်စွာဘုရား၊ အရှင်ကိုယ်တော် မြတ်ကြီးတွေ
ဟာ ဘာနဲ့သွားသလဲ၊ ဒကာကြီး) တချို့ အာဏာပါနနဲ့သွားတဲ့
ဥစ္စာကို အာနာပါန၊ ဝိပဿနာလုပ်ရင် ဝိပဿနာပေါ့၊ သမထ
လုပ်ရင် သမထပေါ့၊ အဲဒီတော့ သမထနဲ့ ဝိပဿနာဆိုတာ
တချို့ကတော့ အာနာပါနတာ သမထကြီးပါလို့ ဆိုတော့
အဲဒီတော့ ပညာတ်ပရမတ် မကွဲဘူး ထင်တယ်။ မကွဲသေးလို့
ပြောတာပေါ့၊ ကွဲလို့ရှိရင်လဲ ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး။

တချို့လဲပြောလေ့ ပြောထရှိတယ်။ “သဲအင်းဂူဟာ သမထ ကြီးကွာလို့” အဲဒီလို ပြောလေ့ ပြောထရှိတယ်။ သဲအင်းဂူက သမထလား၊ ဝိပဿနာဆိုတဲ့ ဥစ္စာ ဘုရားဟောထားတဲ့ တရား လက္ခဏာကို နှလုံးသွင်းတာ တချို့ကတော့ မြင်နေတာကြီးဟာ အပြောကတော့ ပညတ်ပေါ့၊ သဘောက ပရမတ်၊ ပြောတာက အသုဘလက္ခဏာ၊ အသုဘသဘော စိတ်မနောဒွာရက သဘော တရားလက္ခဏာ သဘောတရားကို မြင်နေတာက သဘောကို မြင်နေတာက ပရမတ် အဲဒီတော့ တချို့ကတော့ ဘယ်လို ပြောလိုက်လဲဆိုတော့ သဲအင်းဂူကကွာ သမထကြီးပါ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်ကတော့ သမထလား၊ ဝိပဿနာလား မကွဲဘူး။ အားထုတ်ကြည့်သေးလို့ ဘုရားက ဟောထားတာက ဘယ်လိုဟောထားလဲ အကုန်လုံး ဝိပဿနာလုပ်ရင် ဝိပဿနာ ချည်းဘဲ။

အကုန်လုံး သမထလုပ်ရင် တံခါး(၆)ပေါက်က အကုန်လုံး သမထချည်းဘဲ။ အဲဒီတော့အကုန်လုံး သမထနဲ့ ဝိပဿနာနဲ့ ဟာ ဒီနေ့အဘို့မှာ တိုတိုတုတ်တုတ်နဲ့ ရန်ကုန်က ယောဂီ တရားသမား တွေကို သမထနဲ့ ဝိပဿနာနဲ့ သမထလုပ်နေပုံ၊ ဝိပဿနာလုပ်နေပုံ ဟာ လမ်းကြောင်း (၂) သွယ် ရှိတဲ့ အနက်က (၂) သွယ်လမ်း ကြောင်းကို တခါတည်း သဘောပေါက်အောင် ဘာသာလိုပြော ရရင်မကောင်းဘူးလား။ ဘာသာလိုပြောမှသိမှာဘဲ။ တကာကြီး ပါဠိရွတ်နေလို့တော့သိပါ့မလား။ တကာကြီးတို့ ဦးပဉ္စင်းတို့ဟာ အတိတ်က ပါဠိလိုတွေရွတ်လာလို့ ပါဠိတွေနာခဲ့တယ်။ အခုလဲ ပါဠိတွေနာတုံးဘဲ၊ ဘာမှမသိဘူး။ အသံလေးနာလို့တော့ကောင်း ပါဠိရွတ်လိုက်တော့ ချောပြီးတော့ တခါတည်း သံနေသံထား

ငါးပေါက်သံနဲ့၊ ခြောက်ပေါက်သံနဲ့၊ ဆွယ်ပြီးတော့ တခါတည်း
ညှစ်ပြီးတော့ ဆွဲသွား အသံလေး၊ ကောင်းတာ နာလာတာဘဲ။
ဦးပဉ္စင်းနာလာတာ ပြောတာ။

တခါတုန်းက ဦးပဉ္စင်းနာလိုက်တဲ့ဥစ္စာ၊ ဦးပဉ္စင်းက အတိတ်က
ကမ္မာရွတ်မှာ နေတယ်။ တခါမှ တရားဆိုတာ မနာဘူးဘူး။
ဦးလှသိန်း လာဟောလိုက်တော့ ထကိုမထချင်တော့ဘူး။ ဘာ၊
ကြောင့်လဲ တရားဟော့ ဘာမှမသိဘူး။ အသံကလေး(၅)ပေါက်
ခြောက်ပေါက် ဦးပဉ္စင်းကလဲ ဟိုတုန်းက အတိတ် ကာလက
တယောသမား၊ ဘင်ဂျီသမားဗျ။ ဟိုက ဆိုလိုက်တဲ့ ဥစ္စာကို
ငါးပေါက်၊ ခြောက်ပေါက် သိနေတယ်။ ရွတ်သံ ကလေးက
သာယာတာကိုး။ ငါးပေါက်က ဘယ်လို၊ ခြောက်ပေါက်က
ဘယ်လို၊ ခုနစ်သံချီက ဘယ်လို ဆိုသွားတယ်။ ဦးပဉ္စင်းက
အတိတ်က သယောသမားဆိုတော့ မယ်ဒလင်သမား ဆိုတော့
ဘင်ဂျီသမား သယောသမားဆိုတော့ ဟိုကဘယ်လိုဆိုသွားတာ
အသံတွေကို သိနေတယ်။ အဲဒီလိုသိတော့ အတိတ်ကလဲ ပါဠိသံ
ကလေးတွေကျတော့ ရွတ်လို့ ကောင်းတယ်၊ အသံဘဲ နာတယ်၊
ပါဠိက ဘာသိသလဲ ရုပ်သံ၊ နာမ်သံ၊ ဆဘာဝသံ၊ ဘာမျှမသိ
ဘူး။

အတိတ်က တုကာကြီးဟို့၊ ဦးပဉ္စင်းတို့ဟာဖြင့် အတိတ်က
တုန်းက ဒီအသံဘဲနာခဲ့တယ်၊ အခုလဲ ဒါဘဲနာအုံးမယ် နောက်
လဲဒါဘဲနာအုံးမယ်၊ နာလို့လက်စအော်ပါ အုံးမလှား။ တော်တော်
ကြာရင် အတိတ်ကလဲ နာခဲ့ရတယ်၊ အခုလဲ နာရတုန်း၊ နောင်ကိုလဲ
နာရအုံးမယ်၊ နာလို့မသုံးတော့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကြီး လည်မနေ

ဘူးလား။ အဲဒီတော့ အတိတ်ကလဲနာခဲ့တယ်။ ယခုလဲနာတုန်း
နောက်လဲ နာအုံးမယ်။ အတိတ်က နာခဲ့လို့ရှိရင် အခုလဲ နာမူ၊
အခုမနာလို့ရှိရင်၊ အနာဂါတ် နာရပါအုံးမလား။ တခါတည်း
ပြတ်မနေဘူးလား။ ရပ်သွားပြီနော်။ အတိတ် ကာလ တုန်းက
ဒီဟာတွေ နာခဲ့တယ်။ အခုလဲ ပစ္စုပ္ပန် ဒါဘဲနာတယ်။ နောင်လဲ
အနာဂါ ဒါဘဲ နာအုံးမယ်။ မဆုံးတဲ့တရား တရားကြီးနာနေပြီ
နော်။ အတိတ်ကဥစ္စာ ခု မနာတော့ဘူး။ အခုပစ္စုပ္ပန် မနာ
တော့ဘူး။ ရပ်သွားပြီ။ အနာဂါတ်လဲ မရှိပါဘူး။ မနာတဲ့
တရားလဲ ရှိသေးတယ်။ မနာတဲ့တရားကဘယ်လိုတရားလဲ။ နာတဲ့
တရားက ဘယ်လိုတရားလဲဆိုတာ ရှိသေးတယ်။ သမထနဲ့
ဝိပဿနာကို ခွဲချင်လို့ သဘောကိုပြောတာ။

အဲဒီတော့ ဒကာ၊ ဒကာမများ လေးလေးစားစား ယုံယုံ
ကြည်ကြည်နဲ့ အသံကို မနာနဲ့ ဦးပဉ္စင်းကလဲ အသံကောင်းတာ
မဟုတ်ဘူး။ တုန်းဟောနေတာ၊ အသံကောင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး
တကယ်တော့ တရားကျင့်တဲ့ တကာ၊ တကာမတွေ
သဘောပေါက်အောင်လို့ ဟောတာ။ စာကျတော့ ယဿနဘဝါ
ဘောတောင်မသိဘူး။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ခုနကတုန်းက ဟိုဦးပဉ္စင်း
ကြီးဟောသွားတာ၊ သိလပေးတာ။ ဦးပဉ္စင်းက မပေးတတ်လို့
ခေါ်လာရတာ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော် အဲဒါခရစ်ယန်ဦးပဉ္စင်း
ကြီး၊ နောက်ပြီးတော့ ဦးပဉ္စင်းက ပေါ့သေးသေး မဟုတ်ဘူး။
နဂိုက ခရစ်ယန်တရားဟောဆရာကြီး ဆိုတော့ ဦးပဉ္စင်းကတရား
တွေ ဘာတွေပေးလိုက်တော့ ခရစ်ယန်ဆရာကြီးဟာ ယခုတော့
မထွက်နိုင်တော့ဘူး။ သားပစ်မယားပစ်၊ သမီးပစ်ကို တခါတည်း
ဖြစ်ကုန်ပြီ။ မထွက်တော့ဘူး။ ခန္ဓာရှာတော့ သဘောတွေသွား

တာကိုး၊ ဘုရားကဟောထားဘာက သဘောဟုတ်မှ လောကုတ်
ဆိုတာကိုး၊ သဘောသာဟုတ်ပါ၊ သဘောဟုတ်လို့ရှိရင် လော
ကုတ္တရာတရားတွေတာ၊ သဘောမဟုတ်လို့ရှိရင် လောကုတ္တရာ
တရားရပါ့မလား။

ခုနက တရားတောင်းတဲ့ တကာမယောဂီက တောင်းသွားတဲ့
ဥစ္စာ ရုပ်နာမ် သဘာဝတရားကို ထင်ထင် ရှားရှား ဆိုဆုံးမ
သြဝါဒပေးပါဘုရားလို့ဆိုတော့ ရုပ်နာမ်ဟောရမှာက သမထ
ဟောရမှာ၊ သဘောဟောရမှာကလဲ အဲဒီဝိပဿနာ ဟောရမှာ၊
ပရမတ်ဟောရမှာ၊ ဘုရားက ပညတ် ဘယ်လို ဟောသွားသလဲ၊
ကေဝစနံ တလုံးထဲဟောသွားတယ်။ ဦးပဉ္စင်း အတိတ်က ပေး
ထားတဲ့ တရားကမ္မဋ္ဌာန်းဟာ သတိပဋ္ဌာန်လေးပါး ပေးတယ်။
ဘယ်လိုဟာပေးလဲ၊ အဇ္ဈတ္တသဏ္ဌာန်က ပညတ်ကို ပေးတယ်၊
ဘယ်လိုပညတ်၊ သမထကိုပေးတယ်၊ ဘယ်လိုသမထကိုပေးတယ်။

အဇ္ဈတ္တ သဏ္ဌာန်က တွန်းတဲ့ သဘောကို တွန်းတာလေး
သိလိုက်ဟေ့၊ အဲဒါသမထ၊ ဝိပဿနာမဟုတ်သေးဘူး၊ တချို့က
အဲဒါဝိပဿနာထင်နေတယ်၊ ဝေးပါသေးတယ်။ ဒါဝိပဿနာကြီး
ထင်နေတယ်၊ ဒါ ကြောင့်မို့ ကိလေသာတွေ မကုန်ဘဲနဲ့ တခါထဲ
ငြင်းကြ အဇ္ဈတ္တသဏ္ဌာန်ကတခါထဲကို သမာဓိနဲ့တဲ့ အချိန်အခါမှာ
သတိပဋ္ဌာန်တရား (၄)ပါးနဲ့ တခါထဲပေးလိုက်တယ်၊ ယောဂီ
ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ပေးလိုက်တယ်။ ကဲ- ဒကာကြီးတွေ၊ ဒကာမကြီး
တွေ နှလုံးသွင်းလိုက်၊ မျက်စေ့မှိတ်လိုက်တဲ့အချိန်အခါ အဇ္ဈတ္တ
သဏ္ဌာန်က တွန်းလိုက်တဲ့သဘောလေးကို သိလိုက်ပါ၊ ကန်တဲ့
သဘောလေးကို သိလိုက်ပါ။ ဘုရားက ဝါယောဘေတ်၏သဘော

ကို တွန်းတယ် ကန်တယ်ဆိုတာ ဘုရားကပညတ်လို့ ပြောတာ
တွန်းတာကန်တာ ပညတ်လား၊ ပရမတ်လား၊ ဘုရားက ခေါ်ဝေါ်၊
သမုတ်တဲ့သဘောလေး ဝါယောရုပ်၏သဘောတရား၊ ဝါယော
ဓာတ်၏သဘောတရား တွန်းတယ် ကန်တယ်တဲ့၊ အဲဒီလို ပြော
လိုက်တာ။

အဲဒီတော့ နောက်ကျမှ ယောဂီတွေဟာ သမာဓိမရှိသေး
ဘူး၊ သမာဓိက တပဲဘိုးမျှ မရှိသေးဘူး၊ တပဲဘိုးမျှ မရှိတော့
ပညတ်ပေးမှတ်၊ လက်ဦးတုန်းက အခြေခံ တရားတုန်းကတော့
တကာကြီး (၁) ဝါ ရပြီးတော့ ဦးပဉ္စင်း တခါတည်း ပညတ်
သမထကြီးကို ပေးလိုက်တာဘဲ။ သမထ သူများ ကတော့
တွန်းတယ်၊ ကန်တယ်၊ ပေးတဲ့ဥစ္စာ ဝိပဿနာ ထင်နေတယ်။
ဒီတော့ တကာကြီး သမထပေးတာ သမာဓိ ရှိအောင်လို့။ သတိ
ပဋ္ဌာန်တရား လေးပါးကို တခါတည်းပေးတာ၊ ဘယ်လိုပေးလဲတဲ့
ဒကာမကြီးတွေ၊ ဒကာကြီးတွေ အဇ္ဈတ္တသဏ္ဌာန်က တွန်းတဲ့
သဘောလေးကို သိလိုက်ပါ၊ ဗဟိဒ္ဓက ကန်တဲ့သဘောလေးကို
သိလိုက်ပါဆိုတော့ မရှိတဲ့တရားကို ပေးတာ၊ ဘုရားခေါ်ဝေါ်
သမုတ်တဲ့ပညတ်ကို ပေးတာ၊ ဘုရားက ခေါ်ဝေါ်တယ်မဟုတ်
လား၊ ခေါ်ဝေါ်သမုတ်ထားတဲ့ပညတ်ကြီး မဟုတ်လား၊ တွန်း
တယ် ကန်တယ်ဆိုတာ ဘုရားခေါ်ဝေါ်တဲ့တရားကို၊ အဲဒီတော့
ပညတ်ကြီးတင်ပေးလိုက်တာ၊ တွန်းတာလေး သိလိုက်၊ ကန်တာ
လေး သိလိုက်၊ အဲဒီလို သိခိုင်းလိုက်တယ်။

စိတ်ကလေးတည်အောင်လို့ ချပေးလိုက်တာ၊ တည်အောင်လို့
ပေးလိုက်တော့ ကြာကြာထိုင်ဖန်များတော့ အောက်ကအမာနဲ့
ကိုယ်နဲ့ တွေ့လိုက်တဲ့အခါ ဝေဒနာ ဖြစ်လာတယ်။ ဝေဒနာဖြစ်

လာတော့ နဂိုတုန်းက ကမ္ဘာလဆန်းတရက်ကတည်းက ဒကာ
ကြီးတို့ဦးပဉ္စင်းတို့ သိတဲ့အသိက ဒါက လူမသင်ရဘူး၊ တင်းတာ
ရယ်၊ တောင့်တာရယ်၊ ထုံတာရယ်၊ ကျပ်တာရယ်၊ အောင့်တာ
ရယ်၊ ကိုက်တာရယ်၊ ကြပ်တက်လာတာရယ်၊ ချွေးကျသလာ
ရယ်၊ ဝှုတာရယ်၊ အေးတာရယ်၊ လှုပ်တာရယ်၊ တွန်းတာရယ်၊
ဒါ လူသင်ရလို့လား၊ ကမ္ဘာလဆန်း၊ သံသရာ လဆန်းတရက်
ထဲက သိတာ။ သူ့သဘောနှင့်သူ သံသရာလဆန်းတရက်တည်းက
မရှိတဲ့တရားတွေ သိလာတယ်မဟုတ်လား၊ သိလာတော့ အဲဒါ
တင်ပေးလိုက်တယ်၊ အဲဒီတော့ ဒကာကြီးတို့၊ ဒကာမကြီးတို့
ခန္ဓာမှာ တင်းတာ ပေါ်လာလိမ့်မယ်၊ မရှိတဲ့ပညတ်ကို ပေးလိုက်
တယ်။

တင်းတာပေါ်လာလိမ့်မယ်၊ တင်းတဲ့ အစလေးကိုသိလိုက်ပါ၊
ဒီကပေးချင်တာက ဘုရားဟောထားတဲ့တရားကဉ်ပါဒ်၊ ဌာ^၁၊ သင်တဲ့
ဘုရားဟောတယ်မဟုတ်လား၊ ဉ်ပါဒ်ရယ်၊ ဌာ^၁ ရယ်၊ တင်ရယ်လို့ဘုရား
ဟောလိုက်တော့ အဲဒီဟောကို ဘာသာလိုပေးနေတာ၊ တင်းတာ
ပေါ်လာလို့ရှိရင် တင်းတဲ့အစလေးကို သိလိုက်ပါ၊ သမထပေး
နေတာ၊ တင်းတာ အစကလေးကနေပြီး တင်းတာအလယ်ရောက်
သွားအောင် လိုက်သွားပါ၊ ဒီလို ပေးလိုက်တယ်၊ တင်းတာ
အလယ်ကလေးကနေပြီး တင်းတဲ့အဆုံးကလေးကို သိလိုက်ပါ၊
ဒီလို ပေးလိုက်တာ၊ အဲဒီ တင်းတာအစ၊ တင်းတာ အလယ်၊
တင်းတာအဆုံးကို အဲဒီတင်တဲ့သဘောတရားလေးကို သိအောင်
လို့၊ အဆုံးသိအောင်လို့ ဒီလိုပေးလိုက်တယ်။

တောင့်တာပေါ်လာတော့ တောင့်တယ်၊ တောင့်တာအစ
တောင့်တာအလယ်၊ တောင့်တာ အဆုံးလေးကို သိလိုက်ပါ။

အဲဒါကို တင်ပေးလိုက်တာ၊ နောက်ကျမှခွဲပေးမယ် ဒကာမကြီး
တို့။ ကနဦး စိတ်ကလေးဟာ အဇ္ဈတ္တသဏ္ဌာန်က နှာသီးဖျား၊
နှာသီးဝတ်ခါးကို တွန်းတဲ့သဘောလေး၊ ကန်တဲ့သဘောလေး၊
သိလိုက်တာ ကာယသတိပဋ္ဌာန်၊ သတိပဋ္ဌာန်တရား လေးပါး၊
တရားလေးပါးနှင့်လိုက် သမထ ဖြစ်သွားပြီ။ ကာယသတိပဋ္ဌာန်
တင်းတာပေါ်တော့ တင်းတာသွားပြီ သိလိုက်တဲ့ဥစ္စာ၊ အဲဒါ
နာမ်ဝေဒနာခံစားလိုက်ပြီ၊ အဲဒါဘာလဲ၊ ဝေဒနာသွားပြီးတော့
တင်းတာသိလိုက်တဲ့ဥစ္စာ၊ ခံစားနေတာ။ အဲဒါ ဝေဒနာသတိ
ပဋ္ဌာန်၊ ဝေဒနာသတိပဋ္ဌာန် တင်းတာသိနေပြီ၊ တင်းတယ်လို့သိ
လိုက်တဲ့ဥစ္စာ၊ ဒါသမထ၊ ပူတယ်လို့သိလိုက်တာ သမထ၊ အောင့်
တယ်လို့ သိလိုက်တာ သမထ၊ ပညတ်တွေပြောတာ သမထ
ချည်းဘဲ။ ဒါဝိပဿနာမဟုတ်ဘူး။

အဲဒီတော့ တချို့ တော့ ခုတော့ တင်းတာသိရင် ဝိပဿနာ
အောင့်တာသိလို့ရှိရင် ဝိပဿနာ ဆင်နေတယ်၊ ဒါသမထကြီး၊
ဘုရားက ဝိပဿနာဆိုတာ သဘောတရားဘဲ၊ အဲဒီတော့ တင်း
တာအစနဲ့ တင်းတာအလယ်၊ တောင့်တာအစနဲ့ တောင့်တာ
အလယ်၊ ထုံတာအစနဲ့ ထုံတာအလယ်၊ ထုံတာအဆုံး ဒါအဆုံး
ပေးလိုက်တာ။ နောက်ကျတော့ သဘောနဲ့နဲ့ သူပေါက်လာတော့
တင်းတဲ့သဘောတရား ဆုံးအောင်ပေးလိုက်တယ်၊ ဆုံးအောင်သိ
လိုက်တယ်။ အဲဒီအစနဲ့၊ အလယ်နဲ့၊ အဆုံးနဲ့ ပေးလိုက်တော့
သူအစနဲ့၊ အလယ်နဲ့၊ အဆုံးနဲ့ သူမိအောင်ဖြစ်တယ်။ ဖမ်းလိုက်တဲ့
အချိန်အခါကျတော့ အဆုံး၊ အဆုံးလေးကို သူသိ သွားတယ်၊
အဆုံး အဆုံးလေးသိတော့ တင်းတာအစ၊ တင်းတာ အလယ်၊
တင်းတာအဆုံး သိလိုက်တော့ တင်းတာလေး ဆုံးသွားတော့

စိတ်ကလေး ကည်ငြိမ်သွားတယ်။ တဒင်္ဂကလေး ငြိမ်သွားတဲ့ အချိန်အခါကျတော့ အဲဒါမှာ တရားပြတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က အဲဒီမှာ သူ့ပစ္စုပ္ပန်ရုပ်နာမ်ကို ပေးလိုက်တယ်။

တကမကြီးတွေ တင်းတာအစ၊ တင်းတာအလယ်၊ တင်းတာ အဆုံးရောက်သွားပြီဆိုရင် စိတ်ကလေး ကည်ငြိမ်နေလိမ့်အုံးမယ် ဒုက္ခတွေကုန်ဆုံးသွားတော့ စိတ်ကလေး ကည်ငြိမ်နေပြီ ဆိုရင် အဲဒီစိတ်ကလေးဟာ ဒုက္ခကုန်ဆုံးသွားပြီဆိုလျှင် အအေးဓာတ် ကလေးကိုနာမ်ခံစားနေလိမ့်အုံးမယ်။ ငြိမ်သက် နေလိမ့်မယ်။ အဲဒီ ငြိမ်သက် နေပြီဆိုရင် ဒုက္ခကုန်ဆုံးသွားတဲ့ နေရာလေး အဆုံးကလေး ရောက်သွားပြီဆိုရင် ဗိတ္တသတိပဋ္ဌာန် စိတ္တသတိ ပဋ္ဌာန်ပေးလိုက်ပြီး စိတ္တသတိပဋ္ဌာန် နောက်တခါ တင်းတာက ချုပ်သွားတော့ တောင့်တာပေါ်လာပြီး သူ့သဘောနဲ့သူ ပေါ် လာပြီ သူ့သဘော သိလိုက်လို့ရှိရင် ဗိတ္တသတိပဋ္ဌာန် သတိပဋ္ဌာန် တရားလေးပါးနှင့်ပေးတယ်။ သတိပဋ္ဌာန်တရားလေးပါး နှင့်ဆုံးတော့ နောက်ကျတော့ ဒီသတိပဋ္ဌာန်တရားလေးပါး။ လိုက်ပါမျှားလာ တော့ တင်းတာအစ၊ တင်းတာအလယ်၊ တင်းတာအဆုံး၊ တာတွေ သိလာတယ်။ သမာဓိဖြစ်လာပြီ၊ တောင့်တာအစ၊ တောင့်တာ အလယ်၊ တောင့်တာအဆုံး ရလာပြီ၊ ထုံတာအစ၊ ထုံတာ အလယ်၊ ထုံတာအဆုံး၊ အောင့်တာအစ၊ အောင့်တာအလယ်၊ အောင့်တာအဆုံး၊ ကိုက်တာအစ၊ ကိုက်တာအလယ်၊ ကိုက်တာ အဆုံး၊ ကြပ်တာအစ၊ ကြပ်တာအလယ်၊ ကြပ်တာအဆုံး၊ ချွေးကြွတာအစ၊ အလယ်၊ အဆုံး၊ ပူတာအစ၊ ပူတာအလယ်၊ ပူတာအဆုံး၊ အေးတာအစ၊ အေးတာအလယ်၊ အေးတာအဆုံး၊ လှုပ်တာအစ၊ လှုပ်တာအလယ်၊ လှုပ်တာအဆုံး၊ တွန်းတာအစ၊

တုန်းတောအလယ်၊ တုန်းတောအဆုံး၊ အဲဒီသဘောတော့ သိလာတယ်။
ဘာသိသေးသလဲ ဘာမှမသိဘူး။ ဘာမျှမသိဒါ စိတ်ကလေး
တည်တာဘဲ ရှိတယ်။

အဲဒီတော့ စိတ်ကလေးတည်တော့ ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်ကို
ကဲဒါကကြီးတို့သဘောတင်ပြီ စိတ်ပြောင်းပြီဘယ်လို
လဲတဲ့ ဒကာကြီးတွေ ဒကာမကြီးတွေ တင်းတာအစ၊ တင်းတာ
အလယ်၊ တင်းတာအဆုံး သိရဲ့လား။ သိပါတယ် ဘုရားလို့
လျှောက်ပြီ။ တပြည့်တော်တို့ တင်းတာအစ၊ တင်းတာအလယ်
တင်းတာအဆုံးလဲသိပါပြီ။ တောင့်တာအစ တောင့်တာအလယ်၊
တောင့်တာအဆုံးလဲသိပါပြီ။ အကုန်လုံး အစ၊ အလယ်၊ အဆုံး
သိပါပြီ။ အလယ်ကိုမသိနဲ့ ဒကာကြီးတို့ ဒကာမကြီးတို့ ပြောင်း
ပြန်ပြီ စိတ် စိတ်မပြောင်းလို့ရပါ့မလား။ ဒီအတိုင်းလုပ်နေလို့ရှိရင်
ဒါဘဲ ရှိတော့မှာပေါ့။ သူလိုက်ချင်တာတွေ လိုက်နေမှာပေါ့
တခါထဲကို တင် ပေးတယ်။ အဲဒီတော့ တကာမကြီးတကာကြီးတို့
သိရမဲ့တရားက တင်းတာအစလေး သိလိုက်ပါ။ တင်းတယ်
အဆုံးလေး သိလိုက်ပါ။

တင်ပြီ အလယ်ကိုမသိနဲ့တော့ ပြောင်းလိုက်ပြီ။ အလယ်ကို
မသိနဲ့ အလယ်စိတ်ကို ဖျောက်ပစ်လိုက်ပြီ စိတ်တွေပြောတာ
ဘုရားကစိတ်ဘဲဟောတယ်။ စိတ်တွေကိုပြောဒါဒကာ ကြီးတို့ဒကာ
မကြီးတို့ အစနဲ့အလယ်နဲ့ တင်းတာအစ၊ တင်းတာအဆုံးကိုလဲ
ရှုခိုင်းလိုက်တယ်။ အဲတခါထဲကို ဒကာဒကာမကြီးတွေကတင်းတာ
အစနဲ့ တင်းတာအဆုံးလဲ သိလိုက်ပြန်ပြီ။ တင်းတာအစ၊ တင်းတာ
အဆုံး သိလိုက်တော့ လျှောက်ပြန်တယ်တကာကြီး။ အရှင်ဘုရား
တပည့်တော်တို့ တင်းတာအစနဲ့ တင်းတာအဆုံးသိပါပြီဘုရား။

အဲဒီဟော့ ပြောင်းပြီ။ တင်းတာအစ တင်းတာအလယ် တင်း
တာ အဆုံးကိုမသိနဲ့၊ တော့ ဖြစ်လာတဲ့ သဘောတရားလေး ဖြစ်တဲ့
သဘောလေး၊ ပျက်တဲ့သဘောလေး၊ သိလိုက် သဘောကိုပြောပြီ
ပြောင်းပြန်ပြီ။

ဖြစ်တဲ့သဘော ပျက်တဲ့သဘော ဒါလေးသိတော့ တင်းတယ်
လို့ မသိနဲ့၊ တောင့်တယ်လို့ မသိနဲ့၊ ထုံတယ်လို့ မသိနဲ့၊
အောင့်တယ်လို့ မသိနဲ့၊ ကိုက်တယ်လို့ မသိနဲ့၊ ကြပ်တယ်လို့ မသိနဲ့၊
ပူတယ်လို့ မသိနဲ့၊ အေးတယ်လို့ မသိနဲ့၊ ဆင်ရဲတယ်လို့ မသိနဲ့၊
ချမ်းသာတယ်လို့ မသိနဲ့၊ ဖြစ်လာတဲ့ သဘော တရားရယ်၊
ပျက်လွှားတဲ့ သဘောတရားရယ်၊ ဖြစ်တာနဲ့ ပျက်တာနဲ့ ဒါဘဲ
သိလိုက်တော့ စိတ်ပြောင်း လိုက်ပြီ။ အဲဒီဟော့ ဆရာက
ပြောလိုက်တာ့ ဒီလို ရှုသွားဒါပေါ့။ ဆရာကလုပ်ပါ လုပ်ပါ
ဆိုတော့ ဒီလိုလုပ်ပါဆိုပါတော့ ဘာလုပ်မှလဲ၊ စိတ်ကိုမသိလို့
ဆရာဘင်ဘယ်မဟုတ်လား။

မသိလို့ ဆရာတင်ရင် ဆရာမှတ်တဲ့အတိုင်း လုပ်လျှင် ရမည်
တရား အဲဒီဟော့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်က တင်းတာလဲ မရှုတော့ဘူး၊
အောင့်တာလဲ မရှုတော့ဘူး။ သမာဓိကကောင်းလာပြီ။ စိတ်က
တည်ငြိမ်လာပြီ ဒီစိတ်ကနေပြီး ဒီစိတ်ကိုပြောင်းနိုင်ပြီ။ စိတ်ကို
ကြည့်တယ်။ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်စိတ်ကိုကြည့်တာ အဲဒါတွေ ဒီစိတ်က
နေပြီ။ ဒီစိတ်ကို ပြောင်း လိုက်တော့ဆို ပြောင်းပြီ ဘာကို
အပြောင်းခိုင်းလိုက်လဲ ခုနတုန်းက တင်းတာအစနဲ့ တင်းတာအဆုံး
တင်းတာကို မသိနဲ့၊ အောင့်တာကို မသိနဲ့၊ ဖြစ်လာတဲ့ သဘော
တရား ပျက်သွားတဲ့ သဘောတရား ဒါကို ပြောင်းပစ်လိုက်ပြီ။

ခုနက တင်းတာအစ တင်းတာအဆုံးသိသေးလား၊ မသိတော့
ဘူး ဖြစ်လာတဲ့ သဘောတရားလေးရယ်၊ ပျက်သွားတဲ့ သဘော
တရားလေးရယ်၊ ဒါကိုသိတယ်၊ အဲဒီတော့ ဖြစ်လာတဲ့ သဘော
တရားလေး သိလိုက်တော့ ပျက်သွားတဲ့ သဘော တရားလေး
သိလိုက်တော့ ဆိုတော့ ဖြစ်တာ ပျက်တာ သွေ့ဖြင့်တဲ့ သဘောလေး
ပျက်တဲ့ သဘောလေးကို သူ့ပြု။ ဖြစ်လာတဲ့ သဘော ပျက်လာတဲ့
သဘော ဆိုတော့ ဖြစ်တယ် ပျက်တယ် ဖြစ်တယ်၊ ပျက်တယ်၊ တခါ
ထဲကို အဇ္ဈတ္တသဏ္ဌာန်က မဟာပုတ်ခါတ်ကြီးလေးပါး ပေါ်က
ဖြစ်လာတဲ့ သဘော ပျက်သွားတဲ့ သဘော ဖြစ်လာတဲ့ သဘော
တင်းတဲ့ သဘောလေးကိုလဲ ဖြစ်လာတဲ့ သဘော သိလိုက်
တယ်၊ ပျက်သွားတဲ့ သဘောလဲ သိလိုက်တယ်။ ဒါလေးဘဲ
တခါတည်း ဖြစ်သဘောပျက်သဘော ဖြစ်သဘော ပျက်သဘော
လို့ဆိုတော့ ဖြစ်တာ ပျက်တာ သွေ့ဖြင့်သွားရော၊ ဖြစ်တာပျက်တာ
မြင်သွားတော့ အဇ္ဈတ္တသဏ္ဌာန်က ဖြစ်တာနှင့် ပျက်တဲ့ သဘော
လေး မြင်လိုက်တော့ မျက်စိကလဲ ဖြစ်တဲ့ သဘော ပျက်တဲ့ သဘော
ဖြစ်နေပြီး မျက်စိကလဲ မြင်လိုက်တဲ့ အချိန်အခါ ဖြစ်တဲ့ သဘောနဲ့
ပျက်တဲ့ သဘောတွေနေပြီ။ နားနဲ့ အသံနဲ့ ကြားလိုက်တဲ့ အချိန်
အခါ ဖြစ်တဲ့ သဘော ပျက်တဲ့ သဘော မတွေ့ ဘူးလား
နှာခေါင်းနဲ့ အနံ့ထိမှန်လိုက်တဲ့ အချိန်အခါ ဖြစ်တဲ့ သဘောနဲ့
ပျက်တဲ့ သဘော လျှာနဲ့ ရသာနဲ့ ဓားလိုက်တဲ့ အချိန်အခါ ဖြစ်တဲ့
သဘော ပျက်တဲ့ သဘော ကိုယ်နှင့် အတွေ့နဲ့ ထိမှန်လိုက်တဲ့ အချိန်
အခါ ဖြစ်တဲ့ သဘောနဲ့ ပျက်တဲ့ သဘော၊ မနောနဲ့ ဓမ္မနဲ့ ပေါင်းဆုံ
လိုက်တဲ့ အချိန်အခါ ဖြစ်တဲ့ သဘော ပျက်တဲ့ သဘော ဖြစ်သဘော
နှင့် ပျက်သဘောကို သိပြီလား အဲဒါမရှိမဟုတ်ဘူး တချို့က

ဖြစ်ပျက်ကြီးမြင့်နေတာကို မဂ်လို့ ပြောကြတယ်ဝေး
ပါသေးတယ်။ လောကီကြီး ဝိပဿနာဉာဏ်၊ ဝိပဿနာစိတ်ဘဲ
ရှိသေးတယ်။ ဖြစ်တာပျက်တာဆိုတာ ဝိပဿနာပညာ မရောက်
သေးဘူး။ ဝိပဿနာဉာဏ်၊ ဝိပဿနာစိတ် ဒါဘဲရှိသေးတယ်။

အဲဒီတော့ တံခါးခြောက်ပေါက်က အာရုံ ငါးအာရုံခြောက်
နဲ့ တိုက်ခိုက်တိုင်း တိုက်ခိုက်တိုင်း တရားပြတဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာက
နေပြီး ဖြစ်သဘောနဲ့ ပျက်သဘောကို သိလိုက်ပါဆိုတော့ အဇ္ဈတ္တ
သဏ္ဌာန်ကဖြစ်တာ၊ ပျက်တာသဘောကို ရှုလိုက်တော့ ဗဟိဒ္ဓ
ကျပြန်တော့လဲ အဆင်းဘဝပေါ်လာလဲ ဖြစ်တာနဲ့ ပျက်တာရယ်
ဖြစ်တာနဲ့ ပျက်တာကြီး သူဖြစ်နေတယ်။ ဖြစ်ပျက်စုံမနေဘူးလား
ဖြစ်တာရယ် ပျက်တာရယ် သူဖြစ်နေပြီ တကယ်ကြီးရဲ့။ ယောဂီ
ပုဂ္ဂိုလ်က ဖြစ်တဲ့သဘောနဲ့ ပျက်တဲ့သဘောကို သူသိနေပြီ
တကယ်ကြီးရဲ့။ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်က ဖြစ်တဲ့သဘောနဲ့ ပျက်တဲ့သဘော
ကနေပြီး ဖြစ်တဲ့သဘောကို ဖြုတ်ချလိုက်ဖြစ်တဲ့သဘော
ကိုမသိနဲ့၊ ပျက်တဲ့သဘောကို ကြည့်စမ်း ပြောင်းလဲပြန်ပြီ။ စိတ်
ကလေး စိတ်ကလေး ဒီလိုမှ စိတ်မပြောင်း နိုင်ဘဲနဲ့ တရား
ဘယ်တော့မှမလာလဲ။

စိတ်အစဉ်ကလေးတွေ ပြောင်းသွားတာ ဘုရားက စိတ်ဘဲ
ဟောတယ်။ (ဦးပဉ္စင်းကတော့ တည့်တည့်ထိုးမယ် မှန်တာ
ဟောတာ၊ ဦးပဉ္စင်းက ကိုယ်စိတ်ကို စစ်ထားလို့ သိတာညွှာလို့
မရဘူး။ ဝိပဿနာ ညွှာဟောရင် တကယ် တကယ်မကြီးတွေ
လေးဘက်ထောက်ပြီး မိုသ်ကျောခိုင်းပြီး တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ကုန်မှာ၊
သံသရာ လဆန်းဟရက်ထဲက ခွေးတွေ၊ ဝက်တွေ၊ နွားတွေ၊
ကြက်တွေ ဖြစ်နေလိုက်တာ ခုထက်ထိ ဖြစ်အုံးမှာဘဲ၊ မသိလို့ ရှိရင်

ဖြစ်မယ်။) အဲဒီတော့ ခုနတုန်းက ဖြစ်တဲ့သဘောနဲ့ ပျက်တဲ့ သဘောနဲ့ ရှုသွားတယ်မဟုတ်လား။ ဖြစ်တဲ့သဘောကို ဖြုတ်ချ လိုက်တယ်။ သမာဓိက ကောင်းလာပြီလေ၊ ခိုင်းတိုင်းရပြီလေ၊ ဘာကြောင့် ခိုင်းတိုင်းရသလဲ သမာဓိအရှိန်ဘဲ။ အဲဒီစိတ်ကနေ ဒီစိတ်ပြောင်းလိုက်ဆိုတော့ စိတ်တည်ငြိမ်ပြီး သမာဓိ ရလာပြီ၊ ကေဂ္ဂတာလာပြီ၊ သမာဓိဆိုတာ ဒီစိတ်ကနေပြီး ဒီစိတ်ပြောင်း လိုက်တဲ့ဥစ္စာကဘာလဲတဲ့၊ ကေဂ္ဂတာ ရလာပြီ။

ဖြစ်တဲ့သဘောနဲ့ ပျက်တဲ့သဘောကို လက်ဦးတင်ပေးလိုက် တာ၊ တင်ပေးလိုက်တော့ တကာမကြီးတွေ၊ တကာကြီးတွေ အဇ္ဈတ္တသဏ္ဌာန်ကဖြစ်သဘောကို မသိနဲ့တော့၊ ပျက်တဲ့သဘော ကိုကြည့်ထားစမ်း။ ပျက်တဲ့ သဘော တလုံးထဲ သိဆိုတော့ တင်းတာပေါ့လဲ ပျက်တဲ့သဘော၊ တောင့်တာ ပေါ့လေ့လဲ ပျက်တဲ့သဘော၊ ထုံလာတာပေါ့လဲပျက်တဲ့သဘော၊ အောင့်လာ တာပေါ့လဲပျက်တဲ့သဘောကိုက်တာပေါ့လဲပျက်တဲ့သဘော ကြပ်တက်လာတာပေါ့လဲ ပျက်တဲ့သဘော၊ ယိုစီးလာတာလဲ ပျက်တဲ့သဘော၊ ပူတာပေါ့လဲ ပျက်တဲ့သဘော၊ အေးတာပေါ့လဲ ပျက်တဲ့သဘော၊ လှုပ်တာပေါ့လဲ ပျက်တဲ့သဘော၊ တွန်းတာ ပေါ့လဲ ပျက်တဲ့သဘော၊ လှုပ်တယ်၊ တွန်းတယ်၊ ရှိသေးလား ပျက်တဲ့သဘောဘုရင်ရှိတယ်၊ အဲဒါမှ ဝိပဿနာဉာဏ်၊ ဝိပဿနာ စိတ်၊ ဝိပဿနာပညာ အပျက်တခုထဲရှိတယ်။

အပျက်ဘုရင်၊ မဂ်မဟုတ်သေးဘူး၊ မဂ်မဟုတ်သေးဘူး။ ဝေးပါသေးတယ်။ လောကီဉာဏ်ဘဲ ရှိသေးတယ်၊ လောကီထဲ မှာဘဲရှိသေးတယ်၊ ဖြစ်ပျက်နဲ့ ပျက်တယ်၊ ပျက်တယ်၊ ပျက် တယ်နဲ့ ဒါဘဲဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီတော့ အတိတ်ကလဲ ပျက်ခဲ့ပြီး

အခုလဲ ပျက်တကြီး မြင်နေပြန်ပြီ။ အခုပျက်တကြီး သိနေလို့ ရှိရင် အနာဂါဝံ့ရော ပျက်ဦးမှာဘဲ။ ဘုရားက ဖြစ်ပျက် ဆုံးရ မယ်ဆို။ ယခု ရွတ်နေကြတဲ့ ဒကာကြီးတို့ရဲ့ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်၊ ဆင် ဉာဏ်၊ ဘယဉာဏ်ဆိုတော့ ဦးပဉ္စင်းက မရွတ်ဖတ်ဘူး။ အများ ရှုမိလို့ ဦးပဉ္စင်းက ပြောရတာ။ ဝိပဿနာ ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဘုရား ရွှေ့ဉာဏ်တော် တွေကို လိုက်နေဘို့ မလိုဘူး။ ဘုရားက သိတာ၊ ကိုယ်သိတာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်သိတာက ဘာကိုအလျင် သိဘို့ အရေးကြီးသလဲဆိုတော့ ယထာဘူတ အမှန်ဉာဏ်၊ အမှန် သိဘို့အရေးကြီးတယ်။

ယထာဘူတဉာဏ် ရလို့ရှိရင်၊ နမ္မရူပ ပဋိစ္ဆေဒဉာဏ် နမ္မရူပ ပဋိစ္ဆေဒဉာဏ်ရလို့ရှိလျှင်၊ သင်္ခါရုပက္ခဉာဏ်၊ သင်္ခါရုပက္ခဉာဏ် ရလို့ရှိလျှင် ဖြစ်ပျက် နယ်ကြီးကို လွှတ်မသွား ဘူးလား။ နို့ ဉာဏ်စဉ် တဆယ် ခြောက်ပါး ဉာဏ်စဉ်တွေရွတ်နေလို့ရှိလို့ရှိရင် ကိုယ်သိတာမဟုတ်ဘူး၊ ဘုရားသိတာ။ ရွတ်နေလဲ ရွတ်တာဘဲ၊ သိဘို့က ဘာကိုသိမလဲဆိုတော့ အခုကျင့်လာတဲ့ဥစ္စာတွေ၊ စိတ်တွေ ပြင်လာခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ပြင်လာခဲ့တော့ အပျက် တဖက်ထဲ ဖြစ်နေပြီ။ ဝိပဿနာဉာဏ်၊ ဝိပဿနာစိတ်၊ ဝိပဿနာပညာ ခေါ်တယ် ဒါမှ ဝိပဿနာပညာခေါ်တယ် အဲဒီဝိပဿနာ ပညာရပေတဲ့လဲ အပါယ်တော့လွှတ်ပါတယ်။ အပျက်တဖက်တည်း ဖြစ်နေလို့ ဝိပဿနာပညာကိုး။ ဒီထော့ သညာ လွှတ်သွားတာ ပေါ့၊ အပျက်ချည်းဖြစ်နေတယ်။ အပါယ်တော့ လွှတ်သေးတယ်။ ဂုဠသောတာပန် မဟုတ်သေးဘူး၊ ကောလံကောလသော တာပန် မဟုတ်သေးဘူး၊ မဂ်ရဘို့ ဝေးပါသေးတယ်။

အခုတော့ဖြစ်ပျက်ကြီးကိုတချို့က မင်ထင်နေတယ်၊ ဝိပဿနာ
ဉာဏ်ဆိုတာ အပျက်တဖက်တည်း၊ အပျက်တခုတည်း ဖြစ်နေတယ်
အပျက်တခုတည်း ဖြစ်နေတော့ အတိတ်ကလဲပျက်ခဲ့လို့ အခုလဲ
ပျက်တုန်း၊ အနာဂါတ်လဲ ပျက်လိမ့်အုံးမယ်။ ပျက်လက်စ ဆုံးပါ
မလား။ ဘယ်တော့မှ ပျက်လက်စ မဆုံးဘူး။ ဒါကြောင့်အရေး
ကြီးတယ်ဆိုတဲ့ဥစ္စာ ဘာအရေးကြီးလဲ၊ ဆရာ-ဆရာက ဖြစ်ပျက်
ကြီး မင်လို့ပြောနေတော့လဲဘဲ မသိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက မင်ထင်
နေဒါပေါ့၊ မင်ဆိုတဲ့ဥစ္စာက ဘုရားက ဟောထားတာ။ ကေဝစနံ
တလုံးထည်းဟောထားတာ။ ဘယ်လိုဟောထားလဲ။ ဖြစ်ပျက်
ဆုံးရမယ်၊ ဝေဒနာချုပ်ရမယ်၊ ရုပ်နာမ်ချုပ်ရမယ်။
ဒီသုံးလုံးသိရင်မတော်ဘူးလား။ ဖြစ်ပျက်ချုပ်ရမယ်၊ ဝေဒနာချုပ်
ရမယ်၊ ရုပ်နာမ်ချုပ်ရမယ်လို့ဘုရားကဟောထားတာမဟုတ်လား။

ဒီသုံးလုံး ချုပ်လိုက်လို့ ရှိရင်၊ ရုပ်နာမ်ချုပ်ရင် ဝေဒနာရှိသေး
လား၊ ဝေဒနာ ခန္ဓာငါးပါးရော ဝေဒနာ ချုပ်သွားပြီဆိုရင်
ဖြစ်ပျက်ရှိသေးသား။ ဖြစ်ပျက်ချုပ်သွားရင် ဝေဒနာ ချုပ်သွား
တယ်။ ဝေဒနာ ချုပ်လို့ ရှိရင် ရုပ်နာမ်ပါချုပ်တယ်။ ရုပ်နာမ်
ချုပ်သွားတယ်ဆိုရင် ဘာရှိသေးလဲဗျ။ မဖြစ်မပျက်တာပေါ့။
အဲဒီတော့ တချို့လောကကြီးမှာလဲဘဲ ဒီလိုဖြစ်နေတယ်။ မေ့နေ
တာတွေကို မင်လို့ ထင်နေတယ်။ မေ့နေတဲ့ဥစ္စာ မောဟ။ ဇာတာ
ကြီး သဲအင်းဂူလာချင်တော့ သဲအင်းဂူသိမှ သဲအင်းဂူလာနိုင်
တယ်။ သဲအင်းဂူမှ မရောက်ဘူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ မေးရမှာပေါ့။ သဲအင်းဂူ
သိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ဘယ်သူ့ မေးရမှာတုံး။ ကိုယ်ကမသိရင် သိတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်ကို မေးရမယ်။ သိလို့ရှိရင် မေးဘို့ လိုသေးလား။
ဒကာ ဒကာမတွေ သဘောပေါက်ဘို့ ဟာကို သေသေချာချာ

သဒ္ဓါနဲ့ ဟောတာဒပါ။ ဆယ်နှစ်ကျင့်၊ ဆယ်ငါးနှစ်ကျင့်၊ အနှစ်
နှစ်ဆယ်ကျင့် တော်ကြာ ဖြစ်ပျက် ဖြစ်ပျက်၊ ဖြစ်ပျက် ဖြစ်ပျက်၊
ဖြစ်ပျက် နယ်ကြီးက လွယ်ပါအုံး မလား။ ဘုရားက ဖြစ်ပျက်
ချုပ်ရယ်လို့ဟောတယ်။ နာမရူပ ပဋိစ္ဆေဒဉာဏ်ဆိုတာ လူတိုင်း
ပါးစပ်ဖျားကလေး ပြောတယ်။ သင်္ခါရ ပေက္ခာဉာဏ် ဆိုတာ
လူတိုင်း ပါးစပ်ဖျားကလေး ပြောတယ်။ သင်္ခါရ ပေက္ခာဉာဏ်
ဆိုတာ ဘယ်စိတ်ဖြစ်နေတာလဲ။ နာမရူပ ပဋိစ္ဆေဒဉာဏ်ဆိုတာ
ဘယ်ဟာ ဖြစ်တာလဲ။ ယထာဘူတဉာဏ်ဆိုတာ ဘယ်စိတ်ဘယ်လို
မြင်တာလဲ။ ဒီအသိလေးတွေ ဝိပဿနာယောဂီပုဂ္ဂိုလ်က သိရမဲ့
တရားတွေ၊ အားထုတ်မှု သိပ္ပာနော်။ အားမထုတ်ဘဲနဲ့ စာအုပ်
ကြီးကြည့်လို့ကတော့ သိပါ့မလား။ စာသိဘဲ ဖြစ်မှာပေါ့နော်။
ခန္ဓာ ရှာလိုက်လို့ ရှိရင် သဘောတရား တွေကို ခုန ယောဂီ
တောင်းသွားတဲ့ဥစ္စာ၊ ရုပ်နာမ် သဘာဝတရားကို တောင်းသွား
တယ် ဒကာကြီး။

အဲ အခုဟာ တကားကြီးရဲ့ ပရမတ် ပညတ်ဆိုတာ နှစ်ခုစပ်စပ်
ပြီးတော့ နေတယ်။ ပညတ်ပြောမှ ပရမတ်ပေါက်မှာကိုး။ အဲဒီ
တော့ ဦးပဉ္စင်း လက်ဦးရှုထားတဲ့ဥစ္စာကတော့ သမထအခြေခံ
ပြီးတော့ လာခဲ့တယ်။ အခုတော့ ဒီနှစ်က စိတ်တွေပြောင်းတယ်
ယောဂီတွေက သမာဓိ အားကောင်းလာတယ်။ အားကောင်း
လာတော့ ဦးပဉ္စင်း ဝံ့ခံတယ်။ ငါ့ယောဂီတွေတော့ သမာဓိ
အခြေခံကောင်းပြီး၊ ငါပြောလိုက်လို့ ရှိရင် သဘောပေါက်နိုင်ပြီ
ဦးပဉ္စင်းပြောပေမဲ့ သူမှ သမာဓိမှတစ်ဘိုးမရှိလျှင် ဦးပဉ္စင်းဟော
တာ သိပါ့မလား။ သမာဓိ မရှိလို့ မသိတာ။ သမာဓိ ရှိလျှင်
သိတယ်။ သမာဓိ မရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် “စာသမာဓိ”နဲ့ တော့မသိဘူး

သညာကို တကာကြီးရဲ့၊ အဲဒီတော့ နွေက သမာဓိရှိလာပြီ ဆိုလျှင် သိပါတယ်။

အဲဒီတော့ ငါ့ယောဂီတွေဟာ ရင့်ကျက်လာပြီ။ ရင့်ကျက် လာလို့ရှိရင် ငါတလုံး တပါးကို ပြောလိုက်လို့ ရှိရင် ငါအခု ဟာကတော့ အတ္တကနေပြီး ငါအနတ္တဘုရား ဟောထားမယ်။ ဘုရားက အတ္တ၊ အနတ္တမဟုတ်လား တကာကြီးရဲ့။ အဲဒီတော့ ငါ့ယောဂီတွေဟာဖြင့် အတ္တရှိသေးတယ်။ အနတ္တနယ်က နေပြီး လွတ်အောင်လို့ အနတ္တသဘော တင်ပေးပါမယ် ဆိုပြီးတော့ အတ္တကနေပြီး အနတ္တတင်ပေးတယ်။ ဘုရားက ဒီရုပ်နဲ့ ဒီနာမ်ကို ဟောတယ်မဟုတ်လား။ ပညတ်လို့ တင်စားပြောတယ်။ ဘယ်လို ပြောလဲဆိုတော့ အဲ ဓါတ်ကြီး လေးပါး ဆိုတာလဲ ပညတ်လို့ ပြောတာ။ တခါ ဓါတ်ကြီး လေးပါးဆိုတာ လေးဘာသာခွဲ လိုက်တယ်။ ဓါတ်ကြီးလေးပါး၊ ဓါတ်ကြီးလေးပါးက နေပြီး တော့ တခါ ပညတ်လို့ ပြန်ခွဲတယ်။ ပညတ်လို့ ဘယ်လိုပြန်ခွဲ သလဲတဲ့။ အေး-ပထဝီဓါတ်ဟာ ခက်မာ ပထဝီ၊ နူးညံ့ပထဝီ၊ မာပထဝီ၊ အဲဒါ ပညတ်ပြောတာ။ ဒါပေမယ့်မဟုတ်သေးဘူး။ ခေါ်ဝေါ်တာ၊ နူးညံ့ပထဝီ၊ ခက်မာပထဝီ၊ မာပထဝီ၊ လေးပထဝီ ဆိုတာ ပညတ်လို့ခွဲပြီးတော့ ဆဘောဓပါကအောင်လို့ပြောတာ အဲဒီတော့ အာပေါ၏ဓါတ်သဘောက ဖွဲ့စည်းအာပေါ ယိုစီး အာပေါတဲ့။ အဲဒါ ပညတ်လို့ ပြောတာ။ တေဇောဓာတ်၏ ဆဘောဓက ပူဇ တေဇောပညတ်လို့ခွဲလိုက်တာ။ အဲဒါ ပညတ်လို့ ခွဲတာ။ အဲဒါ ပူတယ်၊ အေးတယ်ဆိုတာ ပညတ်လို့ ပြောတာ။ အဲ အခုတော့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပူတယ်၊ အေးတယ်ဆိုတာ ပညတ်ကြီး ထင်နေပြီ။ ဘုရားဟောတဲ့ပညတ်ကြီး။ အဲဒါကြီးကို တရားထင်

နေတယ်။ ပူတာ၊ အေးတာကို တရားထင်တယ်။ ဘုရားက
ခေါ်ဝေါ်သမုတ်လိုက်တဲ့ပညတ်ကြီး၊ ဘုရားခေါ်တာမဟုတ်လား
အဲဒီတော့ ဝါယောရုပ်၏သဘောဟာ၊ ဝါယောဓါတ်၏သဘော
ဟာ တွန်းတယ်၊ ကန်တယ်၊ လှုပ်ရှားတယ်၊ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားတယ်။
အဲဒါ ပညတ်လိုပြောတာ။ အဲဒီတော့ တခါ ဘယ်လို ပြန်ပြော
လဲဆိုတော့ အဲဒီဟာ ပညတ်လိုပြန်ပြီး ခဲ့လိုက်တော့ တခါ
သဘောပြန်ပြီးတော့ သဘောပေါက်အောင် ပြောပြန်ပြီတကာ
ကြီးရဲ့။

ပထဝီဓာတ်၏သဘောဟာ တင်းတဲ့သဘောကလဲ ဓာတ်၏
သဘော၊ တောင့်တာကလဲ ဓာတ်၏သဘော၊ တုံ့တာကလဲ
ဓာတ်၏သဘော၊ မာတာကလဲ ဓာတ်၏သဘော၊ နူးညံ့တာလဲ
ဓာတ်ဘဲ၊ ကြပ်တက်လာတာလဲ ဓာတ်ဘဲ၊ ယိုကျလာတာလဲဘဲ
ဓာတ်ဘဲ။ အခုတော့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဓာတ်မသိဘူး၊ ရုပ်မသိဘူး၊
ယိုကျလာတာ၊ တင်းတာ၊ တောင့်တာတွေ ဘုရားခေါ်ဝေါ်
သမုတ်ထားတဲ့ ပညတ်ကြီးကို တင်နေလို့ အဲဒါကြောင့်မို့လို့
သင်္ခါရ ဖြစ်ကုန်တာ။ အကုန်လုံး ပညတ်၊ ပရမတ် မကွဲဘူးနော်
ဘုရားခေါ်ဝေါ်ထားတဲ့ ပညတ်ကြီး တင်နေပြီးနော်။ ဘုရားက
ပညတ်လို့ ခေါ်ဝေါ်သမုတ်ပြီးတော့ သဘော ဟောသွားတယ်
အခုတော့ ပညတ်ကြီးပေါ် တင်နေပြီနော်။ တင်းတားကြီးကို
တရားလို့ထင်တယ် ထုတာကြီးကို တရားလို့ ထင်တယ်၊ တောင့်
တာကြီးကို တရားလို့ထင်တယ်၊ ပူတာကြီးကို တရားလို့ ထင်တယ်
အေးတာကြီးကို တရားလို့ထင်တယ်၊ ကြပ်လာတာကို တရားလို့
ထင်တယ်၊ ပညတ်ကြီးဒီလိုမသိရဘူး။

သိရမဲ့တရားက ဘုရားက ခဲ့ဟောသွားတာက ဘယ်ဟာလဲ
တင်းတာလဲဓာတ်၊ တောင့်တာလဲဓာတ်၊ နူးညံ့တာလဲ ဓာတ်၊
မာတာလဲဓာတ်၊ လေးတာလဲဓာတ်၊ ကြပ်တာလဲဓာတ်၊ ယိုတာလဲ
ဓာတ်၊ ပူတာလဲဓာတ်၊ အေးတာလဲဓာတ်၊ လှုပ်တာလဲဓာတ်၊
တလုံးဘဲမဟုတ်လား။ ဘုရားက သင်္ခတနဲ့ အသင်္ခတဓာတ် ခွဲ
လိုက်တယ်။ ဘုရားဟောတာ တယ်မှန်တယ်ဗျ။ သင်္ခတနဲ့ အသင်္ခတ
ခွဲသွားတာကို ပြောတာ။ သင်္ခတကို ခွဲသွားလိုက်တာ ဘုရားက
တခါထဲ လောကီလိုခွဲသွားလိုက်တာ နောက်ပြီးတော့မှ တခါထဲ
ဓာတ်တလုံးထဲကို သေနေအောင် ဟောလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့
ဘယ်လိုဟောသွားလဲ။ တင်းတာကလဲဓာတ်၊ တောင့်တာကလဲ
ဓာတ်၊ ထုံတာလဲဓာတ်၊ တင်းတယ်၊ တောင့်တယ်၊ ထုံတယ်၊
ကျင်တယ်၊ အောင့်တယ်၊ ပူတယ်၊ အေးတယ်၊ လှုပ်တယ်၊ ရွံတယ်၊
ဆင်းရဲတယ်၊ ချမ်းသာတယ် ဆိုတာ သင်္ခတဓာတ်၊ အသင်္ခတ
ဓာတ်ကို မြင်စေချင်လို့။

အသင်္ခတဓာတ်ဆိုတာ ဘယ်ဟာလဲ၊ တင်းတာလဲဓာတ်တခုထဲ
ဓာတ်သဘောတရား၊ တောင့်တာလဲ ဓာတ်သဘောတရား၊ ထုံ
တာလဲ ဓာတ်သဘောတရား၊ အောင့်တာလဲ ဓာတ်သဘော
တရား၊ ကြပ်တာလဲ ဓာတ်သဘောတရား၊ လှုပ်တာလဲ ဓာတ်
သဘောတရား၊ ပူတာလဲ ဓာတ်သဘောတရား၊ အေးတာလဲ
ဓာတ်သဘောတရား၊ တွန်းတာကန်တလဲ ဓာတ်သဘောတရား၊
ခုန်တုန်းက စေ့သိက်တွေဖြစ်နေတဲ့ စိတ္တသင်္ခါရတွေမဟုတ်လား
ဓာတ်တလုံးထဲသိတော့ စိတ္တသင်္ခါရတွေ ရှိသေလား။ အသင်္ခတနဲ့
သင်္ခတဓာတ် မကွဲဘူးလား။ အဲ ကွဲနိုင်ဘို့ကလဲ ခဲယဉ်းတယ်။

ပညတ်ကြီး ထင်နေလို့၊ ဘုရားက ဓာတ်ကို ဓာတ်သောတာပန်
ဖြင့်အောင်ဟောတယ်။ ခုနတုန်းက ဦးပဉ္စင်းကတော့ ဘာလဲတဲ့
ဓာတ်နဲ့ လက်ဦးတုန်းက ဓာတ်ဘဲ ဟောတယ်။ အဲ ဓာတ်
သောတာပန် တည်အောင်လို့ ဓာတ်သောတာပန် တည်အောင်
နေပြီးတော့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ နဲ့နဲ့ရင့်၊ သမာဓိ ရင့်ကျက် လာလို့
လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ တခါထဲ လက္ခဏာ သဘောကို အတ္တနယ်က
နေပြီး အနတ္တတင်ပြီး ဘုရားက အတ္တအနတ္တ ဟောတယ် မဟုတ်
လား။ ဘုရားက ယခုနောက်ပိတ်ဆုံး သာသနာကာလဝိမုတ္တိယုဂ
ခေတ်ဟာ ဘုရား တဆူတဆူပေါ်တာက ဘာကြောင့် ပေါ်တာ
တုံး။ အနတ္တသောကီမှ။ ဒီလောကကြီးမှာ သတ္တဝါတွေအနတ္တ
မြင်အောင်လို့ သိအောင်လို့ ဘုရားတဆူတဆူပွင့်တာ။ အဲဒီတော့
အနတ္တမြင်အောင် ပြလိုက်လို့ရှိရင် အတ္တ သူဦးဆိတ်မယ် မဟုတ်
လား။ အခုနတုန်းက ဦး ပဉ္စင်းယောဂီတွေ ဝိပဿနာ၊ ဝိပဿနာ
ပညာဖြစ်ပြီး ဗာဇောကလုံးဟာဖြင့် မြင်တာလဲ ပျက်တဲ့သဘော
ကြားတာလဲ ပျက်တဲ့ သဘော၊ နံတာလဲပျက်တဲ့သဘော၊ စား
လိုက်တဲ့ ရသာလဲ ပျက်တဲ့သဘော၊ အပျက်တခုထဲ၊ ထိလိုက်တာလဲ
ပျက်တဲ့သဘော၊ သိလိုက်တာလဲ ပျက်တဲ့သဘော၊ ယိုတာလဲ
ပျက်တဲ့သဘော၊ ပေါက်လိုက်တာလဲ ပျက်တဲ့သဘော၊ လှမ်း
တာလဲ ပျက်တဲ့သဘော၊ လှမ်းတယ်၊ လှမ်းတယ်၊ လှမ်းတယ်မရှိ
တော့ဘူး၊ ပညတ်ကြီး မရှိတော့ဘူး၊ သမထကြီးမရှိတော့ဘူး။
ဝိပဿနာသက်သက် ဖြစ်သွားပြီ။

အဲဒါ ဘာလဲတဲ့၊ တင်ပေးလို့ စိတ်တွေ တင်ပေးလို့၊ စိတ်
ကလေးတွေ ပြောင်းပြောင်း မပေးလို့ရှိလျှင် သမထကြီး နဲ့ဘဲ
နေမှာပေါ့၊ စိတ်ကလေးတွေ ပြောင်းသွားပုံသေးလေ၊ ဝိပဿနာ

ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ လက်ဦးတော့ တကာကြီး သမထဘဲ၊ သမထက
နေပြီး ဝိပဿနာဖြစ်ဆောင် စိတ်ကလေးတွေပြင်ပြီး သဘောတွေ
ပေးသွားတာ၊ အဲဒီလိုပေးတာ၊ နို့မို့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ လုပ်သင်
လုပ်ပါဆိုလို့ ယောဂီဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဒါလုပ်ပါဆိုတော့ ဒါလုပ်
ဒါ ဒါဘဲရှိတယ်။ အဲဒီတော့ ဝိပဿနာနဲ့သမထ တချို့ ကကွဲတာ
မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ နောက်ကျမှတ် သဘောကို ပြောပြ
အုံးမယ်။ အခုဟာက သဘောကို ပြောချင်လို့၊ ဘုရား တဆူ
ထဆူပွင့်တာဟာ အနတ္တမြင်တွေ့ချင်လို့ ပွင့်တယ်။ အခုနောက်
ပိတ်ဆုံး သာသနာကာလ ဝိမုတ္တိယူဂခေတ် အနတ္တ သာသနာ
တပတ်ပြန်လည်လာပြီး တပတ်ပြန်လည်လာတော့ ဦးပဉ္စင်း အခု
ပြောပြ တကာကြီးတွေ တကာမကြီးတွေ ဘယ်မှတော့ဟော၊
အခု ထကာမကြီးတော့ ဟိုတုံးကတော့ ရထားတွေစီးတယ်၊
မာစီဒီးကားတွေစီးတယ်၊ ဘောက်စ်ဆောဆိုလား ဘာဆိုလား
မြန်မြန် ပြေးတဲ့ ကားတွေပေါ့။ ရထားတွေ စီးနေတယ်၊
အဲဒါ စီးနေလို့ရှိရင်တော့ ကြုံတယ်၊ အရေး အကြောင်းဆိုရင်
ကရင်မိုင်းဗူးနဲ့ထိရင် တခါထဲလေးဘက်ဖြစ်သွားမယ်။ ကရင်
မိုင်းဗူးလွတ်တဲ့နည်း၊ အခု နောက်ပိတ်ဆုံး ကာလဝိမုတ္တိ ယူဂ
ခေတ်၊ အနတ္တသာသနာ တပတ်ပြန်လည်လာပြီ။ အတ္တကနေပြီး
အနတ္တတင်ပေးမယ်။ တလုံးထဲ၊ နှစ်လုံးထဲတင်ပေးတယ် သမာဓိ
ကလဲ ယောဂီတွေ ကောင်းလာတာကိုး၊ ဘုရားက အနတ္တ
သာသနာကို အနတ္တသာသနာကို အနတ္တတနယ်ကနေပြီး အနတ္တ
သဘောတင်ပေးတယ်။ အတ္တကနေပြီးလက်ဦးအတ္တနေပြီးပြတာ။
ဒါကြောင့် မိုလို့ ခုနထုံးက ဦးပဉ္စင်းတို့ ယောဂီထဲက
ဦးစံငြိမ်းက အရှင်ဘုရား လျှောက်ပါအုံးမယ်၊ ဟိုတုန်းကတော့

တမျိုးပြောတယ်။ အနို့ လောကကြီးက ဟိုတုန်းကတော့ တမျိုး
ထဲကို ဟိုတုန်းက တမျိုးထဲ၊ ရှူလိုက်ဆိုရှူတယ်၊ ရှူတယ်၊ ဒါဘဲ
ရှူနေတာဘဲ။ မြင်တယ်ဆိုရင် မြင်တယ်၊ မြင်တယ်၊ ဒါကြီးကလက်စ
သပ်ပါဦးမလား။ ဒါကြီးကလဲ ပရိကံ ဒီဟာဘဲရှိတယ်။ ဒီဟာ
ကြီးက လွတ်နိုင်ပါအုံး မလား။ အဲ ဘယ်တော့မှ လွတ်ဘူး၊
သံသရာ ဆုံးနိုင်မှလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ဆုံးပါ့မလား တကာကြီး၊
ဘယ်တော့မှ မဆုံးဘူးနော်။ အဲဒီတော့ ဦးပဉ္စင်းတို့ယောဂီထဲက
သဘောပေါက်အောင် အံ့ရှင်ဘုရား၊ ရှင်းသမ်းကလေး ရှင်းပြ
ပါအုံးဆိုတော့၊ ရှင်းရတာပေါ့နော်။

အဲဒီတော့ ဦးပဉ္စင်း ဟိုတုန်းကခတ်ကိုလဲ ပေးတယ်။ အဲ
သဘောကို တင်ပြီးတော့ ပေးလာတယ်။ သမထကြီးက နေပြီး
တော့၊ အခု နောက်ပိတ်ဆုံး သာသနာမှာ ယောဂီတွေကလဲ
ရင့်ကျက်လာတဲ့အချိန် ငါ့ယောဂီတွေ အလျင်အမြန် သောတာ
ပန်ကြီးတွေဖြစ်အောင်၊ သဂဒ္ဒါဂါမ်ကြီးတွေ ဖြစ်အောင်၊ အနာ
ဂါမ်ကြီးတွေ ဖြစ်အောင်၊ အယူမှား အမှတ်မှားတဲ့ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ
ပြုတ်သွားအောင်၊ မြင်လိုက်တဲ့ အပေါ်မှာ ကိလေသာ ကာမ
ခေါင်းပါးအောင်၊ မြင်လိုက်တဲ့အပေါ်မှာ ကာမကိလေသာ ပယ်
သတ်နိုင်အောင်၊ မြင်လိုက်တဲ့အပေါ်မှာ ယိုစီးခြင်း ကိလေသာ
သတ်နိုင်အောင်၊ မြင်လိုက်တဲ့အပေါ်မှာ ယိုစီးခြင်း ကိလေသာ
အာသဝ ခန်းခြောက်အောင်၊ အခုတော့ တကာကြီးတို့ မင်္ဂလာ
ဒွါက “ဂျက်နဲ့” “ဖော်ကာ” နဲ့တင်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲတဲ့ အတ္တ
နေပြီး အနတ္တ ထင်တယ်။ အဲဒီတော့ မင်းတို့ သဲအင်းဂူ
ဆရာတော်က ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ အခုတမျိုးကြီး ဖြစ်ပြန်ပလား
နဂိုတုန်းက တမျိုးထဲပေးတာတွေက အားကြီးတာကိုး တကာ

ကြီးရဲ့။ တမျိုးထဲပေးတာတွေက အားကြီးနေတော့ ဦးပဉ္စင်း
တမျိုးထဲပေးမှလဲ သူတို့က ယုံမှာကိုး။

ဦးပဉ္စင်းက တမျိုးထဲ မပေးနိုင်ဘူး၊ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တခါ
လေးဘက်သောဏ်မှာစိုးလို့ ဒီမှာပြင်နေတာ စိတ်ကို တမျိုးထဲ
မပေးဘူး။ နို့ဘုရားကဟောထားတာက နှာတလက်ထဲနဲ့ ဆေး
ဆရာလုပ်သလား၊ ဆေးအမျိုးစုံ ထားတယ်နော်။ အဲဒီဘုရား
လက်ထက်က ရှင်သာရိပုတ္တရာကြီးတို့ ကမ္မဋ္ဌာန်း တရား ပေးလာ
တောင် မှားပေးနေသေးတာကိုးနော်။ အဲဒီတော့ ဘုရားက သွား
ပြီးမြင်တော့ ဘုရားက ဆေးမျိုးစုံထားတာကိုး။ ဆေးမျိုးစုံထား
တော့ ဘယ်လိုပေးလဲဆိုတော့ ပုဂ္ဂိုလ်အလိုက်၊ စရိုက်အလိုက်၊
ယောဂီအလိုက် ပေးတာကိုး။ ဩော် - ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာဖြင့် ဟော
ကမ္မဋ္ဌာန်းပြ ရှင်သာရိပုတ္တရာကြီး ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား ပေးမှားနေ
တော့ ဘုရားက သွားပေးဘယ်။ ဘယ်လိုပေးသလဲ ဆိုတော့
ချေကန်ထဲ ဖန်ဆင်းပြီး ကြာဖူးကလေး လှတယ်ဥစ္စာ ပန်းတိမ်
သယ်ကိုး။ ဟိုအတိတ်က အဲဒါ ကြာဖူးကလေးပြတာနဲ့ တခါထဲ
ရဟန္တာ ဖြစ်ဘယ်။ ဒါ သူ့ကမ္မဋ္ဌာန်းနှင့်သူ တကာကြီးရဲ့။
နှာတလက်ထဲနဲ့ ဆေးဆရာလုပ်နေလို့ကတော့ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး
ထင်တယ်။

နို့ယောဂီမှာ ရောဂါအမျိုးမျိုးဘဲ မဟုတ်လား။ လေနာတဲ့
ဦးပဉ္စင်းတော့ အခုတကာကြီးရေ၊ တရားက သိပ်ဟော တရား
ပြနေတာကိုး။ ဂူမှာ ယောဂီတွေ မနားရဘူး၊ တခါထဲကို အခု
နှင်လားငါသား ပေးနေတာ၊ မနားရဘူး။ ဦးပဉ္စင်းကလဲလေက
ပန်းနေရတော့ လေကပန်းတော့ လေနာထတာပေါ့။ လေရောဂါ
ဖြစ်နေတယ်။ လေရောဂါဖြစ်တော့ လေ့ရောဂါပျောက်တဲ့ဆေးကို

ဟိုကလူကြ ဒီကလူကြ တခါထဲကို ဆေးအမျိုးမျိုးထားရတယ်။
ဒီဆေးမပျောက် ဟိုဆေး၊ ဟိုဆေးမပျောက် ဟိုဆေး၊ ဒီလို
ပြောင်းပြီး ဓားရတာ တကာကြီးရဲ့၊ တမျိုးထဲ မဖြစ်ဘူး။
လက်ဦးတုန်းက တမျိုးထဲကို၊ ဘယ်လိုတမျိုးထဲလဲ ဆိုတော့ ပန်း
ဆိုးတုန်းက တကာကြီး ဦးပါက လေနာ ပျောက်တဲ့ဆေး၊
မိုဗ်ကောင်းက လေနာပျောက်တဲ့ဆေး၊ တခါထဲ အင်းစိန်က
လေနာပျောက်တဲ့ဆေး၊ ဒါတွေ ဒါတွေ အကုန်းလုံးပေးနေဒါဘဲ
တကာကြီးရဲ့ အဲဒီဟာတွေတမျိုးထဲမရဘူး၊ တခါထဲပညတ်လို့
ပြောတာနော် လေနာက အားကြီးထားတော့၊ သိပ်မနိုင်တဲ့
အခါကျတော့ တခါထဲ မှင်ရင်း ဒု'ရင်း တခါထဲကို အဓိပတိ
ဆရာကြီးထားတယ် ဘယ်ဆရာလဲတဲ့ “ဆော်ဒါ” ဆရာ သိလား
တလက်ထဲနဲ့ မရဘူး ရောဂါက ကြမ်းရင်ကြမ်းသလို နှာတလက်
ထဲနဲ့ ထားပြီးတော့ ဆေးဆရာလုပ်လို့ ရပါ့မလားနော်။ အန္တီ
ဒကာကြီးရေ ဦးပါလာပေးတဲ့ဆေးဟာ အပြင်းကလေး ဆေး
စားလိုက်တော့ ပျောက်ချင်မှပျောက်တာ၊ အဲသူမပျောက်လို့
ရှိရင် ဒီပြင်ဆေးတခါစားလိုက်တော့၊ ပျောက်ချင်ရင်လဲပျောက်
သွားတယ်။

အဲယေဘိုလဲဘဲ နှာတလက်ထဲနဲ့ ဆေးဆရာလုပ်ပြီး ဆေးပေး
လို့မရဘူး။ အန္တီ အတိတ်ကလေးတုန်းက အဆင်းရှုလာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်
ရှိတယ်၊ အသံရှုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရှိတယ်၊ အနံ့ရှုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရှိတယ်၊ ရသာ
ရှုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရှိတယ်၊ အတွေ့ရှုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရှိတယ်၊ မေ့ ရှုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်
ရှိတယ်၊ သူ့ဟာ အမျိုးမျိုးဘဲ မဟုတ်လား ပုဂ္ဂိုလ် အစားစား
တရားလဲအစားစားနော်၊ ပုဂ္ဂိုလ်အစားစား တရားလဲမတူဘူး။
တကာ ကြီးရဲ့ သဘာဝကျတော့ အတူနော်။ အဲဒီတော့အတိတ်

ကာလတုံးက နာမ်ရှုလာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ အတိတ်ကာလတုံးက ရုပ်
လက္ခဏာရှုလာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်။ အတိတ်ကာလတုံးက အသုဘလက္ခဏာ
ရှုလာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ အတိတ် ကာလက ဓာတ်ရှုလာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊
အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ သူ့ကမ္မဋ္ဌာန်း သူပေးရတာ သူ့ကမ္မဋ္ဌာန်းမှ
မပေးလို့ရှိရင် ရပါမလား။ အဲဒီတော့ သူ့ကမ္မဋ္ဌာန်းသူပေးရတာ
အဲဒီတော့ ဦးပဉ္စင်းတို့လဲဘဲ လက်ဦးတုံးက ပေးလိုက်တဲ့ ဥစ္စာ
ပရိကံနိမိတ် ဘာပေါ်လာသလဲဆိုတော့ ပေါ်လာတဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်း
ပေးတာနော်။

နာမ်ကမ္မဋ္ဌာန်း ပေါ်လာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် နာမ်ကမ္မဋ္ဌာန်း ပေးတယ်၊
ရုပ်ကမ္မဋ္ဌာန်းပေါ်လာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ရုပ်ကမ္မဋ္ဌာန်းပေးတယ်၊ အသုဘ
ကမ္မဋ္ဌာန်းပေါ်လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် အသုဘ ကမ္မဋ္ဌာန်း ပေးတယ်၊
ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်းပေါ်လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်း ပေးတယ်
နှာတလက်ထဲနဲ့ ဆေးဆရာမလုပ်ဘူးနော် သဘောကို ပေးတာ။
အဲဒီတော့ ကဲပြောနေရင်တော့ တာရှည်တယ်။ အကနေပြီး
ပေးလိုက်တဲ့ဥစ္စာ ယောဂီဟာ အပျက်တဘက်ထဲ သန်နေပြီ။
အပျက်တဘက်တည်းသန်နေတော့ ပျက်တာကို သူသိနေတယ်။
ဝိပဿနာဉာဏ်၊ ဝိပဿနာစိတ်၊ ဝိပဿနာပညာ ဖြစ်နေတယ်။
ရင့်ကျက်လာပြီ။ အဲဒါမဂ်မဟုတ်သေးဘူး။ ကဲ အပျက်တဘက်ထဲ
သူပျက်တယ်လို့ သူတခုတည်း ထင်နေပြီး ပျက်တယ်လို့ ထင်နေ
တော့ အဲဒီတော့ ဒီဟာအတ္တနယ်ရှိသေးတယ်နော် ။ ပညတ်နယ်ဘဲ
ရှိသေးတယ်။ အဲဒီတော့ ပညတ်နယ်ကနေပြီးတော့ တခါထဲကို
အနတ္တသဘောမြင်အောင် တခါထဲ ပရမတ်သဘောကိုမြင်အောင်
ပေးတော့မယ်၊ အတ္တနယ်က အနတ္တနယ် ရောက်အောင်နော်။

အဲဒီတော့ ယထာဘူတဉာဏ်ရအောင်၊ အမှန် တရားတွေ
မြင်အောင်၊ သင်္ခါရုပက္ခဉာဏ်ရအောင်၊ နာမရူပပရိစ္ဆေဒရုပ်နာမ်
ကွဲသွားအောင်ပေးပြီး။ ရုပ်နာမ်ကွဲတယ်ဆိုတာကတချို့ ပြောလေ့
ပြောထရှိတယ်။ ဦးပဉ္စင်းတို့ တရားဌာနလာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို မေး
ကြည့်တယ်။ ခင်ဗျားတို့ နာမ်ရုပ်များ ကွဲပါလားဗျာ။ (ကွဲပါ
တယ်ဘုရားတဲ့ ဘယ်လိုကွဲလဲဆိုတော့ ပူတာကရုပ်၊ ပူတာ သိ
တာကနာမ်အဲဒီလိုပြောတယ် ဒကာကြီးရှဲ့) ဟာ ဒါခလေးလဲ
သိတယ်။ ဒီအသိမျိုး ခလေးလဲ သိတယ်နော်၊ ရုပ်နာမ်ကို
ဘုရားက ဟောထားတာ နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒဉာဏ် ဥဒယဗ္ဗယ
ဉာဏ်လို့ ဒီလိုဟောတယ်။ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ရယ် နာမရူပပရိစ္ဆေဒ
ဉာဏ်ရယ် သင်္ခါရု ရူပက္ခဉာဏ်ရယ်၊ ဉာဏ်သုံးပါး ဒီမြင်ဟာတွေ
တော့မသိဘူး။ အဲဒီတော့ စိတ်ပြောင်းတော့မယ်။ ဖြစ်ပျက်က
နေပြီးတော့ သူဖြစ်ပျက်ပေါ်တည်နေပြီ။ စိတ်၊ သမာဓိကောင်းပြီ
သမာဓိကောင်းလာတော့ သဘောတင်ပြီ ဒီဖြစ်ပျက်ကြီး
ချုပ်သွားအောင်လို့ ဘုရားက ဖြစ်ပျက်ချုပ်ရမယ်ဆို ဖြစ်ပျက်
ချုပ်ရအောင် ဖြစ်ပျက်ကို သင်္ခါရု ပက္ခဉာဏ် ရအောင် ပေးပြီ
တကာမကြီးတို့ တကာကြီးတို့ ဘယ်လိုမြင်နေလဲ။

တပည့်တော်တို့ ဘုရားမျက်စိနဲ့မြင်လဲ ပျက်တဲ့သဘော အသံ
ကြားလိုက်လဲ ပျက်တဲ့သဘော အသံရယ်လို့ မသိတော့ပါဘူး။
ပျက်တဲ့သဘောတခုတည်းဖြစ်နေပါတယ်။ နှာခေါင်းနှင့် အနံ့နှင့်
နမ်းလိုက်သည့်အချိန်အခါ အနံ့မွှေးသည်၊ သင်းသည်၊ ကြိုင်သည်
လို့မသိတော့ဘူး၊ ပျက်တဲ့သဘောလျှာနှင့်ရသာနှင့် စားလိုက်သည့်
အချိန်အခါ ပျက်သည့်သဘော၊ အတွေ့နှင့်ကိုယ်နှင့် ထိမှန်လိုက်တဲ့
အချိန်အခါပျက်သည့်သဘော၊ မနောနှင့်ဓမ္မနှင့် ပေါင်းဆုံသည့်

အခါမှာ ဓမ္မရုပ်ပေါ်မှာ ပျက်သည့်သဘော အပျက်တခုတည်း
ဖြစ်နေပါတယ်ဘုရား။

ကဲ ငါ့ယောဂီသမားတည်ပြီ အပျက်တည်နေပြီ အပျက်
တည်နေပြီဆိုလို့ ဒီစိတ်ကနေပြီး၊ စိတ်ပြောင်းလို့ရပြီ။ စိတ်ကို
ကြည့်တာ စိတ်ကြည့်မှသိတော့မှာပေါ့ ။ ငါ့ယောဂီစိတ်ဘယ်လို
တည်နေသလဲဆိုဒါ ဒီစိတ်တွေမှ မဟုတ်ဘဲနှင့် ဒါတွေလျှောက်
ပြေးလို့ဘယ်ရမလဲ။ ယောဂီစိတ်က ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲဆိုတာ
စိတ်ကိုကြည့်ရတာ တရားပြတာ စိတ်အလုပ်တွေနော် စိတ်
အလုပ်တွေ စိတ်ကြည့်ဖာယ်၊ သြော် ငါ့ယောဂီစိတ်တည်နေပြီ။
ဘာကိုတည်သလဲ ကေက္ခဒါတည်နေတယ်ပါလား။ အပျက်
တခုတည်းတည်နေပြီ။ အပျက်တခုတည်း တည်နေတဲ့ ကေက္ခတာ
စိတ်ဟာ ဒီဘက်ကေက္ခတာက ဒီဘက်ကေက္ခဒါ ပြောင်းတော့
မယ်။ သဘောပြောင်းတော့မယ်။ အတ္တ နယ်ကနေပြီး သင်္ခါရ
နယ်ကနေပြီးတော့ အနတ္တသဘောကို မဖြစ်မပျက်တဲ့သဘောကို
ပြောင်းပေးတော့မယ်။

ကဲ ဒကာမကြီးတွေ ဒကာကြီးတွေ သံသရာ လဆန်းတရက်
ထဲက ပျက်လာခဲ့ပြီ။ အခုလဲပျက်တာကြီး ဖြစ်နေပြန်ပြီ။ အခု
ပျက်တာကြီးဖြစ်နေသေးလို့ရှိရင် အနာဂတ်လဲ မပျက်ပေဘူးလား
ပျက်လက်စမဆုံး အတိတ်ကလည်း ပျက်ခဲ့ပြီ အခုလဲပျက်တုံး။
ပျက်တာဘဲသိနေသေးတယ်၊ အနာဂတ်လဲ ပျက်တာသိလိမ့်အုံး
မယ်၊ အဲဒီတော့ ပျက်တာရှိလို့ရှိရင် မပျက်တဲ့သဘော ရှာရလိမ့်
မယ်။ ရှာရမယ်လေ ပျက်တာရှိရင် မပျက်တဲ့သဘော ရှိရမည်။
အဲဒီတော့ ဒကာမကြီးတွေ ဘယ်လိုကြည့်လိုက်မလဲ။ အဇ္ဈတ္တ
သဏ္ဌာန်က ဒီပေါ်ကကြီးပေးတာ ဒီဝေဒနာပေါ်က ဒုက္ခ

ဝေဒနာပေါ်ကကြီးပေးတာ ဒီပေါ်ကကြီး စိတ်တွေပြောင်းပေး
တာ ဒီပြင်က ပြောင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ အပြင်ကရှာတဲ့ တရားမျိုး
မဟုတ်ဘူး၊ ဝိပဿနာဆိုတာ ခန္ဓာကိုယ်တွေ ဥာဏ်မြင်၊ ပညာမြင်
ဒီပြင်ကရှာတဲ့တရားတွေ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်အုပ်ထဲကလဲ ရှာတာ
မဟုတ်ဘူး၊ ခန္ဓာကရှာတာ။ အဲဒီတော့ အပျက်တဘက်ထဲဖြစ်နေ
တော့ အပျက် ကေက္ခဒါဟည်နေတဲ့စိတ်ကနေပြီးတော့ သဘော
ပြောမယ်။

ဘယ်လိုပြောမလဲဒကာမကြီးတွေ ကြည့်စမ်း ဒကာမကြီးတွေ
စိတ်ကလေး တည်နေပြီလေ။ ကေက္ခဒါစိတ်ကနေပြီး ဒီစိတ်က
နေပြီး ဒီစိတ်ပြောင်းလိုရပါမလားဆိုတဲ့ဥစ္စာ ဟိုကထဲကပြောင်း
လာခဲ့တာ တင်းတာအစ၊ တင်းတာအလယ်၊ တင်းတာအဆုံး
နေပြီးတော့ စိတ်တွေ ဒီစိတ်ကနေပြီး ဖြစ်တာလို့ တည်ပလား။
တည်လို့ရှိရင် ဒီစိတ်ပြောင်းလိုက်စမ်း။ ဒီစိတ်ကနေပြီး ဒီစိတ်
ပြောင်းပစ်လိုက်တာနော် ဒီစိတ်က ဖြစ်တာပျက်တာ ဖြစ်တာ
ပျက်တာကနေပြီးတော့ အပျက်ထဲထဲ ပြောင်းပစ်လိုက်တယ်။
အပျက်ထဲထဲ ဖြစ်နေတယ်။ ငါ့ယောဂီတော့ စိတ်တွေပြောင်းလို့
ရပြီ ငါအလျင်အမြန် အနတ္တထိုးပြလေမှတ်။ ဘုရားက အနတ္တ
လက္ခဏာတရားဟောတယ်မဟုတ်လား။ အရေးအကြီးဆုံး အဲဒီ
တော့ ယောဂီအနတ္တလက္ခဏာကိုပြုပြီ၊ သဘာဝလက္ခဏာကိုပြုပြီ
စာထဲ သဘာဝလက္ခဏာ သဘာဝလက္ခဏာ လူတိုင်း လူတိုင်း
ပါးစပ်ဖျားမှာ သဘာဝလက္ခဏာ သာမညလက္ခဏာပြောတယ်
မဟုတ်လား ပြောကြတယ်နော်။

သဘာဝလက္ခဏာ၊ သာမညလက္ခဏာ။ သဘာဝလက္ခဏာ
ဆိုတာ ဘာလဲလို့ ဆိုရင်တော့ သူတို့ကိုမေးလို့ရှိရင် ပြောနိုင်မှာ

မဟုတ်ဘူး။ အားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပြောနိုင်တယ်နော်။
အဲဒီတော့ သဘာဝလက္ခဏာဆိုတာ အနတ္တလက္ခဏာ သဘာဝ
တရား သဘာဝတရားက ပစ္စုပ္ပန်သဘာဝရှိတယ်။ သဘာဝ
ရှိတာက အနတ္တတရား ဘုရားက ဒီရုပ်နှင့်ဒီနာမ်၊ ဒီရုပ်နဲ့ဒီနာမ်
မမြဲတဲ့တရား၊ ဒီမမြဲတဲ့တရားက ဖြစ်ပျက်နေတဲ့တရား ဖြစ်ပျက်
နေတဲ့တရား၊ ပညတ်ပြောနေတာ ဖြစ်ပျက်နေတာက မမြဲတာဘဲ
မမြဲတာဘဲ။ မမြဲတာကလဲ ရုပ်နှင့်နာမ်၊ ရုပ်နာမ်ကလဲအနတ္တ
ဟော ပညတ်လိုပြောသွားတယ်ဗျ။ အဲဒီတော့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ
လိုတိုင်းပါးစပ်ဖျား အနတ္တ၊ အနတ္တ၊ အနတ္တ၊ အနတ္တ ဒီအနတ္တ
ကြီးဘဲပြောတယ်။ ဘုရားကပညတ်လို့ အနတ္တဆိုတာ သဘော
တရားလေးဖြစ်ရမယ်။ ဘယ်သဘောတရားလဲဆိုတော့ ရုပ်သဘော
နှင့် နာမ်သဘော သဘောတရားဟာ သူ့သဘောဘယ်လိုလဲ၊
ပစ္စုပ္ပန်ကြည့်၊ ဘုရားက အတိတ်ကိုလဲမတွေးနှင့်၊ မရောက်သေးတဲ့
အနာဂတ်လဲမမျှော်နှင့်၊ ပစ္စုပ္ပန်ပေါ်လာတဲ့ သဘောကိုကြည့်ဆို
တော့ သဘောကြည့်ရလိမ့်မယ်။

အဲဒီတော့ ဒကာမကြီးတွေ ဝိပဿနာပညာ ဖြစ်နေပြီ။
ဧကက္ကဒါ စိတ်ရတော့ ဒီဧကက္ကဒါနေပြီ၊ ဒီဧကက္ကဒါ၊ အရိယာ
များဟာ စိတ်ပြောင်းနိုင်တယ်။ ဒကာမကြီး လှံနှင့်ထိုး မီးပုံရို့၊
လိုက်တော့ ပြောင်းနိုင်ပြီ။ ဧကက္ကဒါစိတ်ဆိုတာ ပညာမီးပုံရို့၊
လိုက်တယ်ဒကာကြီးရဲ့ ဥပမာပြောတာပါ။ စိတ်ပြောင်းနိုင်ပြီ။
ဧကက္ကတာစိတ်ရနေပြီ။ သိပ်ပူနေတယ်ဒကာကြီးရဲ့။ မီးတွေသိပ်ပူ
တယ်။ တွဲဟာလေး စိတ်ကလေး ပြောင်းထားလိုက်တယ်။
ဧကက္ကတာစိတ်ခေါ်တယ် ဒီလိုမှမရဘဲနှင့် တခါထဲ အပယ်လေး
ဘက်ထောက်ရမည်သာမှတ်။ ဒါပြောင်းလာတဲ့စိတ်တွေပြောတာ

ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ကို ဒီလိုမှ မရဘဲနှင့် သေခါနီးဆဲဆဲ ဓာတ်ကြီး
လေးပါးက နာလိုက်တာ ကိုက်လိုက်တာနှင့် လူးလိမ့်ပြီးတော့
လေးဘက်ထောက်၊ ကျောခိုင်း၊ ခွေးတွေ၊ ဝက်တွေ နှာ တွေဖြစ်
ဒီအသိမျိုးကတော့ လူတိုင်း လူသေလို့ကတော့ လူတယောက်မှ
မဖြစ်ဘူး။

ဘာကြောင့်လဲ၊ ပူတာကြီး၊ ကိုက်တာကြီး၊ နာတာကြီး၊
ဆင်းရဲတာကြီး၊ ချမ်းသာတာကြီး၊ ဒါဘဲ သိတယ်၊ ခလေးလဲ
သိတယ်။ ဒီအသိမျိုးကတော့ ရေထဲကိုဖင်လျှောဆင်းပြီးငါးတွေ
ဖြစ်မယ်နော်။ ဒီလိုမသိရဘူး။ ဝိပဿနာဉာဏ်၊ ဝိပဿနာစိတ်နှင့်
သိရမှာ။ ဝိပဿနာပညာ ဖြစ်ရမယ်၊ ဝိပဿနာပညာကနေပြီး
အနုတ္တသဘောတရား မြင်ရမည်။ အနုတ္တသဘောတရားကနေပြီး
လောကုတ္တရာမဂ်ကို ကူးရမယ်။ သဘောပြောတာပါပဲ။ အဲဒီ
တော့ သဒ္ဓါနှင့်ဟောတာပါ။ ဦးပဉ္စင်းက သဒ္ဓါဟောတာပါ။
အပင်ပန်းခံရတာ၊ သိစေချင်လွန်းလို့ပါ။ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ
လေးဘက်ထောက်ပြီး၊ မိုးကိုကျောခိုင်းပြီး ခွေးတွေ၊ ဝက်တွေ
ဖြစ်မှာစိုးလို့။

အခုဒီဦးပဉ္စင်းတို့ဘောကတော့ ဘာတွေစားနေသလဲဆိုတော့
ပဲတွေရုံးပဒီသီးတွေ ဘာတွေစားတယ်။ ရန်ကုန်မြို့ကတော့ ငါး
တွေ၊ ကြက်သားတွေသာ စားတယ်။ မသိဘဲနှင့်စားရင်မိုးကျော
ခိုင်းမှာချည်းဘဲ မသိဘဲနှင့်စားရင်မိုးကျောခိုင်းမယ်မှတ်။ အရသာ
ခံစားရင် မိုးကျောခိုင်းမည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဘဲ။ အဲဒီတော့ ဘုရားက
ရုပ်နှင့်နာမ်၊ အနုတ္တလို့ဟောတယ်။ ရုပ်နှင့်နာမ်အနုတ္တတဲ့။ ဒီရုပ်နဲ့
ဒီနာမ်ဟာတဲ့ မမြဲတဲ့တရား မမြဲတဲ့ဘုရားဟာ ဖြစ်ပျက်တယ်တဲ့။
အဲဒီတော့ ဒီအနုတ္တလဲ လွတ်ရမည် ဘုရားဟောတဲ့ အနုတ္တလဲ

လွှတ်ရမည်။ ရှိနှင့်နာမ်နှင့်လဲလွှတ်ရမည်။ မမြဲတယ်ဆိုတဲ့ ဘုရား
ဟောတဲ့ ပညတ်ကြီးကို မမြဲသလဲ လွှတ်ရမည်။ ဘုရား ပြောတဲ့
ဖြစ်ပျက်နေတယ်ဆိုတဲ့ ပညတ်ကြီးကိုလဲလွှတ်ရမယ်။ ကဲ ဘယ်လို
နှလုံးသွင်းချမလဲ။

ပစ္စုပ္ပန်ကြည့်ပြီး၊ ယောဂီကိုတင်ပေးတယ်။ ဒကာမကြီးတွေ
ဘာသာလို တင်ပေးလိုက်တယ်။ ဒကာမကြီးတွေ အဲဒါတော့
ပျက်ဘာတွေ မသိနှင့် ဘယ်လိုသိရမလဲ စိတ်ပြောင်းပြီ။ အဲဒီ
ခန္ဓာထဲက ဘာသာလိုပြောင်းပေးလိုက်တယ်။ တင်းလာ လိမ့်မယ်
တင်းတာကနေပြီး တောင့်လာလိမ့်မယ်၊ တောင့်တာက နေပြီး
ထုလာလိမ့်မယ်၊ ထုတာကနေပြီး ကျင်လာလိမ့်မယ်၊ ကျင်တာက
နေပြီး အောင့်လာလိမ့်မယ်၊ အောင့်တာကနေပြီး ကိုက်လာလိမ့်
မယ်၊ ကိုက်တာကနေပြီး ကြပ်လာလိမ့်မယ်၊ ကြပ်တာကနေပြီး ယိုကျ
လာလိမ့်မယ်၊ ယိုကျတာကနေပြီး ပူလာလိမ့်မယ်၊ ပူတာကနေပြီး
အေးလာလိမ့်မယ်၊ အေးတာက နေပြီး တွန်းလာ လိမ့်မယ်၊
တွန်းတာကနေပြီး ကန်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒီတွန်းတယ် ကန်တယ်
ဖြစ်တယ် ပျက်တယ်၊ အဲဒါတွေ မသိနဲ့တော့ တခုပြီးတခု သူ့
သဘောကို ကြည့်လိုက်စမ်း။

ဘယ်လိုလဲ “ရုပ်၏ အစဉ်တစိုက် တခုပြီး တခုပြောင်း
လွှဲနေတဲ့ သဘောကို ကြည့်လိုက်စမ်း” ဒီမှာကြည့်လိုက်
တော့ ဟိုဘက်ကနေပြီး ဒီဘက်စိတ်ကို ပစ္စုပ္ပန် စိတ်ကလေးကို
ကြည့်လိုက်တော့ ရုပ်တွေပြောင်းနေတာပေါ့၊ စိတ်ကလေးပြောင်း
လိုက်တာသမာဓိ အရှိန်တွေကောင်းလာလို့ဒီလိုမှတင်မပေးနိုင်လို့ရှိ
ရင်အနတ္တဆိုတာဘယ်လိုဟာလဲလူတိုင်းပါးစပ်ပျားလေးမှာအနတ္တ

အနတ္တ၊ အနတ္တတွေ များနေတယ်။ အနတ္တတကယ် သိလို့ရှိရင် ပစ္စုပ္ပန် ဘာကိုသိရမလဲ။ အနတ္တသညာလွတ်ပြီးတော့ ဘာကို အနတ္တပြောစမ်းဆိုရင် တဖြည့်တော်တို့ ဘုရား အဇ္ဈတ္တဓာတာန် ထဲက ခန္ဓာအစဉ်တစိုက် “ရုပ်၏ ဗီပရိနာမ ပြောင်းလွှဲ ဖောက်ပြန်နေတဲ့ သဘောတရားတွေ တွေနေတယ် ဆိုရင် အနတ္တမြင်ပြီ။” ဒီလိုမှမသိဘဲနှင့် အနတ္တဖြစ်ပျက်၊ သခွံ၊ ရှုပက္ခဉာဏ်၊ ဥဒယဘယဉာဏ်၊ ဘဂ္ဂဉာဏ်ဆိုတာ ဘုရားဟောတဲ့ ဉာဏ်တွေ လျှောက်ပြောနေတယ်။ သူလဲမသိဘူးနော်။ တတယ်၊ ပစ္စုပ္ပန်သိမှက အနတ္တတရားက ခန္ဓာမှာ သဘောတရားလေး ဘယ်လိုသဘောတရားလဲရုပ်သဘောကိုသိရမည်။ ဘယ်လိုပြောင်း လွှဲနေတဲ့ သဘောလဲ။ တင်းတင်းကပေါ်လာတယ်။ တောင့်တင်းက ပေါ်လာတယ်။ တခုပြီးတခု၊ တခုပြီးတခု အစဉ်တစိုက် ခန္ဓာထဲက ရုပ်တွေ ပြောင်းလဲနေတယ်။ တင်းရုပ်ကပေါ်။ တောင့်ရုပ်ကပေါ်။ တင်းရုပ်ပေါ်လိုက် နောက်တောင့်ရုပ်ပေါ်လိုက် တောကြာထုံရုပ် ပေါ်လာလိုက်၊ သေတာမဟုတ်ဘူး။ အနတ္တသဘောလေး တင်ပေး လိုက်တာ။ အဲသေသလား၊ သေရင်တော်တော်ကြာလျှင် ပုတ်သွား မှာပေါ့။ ဒီခန္ဓာကြီးဟာ မသေဘူး အစဉ်တစိုက် ရုပ်တွေဟာ ပြောင်းလွှဲသည့်သဘောတရားဟာ အနတ္တသိရမှက ပြောင်းလွှဲ ခြင်း သဘောတရားလေး သိနေတယ်။

ဪ ဘုရားက ဟောထားတယ်။ ဓာတ်ကြီးလေးပါးကလဲ တင်းတယ်၊ တောင့်တယ်၊ ထုံတယ်၊ ကျပ်တယ်၊ အောင့်တယ် ဆိုတာ ဓာတ်၏သဘော၊ ဓာတ်လဲမသိဘူး၊ ရုပ်လဲမသိဘူးဗျ။ အခုတော့ “ဓာတ်ဆိုတဲ့ ဥစ္စာဟာ ဘယ်ဟာလဲ။ ဘုရားက ဟောထားတာက တင်းတလဲဓာတ်၊ တောင့် တလဲဓာတ်၊ ထုံတလဲဓာတ်

အောင်တာလဲဓာတ်၊ အခုတော့ မရှိတဲ့ပညတ်။ အဲဒီတင်းတာ၊
တောင့်တာ၊ ထုံတာ၊ ကျင်ဟာဘဲသိတယ်။ ဓာတ်ကိုတော့
သိတာလားတဲ့ မသိဘူး။ ဓာတ်ကိုသိရမှာ အဲဒီဓာတ်ကိုသိရမှာ
ပေါ်တဲ့သဘောတရားကဓာတ်တဲ့တင်းတာပေါ်လာတာကဓာတ်
တောင့်တာပေါ်လာတာကဓာတ်၊ ထုံတာပေါ်လာတာကဓာတ်၊
ပညတ်လိုပြောတာဓာတ်ဘဲ၊ ပေါ်လာတဲ့ သဘောတရားကဓာတ်
ပူတယ်၊ အေးတယ်၊ လှုပ်တယ် ဆိုတာကဓာတ်၊ ပညတ်လိုပြော
တယ်။ နှစ်လုံးနှစ်လုံး ပြောသွားတယ်။ အဲဒီ သဘောတရားဟာ
ဘာလဲ။ ပြေးပြန်ပြီ။ ရုပ်၏သဘောတရားကို ကြည့်လိုက်တယ်။
ရုပ်ဆိုတဲ့ သဘောတရားဟာ အစဉ်တစိုက်ပြောင်းလဲနေတဲ့သဘော
ဟာရုပ်အခုတော့ပူတာရုပ်လို့ပြောတယ်နော်။ ဘုရားက
ဟောတယ် ဝိပရိနာမ ပြောင်းလဲဖောက်ပြန်တယ်တဲ့၊ ပညတ်လို
ပြောတာ ဘယ်လို ဝိပရိနာမပြောင်းလဲ ဖောက်ပြန်သလဲဆိုတော့
စာက စာအမှန်နော် မှန်လိုက်တာမှ သွေးကိုထွက်ရောနော်။ အဲဒီ
တော့ ဝိပရိနာမပြောင်းလဲဖောက်ပြန်တယ်ဆိုတော့ ခန္ဓာမှတစ်ဆင့်
တခု ပြောင်းလဲမနေဘူးလား။ ပြောင်းလဲတဲ့ သဘောတရားဟာ
သဘာဝလက္ခဏာ အစဉ်တစိုက်ပြောင်းလဲနေတယ်။ ဒကာကြီးတို့
ခန္ဓာမှာ ငြိမ်သက်စွာနေလို့လား၊ တော်တော်ကြာ လှုပ်လိုက်၊
တော်တော်ကြာလို့လိုက်၊ တော်တော်ကြာပြင်လိုက် အစဉ်တစိုက်
ပြောင်းလဲခြင်း သဘာဝလက္ခဏာ၊ ဪ ရုပ်ဆိုတဲ့ သဘော
တရားဟာ ဘုရားက မမြဲတဲ့သဘောတရားဆိုတာကို ပြောင်းလဲ
နေတဲ့ သဘောတရားဟာ မမြဲတဲ့တရားလို့ ပြောတာပါလား။
ဖြစ်ပျက်ဆိုတာလဲပညက်လို့ ပြောတာပါလား။ သဘာဝတရား
ကတော့ ရုပ်အစဉ်တစိုက်ပြောင်းလဲ၊ ပြောင်းလဲ၊ ပြောင်းလဲနေ

တတ်တဲ့သဘော သဘာဝကလေး ရှိပါလား၊ သဘောမသိဘူးလား၊ သိပြီ ဒါရုပ်သဘောသိတာ။

နာမ်သဘောကြည့်လိုက်သေးတယ်။ နာမ်၏ သဘောကရောတယ်လို့လဲတဲ့။ နာမ်လို့ခေါ်တဲ့ဘုရားကပညတ်လိုတော့ခေါ်ဝေါ်ပြီ နာမ်၏သဘောကဘာလဲဆိုတော့ နာမ်၏သဘော ပြန်ကြည့်တယ် နာမ်သဘောကြည့်ပြန်တော့ ခြွေ တင်းတာပေါ်လဲ သူညွတ်လိုက်တယ်။ ထွက်ထွက်ပြီး သိလိုက်တယ်။ တောင့်တာ ပေါ်လဲ သိတယ်၊ ထုံတာပေါ်လဲသိတယ်၊ အောင့်တာပေါ်လဲ သိတယ်၊ ကိုက်တာပေါ်လဲသိတယ်။ ကြပ်တာပေါ်လဲသိတယ်။ ပူတာပေါ်လဲသိတယ်။ ခြွေ နာမ်လို့ဘုရားကဟောထားတယ်ပညတ်လိုခေါ်ဝေါ်တယ်။ နာမ်၏သဘောဟာ သူ့ သဘောဟာ ဘာလဲ “ရုပ်အပေါင်းကို သူကညွတ်တတ်တဲ့ သဘောလေးပါလားလို့ဆိုတာ” ရုပ်အပေါင်းကို ညွတ်တတ်တဲ့ သဘောလေး မသိဘူးလားနာမ်၏ သဘာဝလက္ခဏာက ရုပ်အပေါင်းကို ညွတ်တတ်တဲ့ သဘောလေး ခန္ဓာကတွေ့သွားပြီ။ ခြွေ ရုပ်ကလဲ ပြောင်းလဲတဲ့ သဘာဝတရား နာမ်ကလဲရုပ်အပေါင်းကို ပြောင်းလဲပြီး ညွတ်တတ်တဲ့ သဘာဝတရား။ အဲ ပြောင်းလဲပြောင်းလဲညွတ်တတ်တဲ့သဘောတရား။

အဲဒီတော့ အဇ္ဈတ္တသဏ္ဌာန်ကနေပြီး ဒီသဘောလေးတင်ပေးလိုက်တော့ ဗဟိဒ္ဓကျပြန်တော့လဲ ကြည့်လိုက်ကြစမ်း၊ တင်ပေးပြီး သဘောလေးကိုအဲသဏ္ဌာန်တွေလဲ ပြောင်းလဲနေတာတွေရလိမ့်မယ် အဆင်းတွေကလဲ ဒီထဲတွင် ညို့တာတွေ၊ ဖြူတာတွေ၊ ဝါတာတွေ၊ ကွက်တာတွေ အဆင်းကလဲ ပြောင်းလဲပြီးတော့ မျက်စိကလည်း မြင်နေတယ်။ မျက်စိပသာဒ အကြည်ခတ်ကိုလဲ ပြောင်းလဲမြင်တတ်တယ်။ အဆင်းတွေကလဲ ပြောင်းလဲနေတယ်။ သဏ္ဌာန်တွေက

လဲ ပြောင်းလဲနေတယ်။ ရုပ်ဆိုတာ အစဉ်တစိုက် ပြောင်းလဲခြင်း သဘာဝတရား၊ မျက်စိကလဲ ပြောင်းလဲ မြင်တတ်တဲ့ သဘာဝတရား၊ နာမ်ကလဲ ပြောင်းလဲပြီးတော့ မျက်စိပေါက်က ထွက်ထွက်ပြီး ပြောင်းလဲပြီး ရုပ်အပေါင်းအဆင်းကိုလဲ ညွှတ်တယ်။ သဏ္ဌာန် ကိုလဲညွှတ်တယ်။ အဲဒါကလေးလုံး ရုပ်အပေါင်းကို ညွှတ်တတ်တဲ့ သဘောလေးဘဲရှိတယ်။ အဲဒီတော့ သိမသွားဘူးလား။ သဘော လေး။ သြော် အသံတွေကလဲ အဲပြောင်းလဲနေပါလား။ ခွေးသံ၊ ဝက်သံ၊ ကြက်သံ၊ ဘဲသံ၊ ဒကာမအသံ၊ ဗိုလ်မှူးကြီးအသံ ဆိုတာ ပညတ်တရား၊ အသံ၏သဘာဝတရား၊ ပြောင်းလဲတတ်တဲ့သဘာဝ တရား၊ နားကလဲအသံတခုပေါ်လာမှ ပြောင်းလဲကြားတတ်တဲ့ သဘာဝတရား၊ နားကလဲ အသံကို ပြောင်းလဲ ညွှတ်တတ်တဲ့ သဘောတရား၊ သဘာဝလက္ခဏာ သိသွားပြီနော်၊ သိသွားပြီ မဟုတ်လား။

တံခါးခြောက်ပေါက်က အာရုံငါးအာရုံ ခြောက်ပါးနှင့်တိုက် ခိုက်တိုင်း တိုက်ခိုက်တိုင်း၊ မျက်စိပေါက်ကလဲနာမ်က ပြောင်းလဲ ညွှတ်တတ်တဲ့သဘာဝ၊ ရုပ်ကလဲပြောင်းလဲတတ်တဲ့သဘာဝ၊ နာမ် ရုပ်နှစ်ပါး ပြောင်းလဲခြင်းသဘာဝတရားပါလား။ မသိဘူးလား သိသွားတော့ ရုပ်ကလဲ ပြောင်းလဲနေတဲ့သဘာဝ နာမ်ကလဲ ရုပ် အပေါင်းကို ပြောင်းလဲ ညွှတ်တတ်တဲ့ သဘာဝဆိုတော့ အဲဒါ နာမ်ရုပ် ကဲ့မသွားဘူးလား။ အဲဒါနာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်၊ ယထာ ဘူတဉာဏ်၊ သင်္ခါရုပက္ခဉာဏ်၊ အခုပူတာကရုပ်၊ သိကာနာမ် ဆိုတော့ ခလေးလေးလဲ သိတယ်။ နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်ဆိုဒါ ဘာလဲတဲ့။ အနတ္တမြင်တာ၊ လက္ခဏာမြင်တာ၊ သဘာဝလက္ခဏာ

မြင်တာ အဲဒါယထာဘူတဉာဏ်တဲ့။ ယထာဘူတဉာဏ်ဆိုဒါ အမှန်
မြင်တာ။ ပစ္စုပ္ပန်ကို မြင်နေတာ။

ဪ ပြောင်းလဲ ပြောင်းလဲ ပြောင်းလဲတတ်တဲ့ သဘော
ပြောင်းလဲပြီး ညွတ်တတ်တဲ့သဘော၊ မျက်စိကလဲ ပြောင်းလဲမြင်
တတ်တဲ့ သဘော သဘောလေး မြင်နေပြီနော်။ ကဲ ဖြစ်ပျက်
ရှိသေးလား။ အနတ္တဆိုတာ ရှိသေးလား၊ ဘုရားမမြဲတာ ရှိသေး
လား၊ ဘုရားဖြစ်ပျက်ဖြစ်ပျက် ဖြစ်ပျက်ဆိုတာ ရှိသေးလား။ အဲဒါ
ဘာလဲ။ မဂ်မဟုတ်သေးဘူး၊ အနတ္တမြင်တာရှိသေးတယ်။ အဲနာမ
ရူပ ပရိစ္ဆေဒဉာဏ်၊ သင်္ခါရုပက္ခဉာဏ်၊ အဲဒါဖြစ်ပျက်ချေနှင်းလိုက်
ပြီ၊ ဖြစ်ပျက်သဉ္စီးဆိတ်သွားပြီ၊ ဘာပေါ်မှတင်လဲ ရုပ်နှင့်နာမ်
ပြောင်းလဲတဲ့ သဘောတရားလေးပေါ်မှာ တည်နေပြီ၊ ရုပ်နာမ်
မလွှတ်သေးဘူး။ သဘောရုပ်နာမ်ဖြစ်နေပြီ၊ ဖြစ်ပျက်ချုပ်သွားပြီး
ဖြစ်ပျက် ချုပ်မသွားဘူးလား၊ ဖြစ်ပျက်လဲ ချုပ်ရမယ်တဲ့၊ ဝေဒနာ
ချုပ်ရမယ်တဲ့၊ ရုပ်နာမ်ချုပ်ရမယ်တဲ့။

အခု ရုပ်နာမ်သဘာဝလက္ခဏာမြင်နေပြီ။ မြင်လိုက်တဲ့အချိန်
အခါ ရုပ်၏ပြောင်းလဲခြင်းသဘာဝတရား၊ မျက်စိကလဲ ပဿာဒ
အကြည်ရုပ်ကပြောင်းလဲပြီးမြင်တတ်တဲ့သဘာဝတရား၊ နာမ်ကလဲ
ပြောင်းလဲညွတ်တတ်တဲ့ သဘာဝတရား၊ တနုတည်း စိတ် စိတ်တခု
တည်း၊ နာမ်ရုပ်နှစ်ပါး ပြောင်းလဲတဲ့ သဘာဝတရား မြင်နေပြီ။
အဲဒါမှ အနတ္တခေါ်တယ်။ ဘုရားက ပညတ်လို့ အနတ္တပညတ်
အနတ္တ မြင်ရတာက ပြောင်းလဲတဲ့ သဘောတရား သူ့ဟာ
သူ ပြောင်းနေတာ၊ သူ့ဟာသူ ပြောင်းပြီး ညွတ်နေတာ၊ သူ့
သဘော မဟုတ်လား။ သူ့ သဘောက ဘာလဲတဲ့၊ ပြောင်းလဲခြင်း
သူ့ဟာသူ ပြောင်းလဲညွတ်တတ်တာက သူ့ဟာသူပြောင်းလဲမြင်

နေတာက သူ့ဟာသူ၊ သူ့ဟာသူဘဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒါဘာလဲတဲ့
ဘုရားက သဗ္ဗေခမ္မာအနတ္တ မျက်စိက အနတ္တမြင်နေပြီ၊ အတ္တ
ရှိသေးသလားနော်။

ရုပ်နှင့်နာမ်နှင့် ယထာဘူတဉာဏ်ရယ်၊ သင်္ခါရုပက္ခဉာဏ်ရယ်
နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်ရယ် အဲဒီဉာဏ်ဘဲရတယ်။ ဒီပြင်ဟာတွေ
မရွတ်တတ်ပါဘူးနော်။ ယောဂီတွေ ကျင့်ကြံအားထုတ်တဲ့ ယော
ဂီတွေ၊ နာမ်ရုပ်ကဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သိမှာပေါ့။ အနတ္တမြင်နေတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အနတ္တ အနတ္တဆိုတာ ဘယ်လိုမြင်တာလဲ၊ သဘောကို
သိရဲ့လား။ ဒါယောဂီတွေက များလာပြီ မဟုတ်လား။ အဲ
ဒီတော့ အနတ္တမြင်ပုံ ဘုရားဟောတဲ့ အနတ္တမမြင်ရ၊ မသိရဘူး
ဘုရားဟောတာက ပညတ်အနတ္တ၊ ကိုယ်မြင်ရမှသာက ပစ္စုပ္ပန်
မြင်တဲ့သဘောတရား၊ ရုပ်သဘော နာမ်သဘော၊ သူ့သဘောသူ
ဘယ်လိုလဲ၊ ရုပ်သဘောက ဘယ်လိုလဲ၊ နာမ်သဘောကဘယ်လို
လဲ၊ မြင်တတ်တဲ့ ပဿာဒအကြည်ရုပ်ကဘယ်လိုလဲ သူ့သဘောတွေ
အကုန်သိနေရမယ်။

အဆင်းသဘောတွေက ဘယ်လိုလဲ၊ အသံသဘော တွေက
ဘယ်လိုလဲ၊ အနံ့သဘောတွေက ဘယ်လိုလဲ၊ ရသာသဘော
တွေက ဘယ်လိုလဲ၊ အတွေ့သဘောတွေက ဘယ်လိုလဲ၊ ခမ္မ
သဘောတွေက ဘယ်လိုလဲ၊ မျက်စိပဿာဒအကြည်သဘောတွေက
ဘယ်လိုလဲ၊ နားပဿာဒအကြံသောတောတွေက ဘယ်လိုလဲ၊ နှာ
ခေါင်း ပဿာဒအကြည်ရုပ် သဘောတွေက ဘယ်လိုလဲ၊ လျှာ
ပဿာဒ အကြည်ရုပ် သဘောတွေက ဘယ်လိုလဲ၊ ကိုယ်ပဿာဒ
အကြည်ရုပ်သဘောတွေကဘယ်လိုလဲ၊ မနောပဿာဒအကြည်ရုပ်
သဘောတွေက ဘယ်လိုလဲ။ အဲဒီရုပ်အပေါင်းတွေကို အကုန်မသိ

ဘူးလား။ ဒီလိုမှမသိဘဲနှင့် ရုပ်နာမ်သိတယ်လို့ ခေါ်နိုင်မလား။
အပါယ်လွတ်ပါမလား။ အဲဒါဘာလဲ အနတ္တလက္ခဏာဉာဏ်ရပြီ။
နိဗ္ဗာန်မပါသေးဘူး။ မဂ်မဟုတ်သေးဘူး။ **လောကီကြားနှင့်**
လောကုတ္တရာကြားနေသေးတာ။ မကူးသေးဘူးဗျာ
ရုပ်နာမ်ပေါ်မှာရှိသေးတယ် ရုပ်နာမ်ဖြစ်နေတယ် ရုပ်နာမ်ဖြစ်နေ
တာ သေသေချာချာ ဘာသာလိုပြောတာ။

ပါဠိလို မရွတ်တတ်လို့၊ ပါဠိကလဲ သူများ အတိတ်ကလဲ
ဦးပဉ္စင်းတို့က ပါဠိသံတွေနာလခဲတော့ ရွတ်တော့ရွတ်ချင်တယ်။
မရွတ်တတ်လို့ပါဗျာ။ ပါဠိလိုသိပ်ရွတ်ချင်တာဘာကြောင့်လဲ။ အ
တိတ်ကတုံးက ဦးပဉ္စင်းတို့ဆရာတော်ကြီးတွေကလဲ ပါဠိလို ရွတ်
သံတွေနာလာရတော့ ဦးပဉ္စင်းကလဲ ပါဠိလိုရွတ်ချင်တယ်။ ဇနက
မတတ်လို့ ယဿနဘာဝတော။ ဒီမှာမဖတ်တတ်လို့၊ အခုဆွမ်း
စားပင့်လို့ရှိရင် ပရိတ်များ ရွတ်ရအုံးမှလားဗျာလို့ မေးရတယ်။
ဦးပဉ္စင်းကိုမိတ်သိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကြတော့ မရွတ်ရပါဘူးဘုရားတဲ့၊
အဲဒီတော့ တပည့်တော်တို့ ပရမတ် အာရုံ ပြုပါတယ် ဘုရားလို့
ပြောတယ်။ အဲဒီတော့မှ လိုက်တာ ဒကာကြီးရဲ့၊ ပရိတ်ရွတ်ရတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုလို့ရှိရင် ဦးပဉ္စင်းက အရှက် ကဲ့မှာစိုးလို့ မလိုက်ဘူး။
ပရိတ်ရွတ်ပါအုံးဆိုရင်ခက်တယ်။ ယဿနဘာဝတော ဆိုမှ မဆို
တတ်ဘဲနဲ့၊ အဲဒီတော့ မလိုက်ဘူး။ ငါးပါးသီလလဲ ပေးရသေး
တယ်။ ဒီလိုတောင်းယူမှ ရတယ်ထင်တာကိုး၊ ဒီအဲတော့ သီလ
ပေးတတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုခေါ်လာရတယ်။

အဲဒီတော့ ယောဂီမှာ၊ အပျက်နယ်ကြီးကနေ မဖြစ်မပျက်တဲ့
နယ်ကို သဘောတင်ပေးလိုက်ပြီ။ ရုပ်အနတ္တ၊ နာမ်အနတ္တ မြင်
သွားပြီ၊ မြင်သွားတော့ ကဲ ကြားထဲမှာ သင်္ခါရနယ်နဲ့ လော

ကုတ္တရာနယ် နှစ်နယ်ကြားထဲ ရောက်သွားပြီ။ အနတ္တနယ်ဆိုတာ သတ်သတ်စီ၊ သင်္ခါရနယ်ဆိုတာ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် လည်နေတဲ့တရား ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် လည်နေတဲ့တရားက သင်္ခါရ၊ အခုဟာက အနတ္တ၊ တရားက ဓမ္မသဘော၊ သူ့သဘောမြင်နေပြီ။ လောကုတ္တရာမဂ်နှင့် လောကီကြားထဲ ရောက်နေပြီ။ လောကုတ္တရာမဂ်နှင့် လောကီ ကြားထဲရောက်နေပြီ။ ကူးတော့မယ်၊ ဟိုဘက်ကို အနုလောမ တံတားခင်းမယ်။ အနတ္တသဘောမြင်နေပြီ။

မြင်တာလဲ သူ့သဘော မြင်တာလဲပြောင်းလွဲတတ်တဲ့သဘော နာမ်နှင့် ရုပ်နှင့် နာမ်ပြောင်းလွဲတတ်တဲ့ သဘော၊ ရုပ်ကလဲ ပြောင်းလွဲတတ်တဲ့သဘော၊ အသံတခုပေါ်လာမှ၊ နားကပြောင်း လွဲပြောင်းလွဲကြားတတ်တဲ့သဘော၊ နားပသာအကြည်ရုပ်နဲ့ အ သံရုပ်နဲ့ထိမှန်လိုက်တဲ့အချိန်အခါမှာ၊ သိလုံးနာမ်တရားကပြောင်း လွဲပြောင်း လွဲညွှတ်တတ်တဲ့ သဘော၊ သဘောတွေ သိကုန်ပြီ၊ အဲဒီ တော့၊ မြင်တာလဲ ပြောင်းလွဲ တတ်တဲ့သဘော၊ ကြားဒါလဲ ပြောင်းလွဲတတ်တဲ့သဘော၊ နံတာလဲ ပြောင်းလွဲ တတ်တဲ့သဘော၊ စားလိုက်တာလဲ ပြောင်းလွဲတတ်တဲ့သဘော၊ အကုန် လုံးပြောင်း လွဲတတ်တဲ့သဘောတွေဖြစ်ကုန်ပြီ၊ ပြောင်းလွဲတတ်တဲ့သဘောတွေ ဖြစ်လာတော့ ကဲ လောကုတ္တရာ မဂ်ကူးကြစို့၊ ကူးတော့မယ်။

“အနုလောမ တံတားခင်းမယ်” “မဂ်ကူးရင် တံတားဆို” တံတား တံတား လူတိုင်း ပါးစပ်ဖျား အနု လောမတံတား၊ အနုလောမတံတားပြောကြတယ်။

ကဲဘာသာလိုအနုလောမတံတားခင်းမယ်စိတ်ကိုပြောင်းမယ်၊ စိတ်ကလေးပြောင်းတော့မယ် ခုနကတုန်းက ဟိုတုန်းကတော့ အနုလောမတံတားခင်းလာတာလား **တင်းတာစတင်းတာ**

အလယ်၊ တင်းတာအဆုံး ဆိုတာပြောင်း၊ တင်းတာအစ
တင်းတာအလယ်၊ တင်းတာအဆုံးကဖြစ်တာအစ၊ ဖြစ်တာ
အလယ်၊ ဖြစ်တာအဆုံး ရုပ်ပြောင်းလာတယ်။ ဖြစ်တာ
ပျက်တာကနေပြီးတော့တခါထဲကိုပျက်တဲ့သဘော စိတ်
တွေပြောင်းလာတယ်။ တံတားခင်းလာအနုလောမတံတား
ဆိုဒါ အဲဒီစိတ်တွေပြောတာ၊ အနုလောမပါးစပ်ပြော၊ စာထဲက
အနုလောမ၊ ဘာတွေမှန်းလဲသိဘူး၊ ဇိတ်ကပြော အဲဒီတော့ဟို
ကထွက်လိုတာနဲ့ သညာဘဲ၊ အလကားဘဲ၊ ဘာမျှမသိဘူး သညာ
ဘဲ ခန္ဓာရှာထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က စိတ်စစ်ထားဒါ၊ စိတ်စစ်ထားတော့
ဟိုကအသံ ထွက်လိုက်တာနဲ့၊ သူဘာလဲ စာတွေပြောနေတာ၊ သူ
သညာဘဲ၊ အပါယ် မလွတ်သေးဘူး၊ မိုသ်းကို ကျောခိုင်းရ ဦး
မှဘဲဆိုသိတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲ သူပညာမှမဟုတ်ဘဲ။

နို့ ဘုရားက ပညာရှိဆို၊ ပဏ္ဍိတဆို သစ္စာလေးပါးမြင်မှ
ပဏ္ဍိတဆိုတာ၊ ဒါတယ်လို့ဟာလဲ။ ပေါ်သေးသေးမလုပ်နဲ့။ သောတာ
ပန်ကြီးတွေ၊ သဒါဂ်မိကြီးတွေမှ အနာဂါမ်ကြီးတွေမှ ပဏ္ဍိတ
လေးကသုံးပါးမှ လွတ်မြောက်အောင်မြင်သူတို့ ရထား ထားဒါ
အရိယသစ္စာမြင်မှ ပဏ္ဍိတ။ အဲဒီတော့ တကာကြီးတို့လဲ ပဏ္ဍိတ
ဖြစ်အောင်လုပ်ပေါ့ဗျာ။ အဲ ရအောင်လုပ်။ မလုပ်ဘဲနဲ့တော့
ဟိုရောင်ရောင် ဒီရောင်ရောင်၊ ပုတီးရောင်ရောင် ဖေါင်းရောင်
ရောင်နဲ့ လေးဘက်ထောက်ရမယ်မှတ် တကာကြီး။ နောက်ပိတ်
ဆုံး သာသနာမှာ သေသေချာချာဟောမယ်။ တခါထဲ ယောဂီ
တွေ သဘောပေါက်အောင် ဟော ဦးပဉ္စင်းကကိုယ်၊ စိတ်ကိုယ်စစ်
ထားလို့ဟော အနုလောမဉာဏ်နဲ့ မဂ်ကူးကြစို့ရဲ့။ ဘယ်လိုကူး
မလဲတဲ့။ ခုနတုန်းက ပြောင်းလွှဲတဲ့သဘော၊ ရုပ်နဲ့နာမ်ပေါ် တည်

နေတဲ့စိတ်၊ အဲဒီနေရာကလွတ်ရဦးမယ်ဒကာကြီး။ ရုပ်နဲ့နာမ်နဲ့ကနေ
ပြီးဘယ်ကိုကူးသွားတယ်ဆိုတာတကာကြီးတို့သိဘို့ပြောမယ်နော်

ဘုရားက ဖြစ်ပျက်ကိုလဲလွတ်ရမယ်၊ ရုပ်နဲ့ နာမ်
ကိုလဲချုပ်ရမယ် ဝေဒနာလဲချုပ်ရမယ်“တဲ့”“ဝေဒနာချုပ်ရင်
ခန္ဓာငါးပါးချုပ်တာ”ဟိုဘက်ကမ်းရောက်မှာကိုး၊ အခုဟာ ရုပ်နဲ့
နာမ်ပေါ်မှာ ရှိနေသေးတယ်၊ ဖြစ်ပျက်ဘဲချုပ်သေးတယ်၊ ရုပ်နာမ်
ပေါ်မှာ မျက်စိကလည်း ပြောင်းလွဲတတ်တဲ့သဘော၊ နားကလဲ
ပြောင်းလွဲတတ်တဲ့သဘော၊ ဒါဘဲဖြစ်နေတယ်။ ကဲ အနုလောမ
ခင်းမယ်၊ ဖိတ်ကို ပြောင်းတော့မယ်၊ ကိုင်း ဖိတ်ကို
ပြောင်းတော့မယ်၊ သယ်လိုပြောင်းမလဲ အနုလောမ တံတား
ခင်းပြီ မဂ်ကူးချင်လို့ မဂ်ကူးချင်တော့၊ အနုလောမတံတား ခင်း
မယ်၊ ဘယ်လိုကူးမလဲ၊ ပြောင်းလွဲတဲ့ သဘောကနေပြီး ဒီရုပ်
ပြောင်းလွဲတဲ့ သဘောကနေပြီး ရုပ်နာမ်ပေါ်ကနေပြီး ဆင်ခြင်
ပြန်ပြီး၊ ဩော် ရုပ်ကလဲ ပြောင်းလွဲတဲ့ သဘောတရား
နာမ်ကလဲ ပြောင်းလွဲ ညွှတ်နေတဲ့ သဘောတရား
နာမ်ရုပ်နှစ်ပါး တထပ်တည်းဖြစ်နေတာ ခံစားမှု
သဘောတရား ဝေဒနာပါလား။ ဝေဒနာပြောင်း
လိုက်ပြီနော် ရုပ်နာမ်ကိုရှိသေးလား၊ ရုပ်နာမ် မရှိတော့ဘူး၊
တံတားရောက်သွားပြီ၊ တခါတည်းကူးမယ်၊ ဒီရုပ်နာမ် ပေါ်က
ကူးသွားတယ်၊ ပြောင်းလဲတဲ့ သဘောတရား၊ ပြောင်းလွဲ ညွှတ်
တတ်တဲ့သဘောတရား၊ နာမ်ရုပ်နှစ်ပါး တထပ်တည်းဖြစ်
နေပါ ခံစားမှုပေါ်ဝေဒနာကွနွာ၊ ဝေဒနာဘာလား
သဘောပြောင်းလိုက်ပြီ၊ အဲဒါ အနုလောမတံတား ခင်းပြီးတော့
တခါတည်း မဂ်စိတ်ကျသွားတယ်။

ဝေဒနက္ခန္ဓာ၊ ဝေဒနာပေါ်တည်သွားပြီ၊ ရုပ်နာမ်လွတ်
မသွား ဘူးလား။ “ပြောင်းလွဲဒါ ရှိသေးသလား၊ နာမ်ရော
ပြောင်းလွဲလွတ်တတ်တဲ့သဘော ရှိသေးသလား၊ နာမ်ရုပ်မလွတ်
သွားဘူးလား၊ ဘယ်ပေါ်မှာကျန်၊ ဝေဒနာပေါ်မှာကျန်၊ ဝေဒ
နာချုပ်ရဦးမယ်မဟုတ်လား၊ အဲ ဝေဒနာ ချုပ်မှ သာလျှင်
ဥပါဒါန်ရုပ် ချုပ်မှာကိုး၊ အဝိဇ္ဇာတဏှာ ဥပါဒါန်ဘဝရွတ်နေလို့
မရဘူး။ အခုတော့ ဒီလိုပြောနေတာတွေများတယ်၊ အဝိဇ္ဇာက
ဘာလဲ၊ ဝေဒနာဘယ်လိုလဲဆိုတဲ့ဥစ္စာ အခု ရုပ်နာမ်ပေါ်ကနေပြီး
ဖြစ်သွားပြီ၊ ဝေဒနာရုပ်သွားပြီ၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်လည်
သေးလား၊ ဖြစ်ပျက်ကြီးရှိသေးလား၊ ရုပ်နာမ်လဲ ရှိ
သေးသလား၊ ရုပ်နာမ်လဲ ရှိသေးသလား ပဋိစ္စ
သမုပ္ပါဒ် ရပ်သွားပြီမဟုတ်လား။ အဲ ဝေဒနာရပ်နေပြီ၊ ဝေဒ
နာတဏှာကူးလေးသလား။

မျက်စိပေါက်ကလဲ မြင်လိုက်တဲ့အချိန်အခါ ခံစားတဲ့သဘော
ဝေဒနာ ဝေဒနက္ခန္ဓာသိနေပြီ၊ မျက်စိပေါက်ကလဲ ဝေဒနက္ခန္ဓာ
ဝေဒနာ၊ ကြားလိုက်တဲ့အသံလဲ ဝေဒနာ၊ ကြားလဲ ဝေဒနာ၊
စားလဲ ဝေဒနာ၊ ထိဒါလဲ ဝေဒနာ၊ လှမ်းလိုက်တာလဲ ဝေဒနာ၊
လှမ်းတယ်၊ လှမ်းတယ်၊ လှမ်းတယ်မရှိဘူး။ ဝေဒနာ ချလိုက်
တာလဲ ဝေဒနာ၊ ယိုလိုက်တာလဲ ဝေဒနာ၊ ပေါက်လိုက်တာလဲ
ဝေဒနာ၊ ထိုင်ဒါတွေလဲ ဝေဒနာ၊ အိပ်တာလဲ ဝေဒနာ၊ အကုန်
ဝေဒနာချည်းဘဲ။ အဲ မဂ်စိတ်ကျသွားပြီ။ ဝေဒနာက နေပြီး
တဏှာမကူးတော့ဘူး အဲဒီတော့ မဂ်စိတ်ကျသွားပြီ။ ကဲ ဝေဒနာ
ကနေပြီး တဏှာမကူးတော့ဘူး၊ တလောကလုံး ဘာရှိသလဲဆို
တော့ ဝေဒနာဘဲ ရှိတော့တယ်။

မြင်းတလဲ ဝေဒနာ၊ ကြားတလဲဝေဒနာ၊ နံတလဲဝေဒနာ၊ စားတလဲဝေဒနာ၊ ထိတလဲ ဝေဒနာ၊ သိတလဲ ဝေဒနာ၊ အဲ ထိုင်ဒါလဲ ဝေဒနာ၊ ယိုတလဲဝေဒနာ၊ ပေါက်တလဲဝေဒနာ၊ အိပ်တလဲဝေဒနာ၊ အကုန်ဝေဒနာချည်း ဖြစ်နေပြီ။ ဝေဒနာ သိတော့ ဝေဒနာတွင် ရပ်နေပြီ၊ ဒုက္ခဝေဒနာတွင်ပေါ် ဝေဒနာ ရပ်နေပြီ၊ ဝေဒနာတွင်ရပ်နေတော့ “ဒီဝေဒနာတွေချုပ်ရဦးမယ်” အဲ ဝေဒနာတော့ရပ်နေပြီ၊ မဂ်စိတ်ကျသွားပြီ။ ဝေဒနာတဏှာ မကူးတော့ဘူး။ တဏှာမကူးတော့ ဥပါဒါန် ဖြစ်သေးလား၊ ဥပါဒါန်မဖြစ်တော့ ဘဝ ဖြစ်သေးလား၊ ဘဝ မဖြစ်တော့ ဇာတိ ဖြစ်သေးလား။ အဲ ဝေဒနာတော့ ဝေဒနာတွင်ရပ်နေပြီ၊ တဏှာ မကူးတော့ဘူး။ အဲဒီတော့ မျက်စိကလဲ ဝေဒနာ၊ နားကလဲဝေဒနာ၊ နှာခေါင်းကလဲ ဝေဒနာ၊ ပါးစပ်ကလဲဝေဒနာ၊ ဝေဒနာတွင် ရပ် နေပြီ၊ ဝေဒနာဘဲသိတော့တယ်။ ဝေဒနာသိတော့ မဂ်စိတ်တော့ တခါတည်းကျသွားပြီ၊ မဂ်စိတ်ကျသွားရင် ဖိုလ်စိတ် ဖြစ်ကြစို့။ “ဖိုလ်စိတ်ဆိုဒါ မေ့လျော့နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဖိုလ်စိတ် ဆိုဒါ တချို့ မေ့နေဘယ်ပြောလို့ သောတာပန်က သူများထံ တောင်းရဦးမှာလား” အထူးတလည်လုပ်ပြီး ဖိုလ်စိတ်ဖြစ်အောင် လုပ်ရဦးမှာလား၊ သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ငါအပါယ်လွတ်ပြီ၊ ငါမျက်စေ့ ပေါက်ကနေပြီးတော့ ဖြစ်ပျက်လဲ ချုပ်ပြီ၊ ဝေဒနာလဲ ချုပ်ပြီ၊ ရုပ်နာမ်လွတ်နေပြီ၊ ကာလသုံးပါး ငါသံယောဇဉ်သုံးပါး လွတ်နေပြီဆိုဒါ သူမသိဘူးလား။ အထူးတလည်လုပ်ပြီး ဘုရားကို တောင်းယူရအုံးမှာလား၊ အဲ သိရင် သောတာပန်၊ တောင်းမယူ ရပါဘူးဗျာ၊ အဲတောင်းယူလိုက်လို့ရှိရင် မဟုတ်လို့။ အဲဒီတော့ ဒကာကြီးတို့ မဂ်စိတ်ကျသွားပြီဗျ၊ မဂ်စိတ်ကျသွားတော့ ဖိုလ်စိတ်

ဖြစ်မယ်၊ ဖိုလ်စိတ် ဘယ်လိုဖြစ်မလဲတဲ့၊ မျက်စိတံခါး နားတံခါး၊
ပါးစပ်တံခါး၊ နှာခေါင်းတံခါး၊ ကေဂူတာစိတ် ရနေမှကိုးတဲ့၊
မြောင်းလိုက်ပြီ ဘယ်လိုပြောင်းလိုက်သလဲ၊ ဝေဒနာ၊ မျက်စိ
ကလဲ ဝေဒနာ၊ ခန္ဓာထဲကအဇ္ဈတ္တသဏ္ဌာန်က ဓာတ်ကြီးလေးပါး
ပေါ်လာက တင်းတာလဲ ဝေဒနာ၊ တောင့်တာလဲ ဝေဒနာ၊
ထုံဘာလဲ ဝေဒနာ၊ အောင့်တာလဲ ဝေဒနာ၊ ကိုက်တာလဲ ဝေဒနာ၊
ဝေဒနာတုင် ရပ်နေပြီ၊ ဝေဒနာ တခုတည်း ဖြစ်နေပြီ၊ အဲဒီ
ဝေဒနာက နေပြီး စိတ်ပြောင်းတော့မယ်၊ ဝေဒနာ သိနေတဲ့
စိတ်နော်၊ ဪ ဆင်ခြင်လိုက်တယ် တကာကြီးရဲ့။ ဪ
ဝေဒနာ။ **ဝေဒနာသည် နာမ်ပါလားဆိုပြီး၊ နာမ်စိတ်**
ပြောင်းလိုက်တယ်၊ အဲဒီနာမ်စိတ်ပြောင်းလိုက်တာ
အရူပစိတ်ခေါ်တယ်၊ အရူပစိတ်ဆိုဒါ နာမ်တခုထဲ
သိတယ်၊ ဝေဒနာက နေပြီး နာမ်စိတ်ကို ပြောင်း
လိုက်တယ်၊ ရုပ်လွှတ်သွားပြီနော်၊ ရုပ်လွှတ်သွားပြီ၊
ရွှေကျမှ ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးစုံ ချုပ်မှာနော်၊ စုံ ချုပ်တော့မယ်။
အဲဒီတော့ ရုပ်လွှတ်သွားပြီ၊ ဝေဒနာသည် နာမ်ပါလားဆို
နာမ်စိတ်ဖြစ်သွားပြီ၊ အဲ မြင်တာလဲ နာမ်၊ ကြားတာလဲ နာမ်၊
အဲ နံတာလဲ နာမ်၊ စားတာလဲ နာမ်၊ နာမ်တခုထဲ ဖြစ်နေပြီ၊
အဲဒါ အရူပစိတ်ခေါ်တယ်နော်၊ ထိလိုက်တာလဲ နာမ်၊ သိလိုက်
တာလဲ နာမ်၊ ယိုတာလဲ နာမ်၊ ပေါက်တာလဲ နာမ်၊ ချတာလဲ
နာမ်၊ နာမ်တခုထဲ ဖြစ်နေပြီ၊ နာမ်တခုထဲ ဖြစ်နေတော့ အဲဒီ
တော့ ဖိုလ်စိတ်ဖြစ်ပြီ။ နာမ်တခုထဲကနေပြီးတော့ နာမ်ဝေဒနာ
ကနေပြီး နာမ်စိတ်ပြောင်းလိုက်တော့ ဝေဒနာ သိသေးသလား
ဝေဒနာချုပ်သွားပြီ၊ နာမ်စိတ် ဖြစ်နေတယ်။ ဖိုလ်စိတ် ဖြစ်
အောင်လို့တံတားခင်းလိုက်တါဝေဒနာသည် နာမ်ပါလား

နာမ်၏သဘော ဘာလုပ်တတ်သလဲ၊ သို့သဘော
ကြည့်လိုက်တယ်။ ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးစုံ ချုပ်တော့မယ်၊
ဒုက္ခသုခ ချုပ်တော့မယ်၊ အဝေဒနာသည် နာမ်ပါလား။
နာမ်၏သဘော ဘာလုပ်တတ်သလဲ၊ သို့သဘောကြည့်လိုက်တယ်
သို့သဘောကြည့်လိုက်၊ ဪ နာမ်၏တရားဟာ မျက်စိနဲ့ မြင်
လိုက်တဲ့အချိန်အခါ အဆင်းကိုလဲ ခံစားလိုက်တယ်၊ အသံကိုလဲ
ခံစားလိုက်တယ်၊ အနံ့ကိုလဲ ခံစားလိုက်တယ်၊ ရသာကိုလဲ ခံစား
လိုက်တယ်၊ ဪ ဒါက သုခဝေဒနာ၊ သိပြီး မာတ်ကြီးလေး
ပါး ပေါ်လာတဲ့ဝေဒနာ၊ ဒုက္ခဝေဒနာ နာမ်တရား ဒုက္ခဝေဒနာ
သုခဝေဒနာ ခံစားနေပါလား။ ဒုက္ခလဲမရှိ၊ သုခလဲမရှိ သင်ညာ
ပါလား၊ ပညတ်ပါလား၊ ဒုက္ခဆိုလို့ရှိရင်ဖြင့် ဒေါသ ဖြစ်လိမ့်အုံး
မယ် သုခဆိုလို့ရှိရင်ဖြင့် ရာဂဖြစ်လိမ့်အုံးမယ်။ ဒုက္ခလဲမရှိ သုခလဲ
မရှိ၊ ဒုက္ခ သုခဆိုတာ သညာစေတသိက်ပါလား။ ဒုက္ခလဲမရှိ၊ သုခ
လဲမရှိ၊ ပစ္စုပ္ပန်စိတ်ကလေး ဘာရှိသလဲ၊ ပစ္စုပ္ပန်ကြည့်လိုက်တယ်၊
ပစ္စုပ္ပန်ကြည့်လိုက်တော့၊ နာမ်၏ သာမညလက္ခဏာ ခံစားတဲ့ သ
ဘော သက်သက်ကလေးဆိုတော့ ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးစုံ ချုပ်သွားပြီး
ဘာလဲတဲ့ ကာလဝိမုတ္တိစိတ် ဖြစ်သွားပြီ။ ကဲ ဖြစ်ပျက်ရှိသေးလား၊
ဒုက္ခသုခရှိသေးလား၊ နာမ်၏လက္ခဏာ ပစ္စုပ္ပန်ခံစားတဲ့ သဘော၊
အသံကြားလိုက်တဲ့အခါလဲ ခံစားတဲ့သဘော သက်သက်ကလေး
သာမညလက္ခဏာ၊ နာမ်သာမည လက္ခဏာနော်။ နှာခေါင်းနဲ့
အနံ့နဲ့ ထိမှန်လိုက်တဲ့ အချိန်အခါလဲ၊ အနံ့ရုပ်ပေါ်မှာ ခံစား
တတ်တဲ့ သဘောကလေး၊ အနံ့ရယ်လို့ မသိတော့ဘူး။ ခံစား
တတ်တဲ့ သဘောသက်သက်ကလေး၊ လျှာနဲ့ရသာနဲ့ စားလိုက်တဲ့
အချိန်အခါ ခံစားတဲ့သဘောဘက်သက်ကလေး၊ အတွေ့နဲ့ကိုယ်နဲ့

ထိမှန်လိုက်တဲ့အချိန်အခါ ခံစားတဲ့သဘော သက်သက်ကလေး၊
မနေ့နဲ့ ဓမ္မနဲ့ ပေါင်းဆုံလိုက်တဲ့အချိန်အခါ ခံစားတဲ့သဘော
သက်သက်ကလေး၊ ယိုတာလဲခံစားတယ်၊ ပေါက်တာလဲ ခံစား
တယ်၊ လှမ်းတာလဲ ခံစားတယ်၊ ချလိုက်တာလဲ ခံစားတယ်၊ ထိုင်
တာလဲ ခံစားတယ်၊ အိပ်တာလဲခံစားတယ်၊ **ဧကဂ္ဂတာ တည်**
မသွားဘူးလား၊ ပီတိ၊ သုခ၊ ဧကဂ္ဂတာတည်သွား ပြီ
ဘယ်ပေါ်မှာ ပီတိ သုခ၊ ဧကဂ္ဂတာတည်သလဲတဲ့၊ နာမ်၏သာမည
လက္ခဏာပေါ်မှာ တည်သွားတယ်။ နာမ်၏လက္ခဏာပေါ်တည်
သွားပြီ၊ ဖြစ်ပျက်ရှိသေးသလား၊ အဲ ရုပ်နာမ် ရှိသေး သလား၊
ဝေဒနာရှိသေးသလား၊ ဒုက္ခ၊ သုခ ရှိသေးလား။

ချုပ်ကုန်ပြီ၊ အဲဒါဧကဂ္ဂတာစိတ် လက္ခဏာ စိတ်
ခေါ်တယ်။ အဲ လက္ခဏာပေါ် တည်မသွားဘူးလား။ အိန္ဒြိယ
သံဝရသီလ လုံမနေဘူးလား။ အတိတ်ကာလတုန်းက မိန်းမမြင်၊
ယောက်ျားမြင်၊ ခွေးမြင်၊ နှာတယ်၊ ကိုက်တယ်၊ ထုံတယ်၊ ဆင်းရဲ
တယ်၊ ချမ်းသာတယ်ဆိုတဲ့ အကုသိုလ်စေတသိက်တွေရှိသေးလား
အတိတ်က အမှားယုံမှားခြင်းပယ်လိုက်ပြီ၊ ဘာကြောင့်ပယ်လဲတဲ့
သမ္မာအသိဖြစ်သွားပြီ၊ မိစ္ဆာတွေရှိသေးလား၊ အဲဒါကြောင့်မို့လို့
တကာ တကာမမျှား အခုဟောတဲ့ ဥစ္စာကဘာလဲ အဆင့်ဆင့် တ
ရားကိုတင်ပေးသွားတာ၊ ဒီလိုမှတင်မပေး၊ ရှုတာလေး၊ ရှုတော်ကြာ
ရင်း ရှုရရင်း၊ တော်ကြာရင်း ရှုရရင်း၊ တော်ကြာရင်း ရှုရရင်း၊ ရှု
လို့လက်စသတ်ပါမလား။ ဟင် ရှုလို့ကို လက်စသတ်မှာမဟုတ်ဘူး

တော်တော်ကြာကြာ တခုမြင်ရတယ်။ တော်ကြာမြင်တယ်
တော်ကြာမြင်တယ်၊ တော်ကြာမြင်တယ် မြင်လို့လက်စသတ်ပါ
မလား၊ တော်တော်ကြာ ကြားရပြန်ပြီ၊ တော်တော်ကြာ ကြား

ရအုံးမယ်၊ တော်ကြာအသံကလာအုံးမယ်၊ တော်ကြာ အသံက
လာအုံးမယ်။ တော်တော်ကြာ ကြားလိုက်၊ တော်တော်ကြာ
ကြားလိုက် တော်တော်ကြာ ကြားလိုက် ကြားလို့လက်စသတ်
ပါအုံးမလား။ တော်ကြာနံရလိမ့်အုံးမယ်၊ တော်ကြာနံရမယ်၊
နံလို့လက်စသတ်ပါမလား၊ တော်ကြာ ယိုရလိမ့်အုံးမယ်၊ ဘုရား
က မြင်မမြင် မမြဲရဘူးတဲ့၊ ဘုရား ဟောထားတာ နော်၊
မြင်တယ်မရှိ၊ ကြားတယ်မရှိ၊ နံတယ်မရှိ၊ စားတယ်မရှိ၊ ထိတယ်မရှိ
သိတယ်မရှိ၊ ယိုသူမရှိ၊ ပေါက်သူမရှိ၊ လှမ်းသူမရှိ၊ ချသူမရှိ၊ ထိုင်သူ
မရှိ၊ အိပ်သူမရှိ ဘာရှိသလဲ၊ နာမိ၏လက္ခဏာခံစားတတ်တဲ့သဘော
သက်သက်ကလေး ဒါဘဲရှိတယ်၊ ဒါတော့မသိဘူး။

ယခုတော့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေသိနေတာ မြင်တာကြီး သိနေတယ်။
ကြားတာကြီးသိနေတယ်၊ လေးဘက်ထောက်ရမယ်၊ ဘာကြောင့်
လဲ ပညတ်ကြီး သမထကြီးနော် ဝိပဿနာမဟုတ်ဘူး၊ ဝိပဿနာ
ဆိုတာ သဘောလက္ခဏာလေး၊ သမထဝိပဿနာကဲ့သို့ အရေး
ကြီးတယ်။ အဲဒီတော့ သမထ ဝိပဿနာကဲ့သို့ဟာက ဘာလဲ
ဆိုတော့ အခုဟာက သဘောတင်ပြီးတော့ ပြောလိုက်တာ၊
တကားကြီးတို့ ဦးပဉ္စင်းတို့ဟာ သံသရာလဆန်း တရက်ထဲက
ဒါတွေက ဦးပဉ္စင်းတို့ အာနိသင်ဆရာတွေက သွန်သင်ဆုံးမလာ
တော့ ဒါဘဲ သိရတာကိုး။ အခု သာသနာကြီး မမှီတော့
သာသနာကြီးမပေါ်ရသေးတော့ ဒါလဲသိရအုံးမှာဘဲ။ သာသနာ
ကြီးပေါ်တော့ အခုတော့ အယူမှား အမှတ်မှားကို ခြေနင်းပြီး
ဒီဟာကို လိုက်ရတော့မယ်၊ အနတ္တသာသနာ အနတ္တမြင်အောင်
လိုက်ရတော့မယ်။ ဒကာကြီးတို့ ဦးပဉ္စင်းတို့ အတိတ်ကာလတုံးက

အားကိုးနေတာက ဘယ်ဟာ အားကိုးနေသလဲဆိုတော့ ဥပမာ
လေး ဆောင်ပြအဆုံးမှာပေါ့။

ဘယ်လိုဥပမာလေး ဆောင်ပြရလဲဆိုတော့ အတိတ်ကာလ
တုံးက ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီး တိုင်းပြည်မှာ အမတ်လိမ္မာတွေ
မရှိဘူးလား။ ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီးက အမတ်လိမ္မာတွေကို တခါ
တည်းကိုးတံစိုးလက်ဆောင်လခကောင်းပေးတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ
လခကောင်းကောင်းပေးထားတော့ သိန်း၊ ဒေဝိန်း၊ ကာမိန်း၊
မဂုတ်၊ လေးဦးသားအမတ်၊ အမတ်ကြီးတွေမဟုတ်လား။ ဘုရင့်
အနားကို တခါတည်းကို သူတို့ကနေရတာ ညီလာခံဝင်ပြီးတော့
တခါတည်းကို ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီးကို တခါတည်းကို အတိုင်ပင်
ခံနေပြီးတော့ သူတို့က အမတ်ကြီးတွေကိုး။ အဲဒီတော့ အတိုင်ပင်
အမတ်ကြီးတွေဆိုတော့ သူတို့ကို ပညာရှိသုခမိန် လခကောင်း
ကောင်း ရကြတယ်။ အဲဒီတော့ လခကောင်းကောင်း ရတော့
သူတို့ခိုင်းတိုင်း တိုင်းသူပြည်သားတွေ လုပ်ရမယ် မဟုတ်လား။
လုပ်ရမယ်ဆိုတော့ အဲဒီတော့ လုပ်ရမဲ့ တရားဟာ သူတို့က
သူတို့က ခိုင်းတော့လုပ်ရမှာဘဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဆိုတော့
သူတို့က ပြောတာက နို့ နဂိုတုံးက ပေါ်ပင်က သူတို့ကိုး
တကာကြီးတို့ရဲ့။ အဲဒီတော့ နောက်ပိတ်ဆုံးကျတော့ နောက်
ပိတ်ဆုံး သာသနာဝင်လာပြီ မဟုတ်လား။ သာသနာဝင်လာတာ
ဥပမာလေးတင်ပြီပြောတာ နောက်ပိတ်ဆုံးသာသနာမီလာတော့
ဘာဖြစ်လဲဆိုလို့ရှိရင် သိန်း၊ ဒေဝိန်း၊ ကာမိန်း၊ မဂုတ်၊
လေးဦးသား အမတ်က လက်ဦးတုံးကတော့ ပညာရှိ သုခမိန်ဗျ
နောက်တော့ သူတို့ သိန်း၊ ဒေဝိန်း၊ ကာမိန်း၊ မဂုတ် လေးဦးသား
အမတ်ထက်ပညာကြီးတဲ့ မဟောသပေါ်လာပြီ သားတော်လေး

ပေါ်လာပြီ ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီး အားကိုးရမဲ့ သားတော်လေး
ပေါ်လာပြီ။ လက်ဦးတုံးကတော့ ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီးဟာ အဲ၊
သိန်း၊ ဒေဝိန်း၊ ကာမိန်း၊ မဂုတ် လေးဦးသားအမတ်ကို အားကိုး
နေရတာ နောက်ကြတော့ သားတော်လေးပေါ်လာတဲ့ အချိန်
အခါကြတော့ ဒါလဲဘဲ လက်ဦးတုံးကအမတ်ခန့်ထားတဲ့ဥစ္စာကို
မဟောသမကိုအထင်မကြီးသေးဘူး။ ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီးကလဲဘဲ
ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီးကလဲဘဲမဟောသမကိုအထင်မကြီးသေးဘူး။

ဘာကြောင့်လဲတဲ့ လက်ဦးတုံးက ဥပါဒဏ်ကနေပြီး သူပေး
ထားတဲ့ လခ ကောင်းကောင်း ပေးထားတဲ့ သိန်း၊ ဒေဝိန်း၊
ကာမိန်း၊ မဂုတ် လေးဦးသား အမတ်ဟာဖြင့် မဟောသမ
နောက်မှပေါ်ရတာကိုး။ သိန်း၊ ဒေဝိန်း၊ ကာမိန်း၊ မဂုတ် လေးဦး
သားအမတ်ကအရင်ကိုး။ အဲဒီတော့ မေးစရာရှိရင် သိန်း၊
ဒေဝိန်း၊ ကာမိန်း၊ မဂုတ် လေးဦးသား အမတ်ကို အရင်ဘဲ
မေးတယ်တကားကြီးတို့ရဲ့။ မေးတာတကားကြီးတို့ရဲ့ အဲဒီတော့
အဲဒါဖြင့် အဲဒီတော့ တကားကြီး အခု သမထနဲ့ဝိပဿနာဆိုတာ
သိန်း၊ ဒေဝိန်း၊ ကာမိန်း၊ မဂုတ် လေးဦးသားအမတ်ရူပုံ၊ နော်
မဟောသမရူပုံ၊ သိန်း၊ ဒေဝိန်း၊ ကာမိန်း၊ မဂုတ် လေးဦးသား
အမတ်ကဘာကိုရူ၊ အကျိုးတရားရူပုံ၊ သမထရူပုံ မဟောသမ
ရူပုံက အကြောင်းတရားရူပုံ၊ အကြောင်းသတ်၊ အကျိုး
သတ်၊ နှစ်ဌာန ရှိတယ်။ လမ်းကြောင်းနှစ်သွယ်ဟာကို ဆို
လို့ရှိရင် ဝိပဿနာသမထခွဲတဲ့လမ်းကလေးခွဲချင်လို့ဗျနော် ဥပဉ္စင်း
ဂူမှာ သမထကြီး သမထကြီးလို့ ပြောလို့ ပါနော်။ အဲဒီတော့
သမထနဲ့ ဝိပဿနာနှင့် ခွဲချင်လို့ အဲဒီတော့ သမထနှင့် ဝိပဿနာ
ကွဲလဲရူပုံတွေကိုပြောချင်လို့ သိန်း၊ ဒေဝိန်း၊ ကာမိန်း၊ မဂုတ်လေးဦး

သားအမှတ်ရှုပ်ပေါ့ဗျာ မဟောသရွှေပျို၊ ဥပမာလေးတင် ပြော
လာပါ ယောဂီတွေ သဘောပေါက်အောင်လို့ နော်။

အဲဒီတော့ ဝိဒေဟရာဇ် မင်းကြီးရဲ့ နန်းတွင်း၊ ထဲမှာ
ရေကန်ကြီးတကန်ရှိတယ်။ ရေကန်ကြီးတကန်ရှိတော့ အကျိုးသတ်
အကြောင်းသတ် နှစ်ပါး ရှုပ်ရှည်နည်းတွေကို ပြောချင်လို့ အဲဥပမာ
လေးဆောင်ပြောမှ တကားတကားမမျှား သဘောပေါက်မယ်။
အဲဒီတော့ ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီး တိုင်းပြည်မှာ နန်းတွင်းမှာ
ရေကန်ကြီးတကန်ရှိတယ်။ ရေကန်ကြီးရေကန်ဘောင်ရိုးပေါ်မှာ
ထန်းပင်ကြီးတပင်ရှိတယ်။ ထန်းပင်ကြီးပေါ်မှာ စွန်သိုက်ကလဲ
ရှိတယ်။ စွန်သိုက်ထဲမှာ စွန်ချီထားတဲ့ ပြည်တန်တဲ့ပတ္တများကြီးက
စွန်သိုက်ထဲမှာ သားထစ်မှတ်လို့ စွန်ကချီလာပြီးတော့ ပတ္တများ
ကြီးကို ဝင်းဝင်းတောက်ပြီး ထိန်နေတာပေါ့။ စွန်သိုက်ထဲမှာလေ
စွန်သိုက်ထဲမှာ ထိန်နေတော့ တခါထဲကို နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်း
သားတွေက ဥဩော် သောင်းသောင်းဖြစ်တယ်။ ဟာရေကန်
ထဲမှာ ဝင်းဝင်းကြီးပေါ်နေတယ်။ ဝင်းဝင်းကြီး ပေါ်နေတယ်
ဆိုတော့ တခါကကို သိန်း၊ ဒေဝိန်း၊ ကာမိန်းမဂုတ် အမတ်ကြီး
လေးဦးသား ကြားတာပေါ့၊ ရှင်ဘုရင်လဲ ကြားတော့ အဲဒီမှာ
နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားတွေ ဥဩော် သောင်းသောင်း ဖြစ်တဲ့
အချိန်အခါကျတော့ သိန်း၊ ဒေဝိန်း၊ ကာမိန်း၊ မဂုတ် လေးဦး
သားအမတ်ကို သွားပြောတော့ ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီးပါ ရှုစားပါ
ဆိုတော့—

ရှုစားတော့ ထန်းပင်ပေါ်က စွန်သိုက်ထဲက ပြည်တန်တဲ့
ပတ္တများလုံးကြီးက ဝင်းနေတာကိုး၊ ကန်ရိပ်သွားပြီး အရိပ်ထိုး

နေတယ်။ ရေထဲမှာ၊ ရေထဲမှာ၊ ရေထဲမှာ အရိပ်ထိုး နေတော့ သိန်း၊ ဒေဝိန်း၊ ကာမိန်း၊ မဂုတ် လေးဦးသား အမတ်မယ် ဝိဒေတရာဇ်မင်းကြီးမယ်ကြည့်တယ်။ ဟသိန်း၊ ဒေဝိန်း၊ ကာမိန်း၊ မဂုတ်လေးဦးသားအမတ်၊ ဒါပတ္တမြားဘဲ ပြည်တန်တဲ့ ပတ္တမြား ဘဲ။ ဝိဒေတရာဇ်မင်းကြီးက ကဲ ဒါဖြင့် သိန်း၊ ဒေဝိန်း၊ ကာမိန်း၊ မဂုတ် လေးဦးသားအမတ် ဒီပတ္တမြားကို သိန်း၊ ဒေဝိန်း၊ ကာမိန်း၊ မဂုတ် လေးဦးသားအမတ် အကျွန်ုပ်ဆက်သရမယ်၊ မှန်လှပါ ဘုရား တပည့်တော်တို့ ဆက်သပါမယ်ဘုရား၊ မြင်နေ တာဘဲ ရအောင်ယူပါမယ်တရားဆိုပြီးတော့ သိန်း၊ ဒေဝိန်း၊ ကာမိန်း၊ မဂုတ်၊ လေးဦးသားအမတ်က ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီးကို ပဋိညဉ် ဝန်ခံတယ်။ ခံလိုက်တာဘဲ ခံလိုက်တော့ ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီးက စိတ်ချလက်ချ နန်းတွင်းဝင်တာပေါ့။ တခါက မောင်းကြေးနင်း ခတ်ပြီး တိုင်းသူပြည်သားလူအများတို့ မောင်းကြေးနင်းခတ်ကာ ဘဲ၊ သိန်း၊ ဒေဝိန်း၊ ကာမိန်း၊ မဂုတ် လေးဦးသား အမတ်က တခါက တိုင်းသူပြည်သားလူအများကို မောင်းကြေးနင်း ခတ်ပြီး ခေါ်တာဘဲ။

ခေါ်တာ ဘာကြောင့်ခေါ်သလဲဆိုတော့ တခါကကို ဟိုမှာ ထန်းပင်ပေါ်က ပတ္တမြားကအကြောင်းမဟုတ်သား။ အကြောင်း ဘုရားကြောင့် အကျိုးတရား အရိပ်ကြီးထင်နေတယ်။ ထင်နေတဲ့ ဥစ္စာကြီးက အရိပ်ကြီးဗျ၊ တကာကြီးတို့ ဦးပဉ္စင်းတို့ရဲ့ ခန္ဓာကြီး ဟာ အတိတ်က “ကံအကြောင်းတရားမို့လို့ အကျိုးတရားအရိပ် ကြီးဗျနော်” ဒီဟာကြီး အရိပ်ကြီးမဟုတ်လား၊ ရှိတယ်လို့ထင်နေ တယ်။ မရှိတာကြီးကို ရှိတယ်လို့ ထင်နေတယ်၊ မရှိတာကြီးကို ရှိတယ်လို့ ထင်နေတာက အရိပ်ကြီးဗျ။ နော် အဲဒီတော့ သိန်း

ဒေဝိန်း၊ ကာမိန်း၊ မဂုတ်၊ လေးဦးသားအမတ်ကတိုင်းသူပြည်သား
လူအများတွေကို ခေါ်တဲပြီးတော့ တခါထဲ မောင်းကြေးနင်း
ခတ်ပြီးတော့ ရေနန်ထဲက ပတ္တမြား ပြတဲပြီးတော့ တခါထဲ
မောင်းကြေးနင်းခတ်ပြီးတော့ ရေနန်ထဲ ပတ္တမြားပြတဲပြီးတော့
တခါထဲအောက်ခိုင်းတာပါဘာဘဲတကာကြံ တို့ရာ။ ဟာ တိုင်းသူ
ပြည်သား ပင်ပန်း လိုက်တာ ဆိုတာ ပက်လိုက်ရတာဆိုတာ
ဘယ်ပြောကောင်းမလဲ ပက်တော့ ရေတွေခန်းကုန်ရာ ခန်းကုန်
တော့ရေနန်ထဲမှာပတ္တမြားရှိသလား၊ မတွေ့ဘူး။ မတွေ့တော့ဟာ
ကေန္တမြတ်သွားပြီ တိုင်းသူပြည်သား လူအများကို တူခိုင်းတာ
ပါတဲ၊ တူးပြန်တော့လဲ မရဘူး။ သိန်း၊ ဒေဝိန်း၊ ကာမိန်း၊
မဂုတ် လေးဦးသား အမတ်က တိုင်းသူ ပြည်သား လူအများကို
ဆင်းရဲအောင် ရေပက်ခိုင်းနေပြီ၊ ရေ ခန်းသဲ ခန်းသွားရာ
မြေကြီးတူခိုင်းတော့လဲမရဘူး။

မရတာ အကြောင့်လဲ သိန်း၊ ဒေဝိန်း၊ ကာမိန်း၊ မဂုတ်
လေးဦးသားအမတ်ဟာဖြင့် တာကိုလဲတဲ ပတ္တမြား အရိပ်ကို
ရှိတယ်လို့ထင်မှတ်နေတယ်။ မရှိတာကို၊ အဲဒီတာကို ရှိတယ်လို့
ထင်မှတ်ပြီးတော့ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ တိုင်းသူ ပြည်သား တွေကို
တခါတည်း ညှင်းပန်းတယ်။ တခါထဲညှင်းပန်းတော့ ပက်လိုက်
ရတာရေတွေကို တခါထဲ အဲဒီတော့ သိန်း၊ ဒေဝိန်း၊ ကာမိန်း၊
မဂုတ် လေးဦးသား အမတ်ကို ဖတ်ဖတ်ကို ခါရာ မရဘူး။
အဲဒီတော့မှ ဝိဒေဟရာဇ် မင်းကြီးဆီကို ဝင်ပြီးတော့ မုန်လှုပ်ပါ
ဘုရား၊ ဘုရားတပည့်တော်တို့ မရတော့ပါဘုရား အဲဒီတော့
မရတော့ဟေး ဒါဖြင့် အဲဒီတော့မှ နောက်ပိတ်ဆုံး ကျတော့မှ
သတိရတယ်။ သားတော် မဟောသမ ချွေတော် သွင်းစမ်း၊

သားတော် မဟော်သခ ရှေ့တော်သွင်းစမ်းဆိုတော့ ရှေ့တော်
သွင်းလာတယ်။ အဲဒီတော့ ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီးက တခါအမိန့်
ရှိတယ်။ ဟေ့ သားတော် မဟောသခ ငါတို့ သိန်း၊ ဒေဝိန်း၊
ကာမိန်း၊ မဂုတ်လေးဦးသားအမတ် ငါ့မည်းတော်နှင့် သွားပြီး
ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ရေနံထဲမှာ ပတ္တမြားကြီးဟာ တခါထဲ
အတိုင်းသားကြီးပေါ်နေတယ်။ သိန်း၊ ဒေဝိန်း၊ ကာမိန်း၊ မဂုတ်
လေးဦးသားအမတ်ဟာ ငါ့ဆက်သပါ့မယ်ဆိုပြီး သိန်း၊ ဒေဝိန်း၊
ကာမိန်း၊ မဂုတ်လေးဦးသားအမတ်ဟာလဲ ဒီပတ္တမြားကိုရအောင်
မဆက်သနိုင်ဘူး။ အဲဒီတော့ သားတော် မဟောသခ၊ အဲဒီ
ပတ္တမြားကို ဘာမည်းတော်အထင် သားတော် မဟော်သခ
မည်းတော်ကို အသင်ရအောင် ဆက်နိုင်ပါ့မလား ဆိုတော့
ဟိုကသိတယ်။ အကြောင်းတရား အကျိုးတရားကို သိနေလို့
ကေန္တ သိန်း၊ ဒေဝိန်း၊ ကာမိန်း၊ မဂုတ်လေးဦးသား အမတ်
ပတ္တမြားကတော့ ဒီမယ် ကန်ထဲမှာ အရိပ်ထင်နေတဲ့ဥစ္စာပတ္တမြား
က အထက်မှာ သူကအကျိုးတရားကြီးကို ရှိဟယ်ထင်မှတ်နေတာ
ပါလားဆိုတာ မဟောသခ အဲဒါပညာရှိ သုခမိန်ကိုး။ အဲဒီတော့
ဝန်ခံတယ်။ မှန်လှပါဘုရား အလျင်အမြန် ခုချက်ခြင်း၊ ဘုရား
သားတော် ဘာမည်းတော် လိုတဲ့ ပြည်တန်တဲ့ဂတ္တမြား အခုချက်
ခြင်းဆက်သပါ့မယ်ဘုရား၊ ပဋိညာဉ်ပေးတာဘဲ တကားကြီးတို့။

ပဋိညာဉ်ပေးတော့ ဝိဒေဟရာဇ် မင်းက ဝမ်းသာတာ
ပေါ့လေ။ သိန်း၊ ဒေဝိန်း၊ ကာမိန်း၊ မဂုတ်ကတော့ လက်မြောက်
သွားတယ်။ တိုင်းသူပြည်သားတွေလဲ ဖတ်ဖတ်ကိုဆာသွားတာဘဲ
ချေပက်ရတာနော် ဖြေကြီးတွေတူးရတာ။ အဲဒီတော့ မဟောသခ
သုခမိန်က ဘွားဘက်သားငါးရာကို ကဲတိုင်းသူပြည်သားတွေကို

ရေကန်ထဲရေသွင်းလိုက်စမ်း၊ ရေသွင်းလိုက်စမ်းဆိုတော့ တခါထဲ
ရေသွင်းလိုက်ပါရော ရေသွင်းလိုက်တော့ ကြည့်လာလား၊
မဟောသမထွက်သေးဘူး။ ဘူးဘက်သားတွေကို ခိုင်းလိုက်
တယ်။ ဘူးဘက်သားတွေကိုခိုင်းလိုက်တယ်။ ရေကြည်လာပြီ
လား ဖောက်သွင်းတာကြည့်လာလား၊ ဖောက်သွင်းတာကြည့်
ကြည်လာပါပြီဘုရား။ အဲ ဂတ္တမြားကြီး ပေါ်လာပြီလား၊
ကြည့်စမ်း၊ ဂေါ်လာပြီဘုရား။ အဲတိုင်းသူပြည်သားတွေ သိန်း၊
ဒေဝိန်း၊ ကာမိန်း၊ မဂုတ်လေးဦးသားကို ခေါ်ပြီးတော့ ပက်ခိုင်း
တဲ့ တကာတကာမတွေ တိုင်းသူပြည်သားတွေ မောင်းကြေးနင်း
တော်ခေါ်အုံး။ အဲဒီတော့ သိန်း၊ ဒေဝိန်း၊ ကာမိန်း၊ မဂုတ်လေးဦး
သားအမတ် နေပက်ခိုင်းတဲ့ တကာ တကာမတွေ ခေါ်အုံး၊
ခေါ်ပေးတော့ အကုန်လာကြတာပေါ့။ လာကြတော့ အား
ကြည့်စမ်း၊ ခုန့်တုံးကတော့ မတွေ့ဘူး။ အခုတော့ ဟိုမှာပေါ်
နေပြန်ပြီ ပတ္တမြားကြီးဆိုတော့ အဲဒီတော့မှ မဟောသကေ
နန်းတွင်းထဲကနေပြီးတော့ ငွေဖလားနဲ့ ရေကြည်ကြည် ထည့်
သွားတယ်။

အဲဒီတော့ တိုင်းသူပြည်သားလူအပြားဘူးဘက်သားငါးရာ
ကို အသင်တို့ အဲဒီပတ္တမြားဟာ အခုဘယ်မှာရှိသလဲ၊ ရေကန်ထဲ
မှာပါဘုရား၊ အေးရေကန်ထဲမှာရှိတယ်လို့ ထင်မှန် နေရတယ်။
ကဲ ရေကန်ထဲရှိသလား မရှိဘူးလားဆိုတဲ့ ဥစ္စာ အသင်တို့ချင်း
မရှိတဲ့တရားကြီးကိုရှိတယ်လို့ထင်မှတ်တာရေကန်ထဲမှာမရှိပါဘူး။
ရှိတဲ့အကြောင်းတရားကို ပညာပြတော့မှာကိုး၊ မဟောသကေ
အဲဒီတော့ငွေဖလားထဲရေကြည်ကြည်ထည့်ပြီးတော့အဲဒီပတ္တမြား
အရိပ်နေရာကို သွားပြီးတော့ ခွက်ထိုးခံလိုက်တော့ ဟဲ့တိုင်းသူ

ပြည်သားလူအများတို့ ရေကန်ထဲမှာ ပတ္တမြားရှိသေးလား။ ပြင်
မရှိတော့ပါဘူးဘုရား။ ကဲသာကြည့်စမ်း ဟောဒီမှာ ဖလားထဲ
မှာဆိုတော့ အထက်က အရိပ်နဲ့ ဖလားထဲမှာ ပတ္တမြားတုံးကြီး
ထင်နေပြန်ပြီ။ ကဲတိုင်းသူပြည်သား လူအများ ဘွားဘက်သား
ငါးရာ အဲဒီ ပတ္တမြားလုံးကြီးဟာ အဲဒီရေကန်ထဲမှာ နှိုက်ပြီး
ယူကြစမ်းပါ။ ရအောင်ဆိုခိုင်းပြန်ပြီ။ အဲဒီတော့ နှိုက်လို့
ဘယ်ရမလဲ မရှိတာကြီးကိုနော် မရှိတာကြီးကို နှိုက်နေပြီ။
မရှိပါဘူး မရှိပါဘူးတဲ့၊ အေး ဘွားဘက်ဘားငါးရာ ဟောဟို
စွန်သိုက်ထဲမှာရှိလေရဲ့၊ အလျင်အမြန်တက်စမ်းဆိုတော့ဘွားဖက်
တော်ငါးရာထဲက တယောက် တက်ခိုင်းတော့ ပတ္တမြားကြီး
ရရောဗျ။ အဲဒီတော့ မဟောသေ သုခမိန်ကတော့ တိုင်းသူ
ပြည်သားတွေ မညှဉ်းဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ အကြောင်းတရား
အကျိုးတရား၊ အကြောင်းသတ်လိုက်တာကိုး တကာကြီးရဲ့။

အကြောင်းသတ်တဲ့ တရားက ဘယ်လိုတရားလဲ မဟောသေ
သုခမိန်အကြောင်းသတ်တဲ့တရား သိန်း၊ ဒေဝိန်း၊ ကာမိန်း၊ မဂုတ်
လေးဦးသားအမတ် အကျိုးသတ်တဲ့တရား၊ သမထတရား သမထ
တရားက ဘယ်တရားလဲ ကဲ-ခန္ဓာကိုယ်က ဓာတ်ကြီး လေးပါး
ပေါ် လာ လို့ ရှိရင် ဓာတ်လဲမရှု၊ ရုပ်လဲမရှု၊ နာမ်လဲမရှု၊
အဲ လက္ခဏာလဲမရှု မရှုတာဘာလို့ ရှုသလဲ တင်းတာကို ရှုတယ်
တင်းတယ် တင်းတယ် တောင့်တယ် တောင့်တယ် ထုံတယ်
ပူတယ် အေးတယ် ဆင်းရဲတယ် ချမ်းသာတယ် လှုပ်တယ်
ရွံတယ် ဒီလိုရှုတာ အဲဒါ သမထ။ သိန်း၊ ဒေဝိန်း၊ ကာမိန်း၊
မဂုတ်က အရိပ်ကြီး ပမ်းနေတယ်၊ ကန်ထဲကအရိပ်ကြီးအကြောင်း
တရားကဘာလဲ ပတ္တမြားအရိပ်က ဘာလဲတဲ့ နာမ်နဲ့ရုပ် လက္ခဏာ၊

နာမ်လက္ခဏာ ရုပ်လက္ခဏာ အသုဘလက္ခဏာ လက္ခဏာသုံးပါး
အကြောင်းတရားကြီးမဟုတ်လား။ ဒီအကြောင်းတရားကိုမရှုဘူး
နာမ်နဲ့ရုပ်ကို မရှုဘူး ဘယ် နဲ့ အကျိုးတရားကြီးအရိပ်ကိုတင်းတာ
ကြီးကိုရှုဘယ်။ တောင့်တာကြီးကိုရှုတယ်။ ထုံတာကြီး ရှုဘယ်။
အဲဒါရေကန်ထဲမှာ ရေပက်နေတာ။ သိန်း၊ ဒေဝိန်း၊ ကာမိန်း၊
မဂ္ဂုတ် လေးဦးသားအမတ် အဲဒီမှာ မရှိတဲ့တရားကြီးကို ရှိတယ်လို့
ရေတွေအပက်ခိုင်းနေတာ တင်းတာကြီးရှုတာ။ တင်းတာကြီး ရှု
တယ်။ တောင့်တာကြီးကိုရှုတယ်။ တံခါးခြောက်ပေါက်ကအာရုံ
ငါး အာရုံခြောက်ပါးနဲ့ တိုက်ခိုက်တိုင်း တိုက်ခိုက်တိုင်း အရိပ်
ဖမ်းပြီ ပတ္တမြားရဲ့ အရိပ်ဖမ်းပြီး ရေပက်ပြန်ပြီ။

မြင်တယ် မြင်တယ်၊ မြင်တယ်ဆိုဒါ သဒါ အရိပ်ကြီးနော်၊
အဲ အကျိုးတရားကြီး။ အဲ ကြားတယ် ကြားတယ်ဆိုတာအကျိုး
တရား၊ နံတယ် နံတာကြီးရှုတာအကျိုးတရား၊ စားတာကြီးရှုတာ
အကျိုးတရား၊ ထိတာကြီးရှုတာ အကျိုးတရား၊ သိတာကြီး
ရှုတာ အကျိုးတရား၊ လှမ်းတယ်လို့ ရှုလိုက်တာ တကျိုးတရား၊
ချတယ်လို့ ရှုလိုက်တာ အကျိုးတရား၊ ထိုင်တယ်လို့ ရှုလိုက်တာ
အကျိုးတရား၊ အိပ်တယ်လို့ ရှုလိုက်တာ အကျိုးတရား၊ မရှိတဲ့
တရားရှုတာ၊ ပတ္တမြားကို ရှိတယ်လို့ ထင်မှတ်ပြီး အရိပ်ကြီးကို ရှု
နေတာ။ အဲဒါအကျိုးတရားသတ်ဆိုဒါ သမထပေါ့။ အဲဒီဟော
သေ သုခမိန်ကတော့ ဘာကိုရှုသလဲ။ လက္ခဏာ အတ္ထကနေပြီး
အနတ္တလက္ခဏာရှုတယ်၊ ပတ္တမြားကြီးကိုရအောင်ယူတယ်။ မျက်စိ
ပေါက်ကရုပ်၏ လက္ခဏာဘာလဲ။ သဘာဝလက္ခဏာက မျက်စိ
ကလဲ ပြောင်းလွှဲ၊ ပြောင်းလွှဲ မြင်တတ်တဲ့ သဘောတရား၊
အကြောင်းသတ်လိုက်တာကိုး။ ပြောင်းလွှဲမြင်တတ်တဲ့ သဘော၊

အဆင်းတွေကလဲ ပြောင်းလဲတယ်၊ နာမ်ကလဲ ပြောင်းလဲတယ်
တခါထဲ အကြောင်းသတ်လိုက်တော့ မျက်စိတံခါး၊ နားတံခါး
နှာခေါင်းတံခါး၊ ပါးစပ်တံခါး၊ နှာခေါင်းလက္ခဏာ သာမည
သဘောတရားလေး သိသွားရော။ ပစ္စုပ္ပန် သတ်ဆတ်ကလေး
သဘောလေးကို သိသွားပြီ။ မဟောသကေ တခါထဲ ပတ္တမြား
ရအောင်ယူတာ။ “အကြောင်းသတ်လိုက်တာကိုး”။ “နာမ်ကို
ရှုလိုက်တာ၊ ရုပ်ကိုမရှုဘူး”။ အကျိုးတရားကို မရှုဘူး၊ ပတ္တမြား
အရိပ်ကို မရှုဘူး။

ဘာကို ရှုလိုက်သလဲ၊ မျက်စိနဲ့ မြင်လိုက်တဲ့ အချိန်အခါ
ပြောင်းလဲတတ်တဲ့သဘော၊ ပြောင်းလဲပြီး ခံစားတတ်တဲ့သဘော
နာမ်နဲ့ရုပ်နဲ့ တထပ်တည်း ဖြစ်လာထဲ့ဥစ္စာ၊ ခံစားမှု သဘော
ဝေဒနာ၊ ဝေဒနာက နေပြီး နာမ်၊ နာမ်ကနေပြီး နာမ်၏
လက္ခဏာခံစားတတ်တဲ့ သဘောလေးဆိုတာ ကုန်ရောနော်။
အကြောင်း သတ်လိုက်တော့ ပတ္တမြားရရော၊ မျက်စိကနေပြီး
ပတ္တမြားရပြီ။ ဘယ်လို ရသလဲ။ မျက်စိပေါက်ကလဲ ဖြစ်ပျက်
မရှိတော့ဘူး၊ ရုပ်နဲ့နာမ်လဲ မရှိတော့ဘူး၊ မမြဲတဲ့တရားလဲ မရှိ
တော့ဘူးနော်။ အနတ္တတရားလဲ မရှိတော့ဘူး။

အဲဒီတော့ မျက်စိတံခါး၊ နားတံခါး၊ နှာခေါင်းတံခါး၊
ပါးစပ်တံခါး၊ ကိုယ်တံခါး၊ မနှောတံခါး၊ တံခါးခြောက်ပေါ်
အာရုံငါး အာရုံခြောက်နဲ့ တိုက်ခိုက်တိုင်း တိုက်ခိုက်တိုင်းအတ္တက
နေပြီး အနတ္တလက္ခဏာ သဘာဝ သဘော တင်ရှု လိုက်တာ
လက္ခဏာရှုတာ၊ ရုပ်လက္ခဏာ၊ နာမ်လက္ခဏာ၊ ရုပ်၏သဘာဝ
လက္ခဏာ၊ နာမ်၏သဘာဝလက္ခဏာ၊ ပစ္စုပ္ပန် လက္ခဏာလေး
ရှုလိုက်တာ၊ စာထဲက ဟိုသတင်းစာထဲက ဘယ်လို ရေးနေလဲ
၆၅

ဒကာကြီး၊ ပစ္စုပ္ပန် ပုဒ်ခွံ ဆိုတာ လက္ခဏာပြောတာ၊ စာလို သာ ဦးပဉ္စင်း မပြောဘတ်တာ၊ ဟော လက္ခဏာဆိုတာ ဟာလဲဘဲ ပစ္စုပ္ပန်ရုပ်၏ လက္ခဏာက ဘာလဲ၊ သဘာဝလက္ခဏာ၊ နာမ်၏ သဘာဝ လက္ခဏာ၊ ရုပ်၏လက္ခဏာ သဘာဝက ပြောင်းလဲ၊ ပြောင်းလဲ၊ ပြောင်းလဲတတ်တဲ့ သဘောတရားလေး။ နာမ်၏ လက္ခဏာက ပြောင်းလဲ၊ ပြောင်းလဲ၊ ပြောင်းလဲ ညွတ်တတ်တဲ့ လက္ခဏာ။ အဲဒီ သဘာဝလက္ခဏာကို၊ ပစ္စုပ္ပန်သဘော တရားလေးကို ရှုနေတာ။ အဲဒါမှ သဘောပေါက်တယ်နော်။

အဲဒီတော့ မမဟာသမကတော့တိုင်းသူပြည်သားလူအများကို ရောက်မခိုင်းဘူး ဒကာကြီးဈေး၊ သူ့ဘွားဘက်သား ငါးဆူကို တခါထဲကို ပညာရှိ အမတ်မဟောသမအနားကပ်နေတဲ့ အမတ်ကို အတက်ခိုင်းတာဘဲ။ အမတ်ကို အတက် ခိုင်းတော့ အမတ်က ထန်းပင်ပေါ်က တခါထဲ ပတ္တမြားပိုက်ပြီး ဆင်းလာတာဘဲ။ ဆင်းလာတော့မှ အဲဒီတော့မှ ပတ္တမြားပြတော့ တိုင်းသူပြည် သား လူအများ၊ သိန်း၊ ဒေဝိန်း၊ ကာမိန်း၊ မဂုတ် လေးဦးသား အမတ်ကြောင့် ဆင်းရဲဘယ်ဆိုပြီး မမဟာသမကို ကျေးဇူး တင်တယ်။

အဲ အခုလဲဘဲ သိန်း၊ ဒေဝိန်း၊ ကာမိန်း၊ မဂုတ် လေးဦးသား အမတ် ဆိုတာကတော့ ရေနန်ပက်တဲ့တရားက ဘယ်တရားလဲ မြေကြီးတူးတဲ့တရားက ဘယ်တရားလဲ၊ “နာတာကြီးရှုတဲ့တရား ကိုက်တာကြီး ရှုတဲ့တရား”၊ ပူတာကြီးရှုတဲ့တရား၊ အေးတာကြီး ရှုတဲ့တရား၊ လှုပ်တာကြီးရှုတဲ့တရား၊ ဆင်းရဲတာကြီး ရှုတဲ့တရား၊ ချမ်းသာတာကြီးရှုတဲ့တရား၊ မြင်တာကြီးကို ရှုတဲ့တရား၊ ကြား တာကြီးကို ရှုတဲ့တရား၊ နံတာကြီးကို ရှုတဲ့တရား၊ စားတာကြီးကို

ရှုတဲ့တရား၊ ထိတာကြီးကို ရှုတဲ့တရား၊ သိတာကြီးကိုရှုတဲ့ တရား
အဲဒါ ဘာလဲ။ သိန်း၊ ဒေဝိန်း၊ ကာမိန်း၊ မဂ္ဂတ် လေးဦးသား
အမတ် ရေနန်ပုဂ္ဂိုလ်ခိုင်းတာ ရှုတဲ့တရား၊ အကျိုးသတ်တရားနော်။

အကြောင်းသတ်တရားက နာမ်၏လက္ခဏာ၊ ရုပ်၏လက္ခဏာ၊
သဘာဝလက္ခဏာ ရှုပြီးတော့ နာမ်ကို အကြောင်းကို သတ်လိုက်
တော့ တခါထဲ အကျိုးတရားတွေ ရပ်ကုန်ရော၊ အကျိုးပါ
သေ သွားရော။ အဲ မဟောသခကတော့ သဘာဝ လက္ခဏာ
အကြောင်းသတ်လိုက်တော့ ပုတ္တမြားကြီးရတယ်၊ မျက်စိပေါက်
ကလဲ ရုပ်နာမ် မဖြစ်မပျက်တော့ဘူး။ နာမ်၏လက္ခဏာ ခံစား
တတ်တဲ့သဘော၊ ကြားလိုက်တဲ့ အသံလဲ ခံစားတဲ့သဘော၊ နံတာ
လဲ ခံစားတဲ့သဘော၊ စားတာလဲ ခံစားတဲ့သဘော၊ ထိတာလဲ
ခံစားတဲ့သဘော၊ ပေါက်တာလဲ ခံစားတဲ့သဘော ထိုင်တာလဲ
ခံစားတဲ့သဘော၊ အိပ်တာလဲ ခံစားတဲ့သဘော၊ ခံစားတာ တခု
ထဲရှိတယ်။ ကေဂ္ဂတာစိတ် ဖြစ်သွားပြီ။ “သီလ-သမာဓိ-ပညာ”
မပြည့်စုံဘူးလား။

သမ္မာဝါယမ၊ သမ္မာ သတိ၊ သမ္မာ သမာဓိ မဂ္ဂင် ရှစ်ပါး
မျက်မှောက်ပြုလိုက်ပြီ မဟုတ်လား။ သီလမဂ္ဂင်၊ သမာဓိမဂ္ဂင်၊
ပညာမဂ္ဂင်၊ သီလမဂ္ဂင် အထူးတလည်လုပ် ထိန်းနေရတဲ့ သီလ
လား။ မျက်စေ့ပေါက်က အထူးတလည် မလုပ်ရတဲ့ လုံ့ပြီးသား
သီလ။ မျက်စေ့အိန္ဒြေ မလုံသွား ဘူးလား။ နားအိန္ဒြေရော၊
နှာခေါင်းအိန္ဒြေရော၊ ပါးစပ်အိန္ဒြေရော၊ အိန္ဒြေခြောက်တန်
လုံသွားပြီ။ သီလမဂ္ဂင် ရသွားပြီ။ သမာဓိမဂ္ဂင်က ကေဂ္ဂတာစိတ်
ဆိုတာ မပြောင်းလဲတော့ဘူး။ ကေဂ္ဂတာစိတ် ဖြစ်မနေဘူးလား
တခုတည်းသော သမာဓိ၊ ပညာဆိုတာ အတိတ်၊ အနာဂတ်။

ပစ္စုပ္ပန် ကာလသုံးပါး။ အံ အယုမ္မား၊ အမှတ်မှား၊ ငါအတိတ်
ကာလတုန်းက အမှား ယုံမှားခြင်း၊ အတိတ်ယုံမှားခြင်း၊ ပစ္စုပ္ပန်
ယုံမှားခြင်း၊ အနာဂတ်ယုံမှားခြင်း၊ ယုံမှားခြင်းငါမရှိတော့ဘူး။
“ငါ ဘယ်တော့မှ မျက်စေ့ပေါက်ကနေပြီး အပါယ်လေးပါး
ခွေးမဖြစ်တော့ဘူး၊ ဝက်မဖြစ်ဘူး၊ နွားမဖြစ်ဘူး၊ ငရဲမခံရဘူး၊
လှိုသိတာ၊ ငါသီလလုံပြီဆိုတာ သိတာ၊ သံသယ ကင်းသွား
တယ်။ အဲဒါမှ သောတာပန်၊ သောတာပန်၊ သောတာပန်၊
သောတာပန်ကြီးက မေ့နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဘုရားဆီတောင်း
ပြီးတော့ ဒီမယ် မေ့နေအောင် လုပ်မနေရဘူး။ ဒီမယ် လက္ခဏာ
စိတ်တခုထဲ တည်နေတော့ ဖိုလ်စိတ်ဖြစ်နေပြီ၊ မေ့နေတာ
မဟုတ်ဘူး။

“သောတာပန်က ဘယ်တော့မှ ဖိုလ်မခံစားနိုင်ဘူး၊ နိရောဓ
မဝင်နိုင်ဘူး၊ ဖလသဘာဝဝင်နိုင်တယ်။ အဲဒီတော့ အခုပုဂ္ဂိုလ်တွေ
အဲဒီတော့ သောတာပန်တွေ ဖိုလ်စိတ်ရနေတာ အားကြီးဘဲ။
မေ့နေတာတွေ၊ မေ့နေရင် သေလို့ရှိရင် ကိုယ်ကျိုးနဲ့ရော။
ဒါ့ကြောင့် တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ရော။ အဲတော်လဲတော်လောက်ပါပြီ
တရားလဲ ထိုင်ရအုံးမယ်၊ ဦးပဉ္စင်းက အလုပ်သမား၊ အပြော
သမား မဟုတ်ဘူးနော်။ ဦးပဉ္စင်းက အလုပ်သမားသက်သက်
ကြီးဗျား။ အခုအစိုးရကလဲ အလုပ်သမား။ အဲ အလုပ်သမား
ဆိုတော့ ဦးပဉ္စင်းကလဲ အလုပ်သမား၊ လူရည်ချွန်ရှာနေတာ။
လူရည်ချွန်ကို ရွေးနေတာနော်။ လူရည်ချွန်မေးတော့ ဦးပဉ္စင်း
ကလဲ လူရည်ချွန်ကြီးရွေးနေတာ။ ဝိပဿနာဆိုတာ လူရည်ချွန်
ရွေးတာ။ အဲဒီတော့ အလုပ်သမားမှ သိပြီး ရောဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ
သေခါနီးကျတော့ ဝေဒနာ နာတာကြီးသိရင် သိပီးရောပေါ့ဗျာ

အဲ အဲဒီတော့ အခုဟာ အလုပ်သမားမို့ လို့ ဦးပဉ္စင်းကလဲ တကာ
တကာမမျှာ။ အရေးကြီးတာက တရားထိုင်ဘို့ အရေးကြီးပါ
တယ်လို့။ ကဲ-တကာ တကာမတွေ့ မနုဿတ္တဒုလ္လဘ မရဲသေး
တရား လူရယ်လို့ဖြစ်လာတဲ့အချိန်အခါ၊ မြတ်စွာဘုရားသာသနာ
တော်ကြီးနဲ့ မှီတဲ့အချိန်အခါ၊ ဓမ္မရတနာတွေလဲ ပွင့်လင်းတဲ့
အချိန်အခါ သုံးဦးသုံးဖလှယ် မှီတဲ့အချိန်အခါ သမထဝိပဿနာ
တရား ကျင့်ကြံအားထုတ်နိုင်ကြပြီး အခုပစ္စုပ္ပန်ကာလသာသနာ
နောက်ပိုင်းဆုံးသာသနာကြီးမှီတဲ့အချိန်အခါ မဟောသမ္မုပ္ပညာရှိ
သုခမိန်ကို အားကိုး ပြီးတော့ ပတ္တမြားကြီး ရင်ဝယ်ပိုက်ပြီး
ပြည်တန်တဲ့ ပတ္တမြားကြီး ရနိုင်ကြပါစေကုန်တော့သတည်း။

“သာဓု--သာဓု-သာဓု”

မိုးသီးကောင်းယောဂီများ

၁၉၆၉-ခု၊ နိုဝင်ဘာလ

ယောဂီသတိဖြူပါ

အာရုံ(၆)ပါး အခွင့်အရေးကို
(အကုန်မယူနှင့် မသုံးနှင့်) မြင်သမျှ အချောင်လိုက်လျှင်
ရင်ဝကို အပါယ်၄-ပါး၊ ဒါးမြှောင် စိုက်ခံရမည်
သတိနှင့်ခံစားပါလေ

ကိုယ်.ကိုယ်.ကို အရိယာတွေ မသုံးတဲ့ အသုဘ
ခန္ဓာကိုယ်မှန်းသိအောင် မြင်အောင်ကြိုးစားရ
အသုဘခန္ဓာ မြင်မှ၊ သံသရာဝဋ် တဏှာညွတ်မှ၊
လွတ်ထွက်ရာအမှန်၊ ပြည်နိဗ္ဗာန်ရောက်မည်။
(သဲအင်းဂူဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ သြဝါဒ)

နေ့စဉ်အားထုတ်ကြသူများ အဓိဋ္ဌာန်အရ
မိမိကြိုက်နှစ်သက်ရာ နာရီပိုင်းဖြင့်
အပတ်စဉ် စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့နှင့် အစိုးရရုံးပိတ်ရက်များ
(ဝါတွင်းဥပုသ်နေ့များ)

အချိန်- နေ့(၁)နာရီမှ အစပြုသည်။

ဌာန - မိုးသားကောင်းဘုရားဝင်း သာသနာဓဇ
ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်။(အရိယာမ္မ ရုံကြီးတွင်)

သက်တမ်း (၁) ရက်နှင့် နှစ် (၁၀၀)
အသက်တရာရှည်ပြီး ခန္ဓာ ၅-ပါး ရုပ်နာမ်မကွဲလျှင်
(လားရာဂတိမသိလျှင်)

သက်ဆိုးရှည်

လူ့ပြည်တရက်သာနေပြီး၊ (သစ္စာ ၄-ပါးမြင်၍၊
ခန္ဓာကိုယ်တွေ တရားသိလျှင် သက်ကောင်းရှည်။